

MATTHÆUS

¹ Jesu Kristi Davids Søns, Abrahams Søns,
Slægtsbog.

² Abraham avlede Isak; og Isak avlede
Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre;

³ og Juda avlede Fares og Zara med
Thamar; og Fares avlede Esrom; og Esrom
avlede Aram;

⁴ og Aram avlede Aminadab; og Aminadab
avlede Nasson; og Nasson avlede Salmon;

⁵ og Salmon avlede Boas med Rakab; og
Boas avlede Obed med Ruth; og Obed avlede
Isaj;

⁶ og Isaj avlede Kong David; og David
avlede Salomon med Urias's Hustru;

⁷ og Salomon avlede Roboam; og Roboam
avlede Abia; og Abia avlede Asa;

⁸ og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede
Joram; og Joram avlede Ozias;

⁹ og Ozias avlede Joatham; og Joatham
avlede Akas; og Akas avlede Ezekias;

¹⁰ og Ezekias avlede Manasse; og Manasse
avlede Amon; og Amon avlede Josias;

¹¹ og Josias avlede Jekonias og hans Brødre på den Tid, da Bortførelsen til Babylon fandt Sted.

¹² Men efter Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel; og Salathiel avlede Zorobabel;

¹³ og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud avlede Eliakim: og Eliakim avlede Azor;

¹⁴ og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim avlede Eliud;

1:15

1:24

¹⁵ og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan avlede Jakob;

¹⁶ og Jakob avlede Josef, Marias Mand; af hende blev Jesus født, som kaldes Kristus.

¹⁷ Altså ere alle Slægtledene fra Abraham indtil David fjorten Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen til Babylon fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til Babylon indtil Kristus fjorten Slægtled.

¹⁸ Men med Jesu Kristi Fødsel gik det således til. Da Maria, hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af den Helligånd.

¹⁹ Men da Josef, hendes Mand, var retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt, besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende.

²⁰ Men idet han tænkte derpå, se, da viste en Herrens Engel sig for ham i en drøm og sagde: “Josef, Davids Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi det, som er avlet i hende, er af den Helligånd.

²¹ Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder.”

²² Men dette er alt sammen sket, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, som siger:

²³ “Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel,” hvilket er udlagt: Gud med os.

²⁴ Men da Josef vågnede op at Søvn, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og

^{1:25} ^{2:9} han tog sin Hustru til sig.

²⁵ Og han kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

2

¹ Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland til Jerusalem og sagde:

² “Hvor er den Jødernes Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham.”

³ Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham; ⁴ og han forsamlede alle Folkets Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte dem, hvor Kristus skulde fødes.

⁵ Og de sagde til ham: “I Bethlehem i Judæa; thi således er der skrevet ved Profeten:

⁶ Og du, Bethlehem i Judas Land, er ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af dig skal der udgå en Fyrste, som skal vogte mit Folk Israel.”

⁷ Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde ladet sig til Syne.

⁸ Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: “Går hen og forhører eder nøje om Barnet; men når I have fundet det, da forkynder mig det, for at også jeg kan komme og tilbede det.”

⁹ Men da de havde hørt Kongen, droge de bort; og se, Stjernen, som de havde set i Østen,

2:10

2:18

gik foran dem, indtil den kom og stod oven over, hvor Barnet var.

¹⁰ Men da de så Stjernen, bleve de såre meget glade.

¹¹ Og de gik ind i Huset og så Barnet med dets Moder Maria og faldt ned og tilbade det og oplode deres Gemmer og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra.

¹² Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de ad en anden Vej tilbage til deres Land.

¹³ Men da de vare dragne bort, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef og siger: “Stå op, og tag Barnet og dets Moder med dig og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet for at dræbe det.”

¹⁴ Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig om Natten og drog bort til Ægypten.

¹⁵ Og han var der indtil Herodes's Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, der siger: “Fra Ægypten kaldte jeg min Søn.”

¹⁶ Da Herodes nu så, at han var bleven skuffet af de vise, blev han såre vred og sendte Folk hen og lod alle Drengébørn ihjelslå, som vare i Bethlehem og i hele dens Omegn, fra to År og

derunder, efter den Tid, som han havde fået
Besked om af de vise.

¹⁷ Da blev det opfyldt, som er talt ved
Profeten Jeremias, som siger:

¹⁸ “En Røst blev hørt i Rama, Gråd og megen

2:19

3:5

Jamren; Rakel græd over sine Børn og vilde ikke
lade sig trøste, thi de ere ikke mere.”

¹⁹ Men da Herodes var død, se, da viser en
Herrens Engel sig i en Drøm for Josef i Ægypten
og siger:

²⁰ “Stå op, og tag Barnet og dets Moder med
dig, og drag til Israels Land; thi de ere døde, som
efterstræbte Barnets Liv.”

²¹ Og han stod op og tog Barnet og dets
Moder med sig og kom til Israels Land.

²² Men da han hørte, at Arkelaus var Konge
over Judæa i sin Fader Herodes's Sted, frygtede
han for at komme derhen; og han blev advaret
af Gud i en Drøm og drog bort til Galilæas Egne.

²³ Og han kom og tog Bolig i en By, som
kalder Nazareth, for at det skulde opfyldes, som
er talt ved Profeterne, at han skulde kaldes
Nazaræer.

¹ Men i de Dage fremstår Johannes Døberen og prædiker i Judæas Ørken og siger:

² “Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.”

³ Thi han er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som siger: “Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gør hans Stier jævne!”

⁴ Men han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhår og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var Græshopper og vild Honning.

⁵ Da drog Jerusalem ud til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan.

3:6

3:16

⁶ Og de bleve døbt af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder.

⁷ Men da han så mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Dåb, sagde han til dem: “I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede?

⁸ Bærer da Frugt, som er Omvendelsen værdig,

⁹ og mener ikke at kunne sige ved eder selv:

Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Sten.

¹⁰ Men Øksen ligger allerede ved Roden af Træerne; så bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden.

¹¹ Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Helligånd og Ild.

¹² Hans Kasteskovl er i hans Hånd, og han skal gennemrense sin Lo og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.”

¹³ Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af ham.

¹⁴ Men Johannes vilde formene ham det og sagde: “Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!”

¹⁵ Men Jesus svarede og sagde til ham: “Tilsted det nu; thi således sømmer det sig for os at fuldkomme al Retfærdighed.” Da tilsteder han ham det.

¹⁶ Men da Jesus var bleven døbt, steg han

3:17

4:9

straks op af Vandet, og se, Himlene åbnedes for ham, og han så Guds Ånd dale ned som en Due og komme over ham.

¹⁷ Og se, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: “Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag.”

4

¹ Da blev Jesus af Ånden ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen.

² Og da han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider hungrig.

³ Og Fristeren gik til ham og sagde: “Er du Guds Søn, da sig, at disse Sten skulle blive Brød.”

⁴ Men han svarede og sagde: “Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgår igennem Guds Mund.”

⁵ Da. tager Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller ham på Helligdommens Tinde og siger til ham:

⁶ “Er du Guds Søn, da kast dig herved; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig på Hænder, for at du ikke skal støde din Fod på nogen Sten.”

⁷ Jesus sagde til ham: “Der er atter skrevet: Du må ikke friste Herren din Gud.”

⁸ Atter tager Djævelen ham med sig op på et såre højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed; og han sagde til ham:

⁹ “Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig.”

4:10

4:21

¹⁰ Da siger Jesus til ham: “Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.”

¹¹ Da forlader Djævelen ham, og se, Engle kom til ham og tjente ham.

¹² Men da Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til Galilæa.

¹³ Og han forlod Nazareth og kom og tog Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons og Nafthalis Egne,

¹⁴ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger:

¹⁵ “Sebulons Land og Nafthalis Land langs Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Galilæa,

¹⁶ det Folk, som sad i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i Dødens Land og Skygge, for dem er der opgået et Lys.”

¹⁷ Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: “Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.”

18 Men da han vandrede ved Galilæas Sø, så han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere.

19 Og han siger til dem: “Følger efter mig, så vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.”

20 Og de forlode straks Garnene og fulgte ham.

21 Og da han derfra gik videre, så han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med at bøde deres Garn, og han kaldte på dem.

4:22

5:8

22 Og de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte ham.

23 Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed iblandt Folket.

24 Og hans Ry kom ud over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, som lede af mange Hånde Sygdomme og vare plagede af Lidelser, både besatte og månesyge og værkbrudne; og han helbredte dem.

²⁵ Og store Skarer fulgte ham fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra Landet hinsides Jordan.

5

¹ Men da han så Skarerne, steg han op på Bjerget; og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til ham,

² og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:

³ “Salige ere de fattige i Ånden, thi Himmeriges Rige er deres.

⁴ Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales.

⁵ Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.

⁶ Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes.

⁷ Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises Barmhjertighed.

⁸ Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud.

5:9

5:19

⁹ Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn.

¹⁰ Salige ere de, som ere forfulgte for

Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

¹¹ Salige ere I, når man håner og forfølger eder og lyver eder alle Hånde ondt på for min Skyld.

¹² Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene; thi således have de forfulgt Profeterne, som vare før eder.

¹³ I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneskene.

¹⁴ I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger på et Bjerg, kan ikke skjules.

¹⁵ Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Skæppen, men på Lysestagen; så skinner det for alle dem, som ere i Huset.

¹⁶ Lader således eders Lys skinne for Menneskene, at de må se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene.

¹⁷ Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.

¹⁸ Thi sandelig, siger jeg eder, indtil Himmelen og Jorden forgår, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgå af Loven, indtil det er sket alt sammen.

¹⁹ Derfor, den, som bryder et at de mindste
af disse Bud og lærer Menneskene således, han

skal kaldes den mindste i Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige.

²⁰ Thi jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgår de skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

²¹ I have hørt, at der er sagt til de gamle: Du må ikke slå ihjel, men den, som slår ihjel, skal være skyldig for Dommen.

²² Men jeg siger eder, at hver den, som bliver vred på sin Broder uden Årsag*, skal være skyldig for Dommen; og den, som siger til sin Broder: Raka!** skal være skyldig for Rådet; og den, som siger: Du Dære!*** skal være skyldig

tilmangleHelve desi nogle lld.af{

de[*Ordene ældste "Håuden ndskrifter.] Årsag" /

[**et Hånsord. 5 Mos. 16, 18 flg. Luk. 22, 66. 1 Joh. 3, 15. Matth. 18, 9.] / [***Guds fornægter.

Ps.²³14 Derfor, 1.] } når du ofrer din Gave på Alteret og

der kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig,

²⁴ så lad din Gave blive der foran Alteret, og gå hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din Gave!

²⁵ Vær velvillig mod din Modpart uden Tøven, medens du er med ham på Vejen, for at Modparten ikke skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren til Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel.

²⁶ Sandelig, siger jeg dig, du skal ingenlunde

5:27

5:36

komme ud derfra, førend du får betalt den

sidste²⁷ I

haveHvid+.hø{rt,28}[+at,Kvadrans,ellerder
eromtrentsagt:1&64Du1afømåre.jenikkedenar}
(se Matth. 18,

bedrive Hor.

²⁸ Men jeg siger eder, at hver den, som ser på en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.

²⁹ Men dersom dit højre Øje forarger dig, så riv det ud, og kast det fra dig; thi det er bedre for dig, at ét af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme bliver kastet i Helvede.

³⁰ Og om din højre Hånd forarger dig, så hug

den af og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at ét af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme kommer i Helvede.

³¹ Og der er sagt: Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev.

³² Men jeg siger eder, at enhver, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver Hor.

³³ I have fremdeles hørt, at der er sagt til de gamle: Du må ikke gøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder.

³⁴ Men jeg siger eder, at I må aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Trone,

³⁵ ej heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad.

³⁶ Du må heller ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gøre et eneste Hår hvidt eller sort.

5:37

5:47

³⁷ Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der er ud over dette, er af det onde.

³⁸ I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand.

³⁹ Men jeg siger eder, at I må ikke sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et Slag på din højre Kind, da vend ham også den anden til!

⁴⁰ Og dersom nogen vil gå i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham da også få Kappen!

⁴¹ Og dersom nogen tvinger dig til at gå én Mil, da gå to med ham!

⁴² Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil låne af dig.

⁴³ I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende.

⁴⁴ Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder,* {“Men[*Nogle] jeg afsigerde ældste Håndskrifter læse kun: eder: Elsker eders Fjender og beder for dem, som forfølge eder” Rom. 12, 14. 20. Luk 23, 34.

Ap.⁴⁵ G.for7at, 60.I må1 Kor.vorde4, 12.]eders}

Faders Børn, han,

som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.

⁴⁶ Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke også Tolderne det samme?

⁴⁷ Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke også Hedningerne det

⁴⁸ Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6

¹ Vogter eder at i ikke øve eders Retfærdighed for Menneskene for at beskues af dem; ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er Himlene.

² Derfor, når du giver Almisse, må du ikke lade blæse i Basun foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og på Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres Løn.

³ Men når du giver Almisse, da lad din venstre Hånd ikke vide, hvad din højre gør,

⁴ for at din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.

⁵ Og når I bede, skulle I ikke være som Hyklerne; thi de stå gerne i Synagogerne og på Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres Løn.

⁶ Men du, når du beder, da gå ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader,

som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.

⁷ Men når I bede, må I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønhørte for deres mange Ord.

⁸ Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham,

6:9

MATTHÆUS 6:19

⁹ Derfor skulle I bede således: Vor Fader, du, som er i Himlene! Helliget vorde dit Navn;

¹⁰ komme dit Rige; ske din Villie, som i Himmelen således også på Jorden; ¹¹ giv os i dag vort daglige Brød:

¹² og forlad os vor Skyld, som også vi forlade*

voresynesSkyldnere;at være: have{
[*Denforladt.oprindeligePs. 32,
5.LæEf.sem4,å32.de

Kol.¹³ og 3, 13.]led os} ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; [thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.]* { [*Ordene mangle i de

ældste¹⁴ ThiHåforlade_{ndskrifter.}]I Menneskene}
deres

Overtrædelser, vil eders himmelske Fader også forlade eder;

¹⁵ men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser.

¹⁶ Og når I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres Løn.

¹⁷ Men du, når du faster, da salv dit Hoved, og to dit Ansigt,

¹⁸ for at du ikke skal vise dig for Menneskene som fastende, men for din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.

¹⁹ Samler eder ikke Skatte på Jorden, hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind og stjæle;

6:20

6:30

²⁰ men samler eder Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fortære, og hvor Tyve ikke bryde ind og stjæle.

²¹ Thi hvor din Skat er, der vil også dit Hjerte være.

²² Øjet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit Legeme lyst;

²³ men dersom dit Øje er dårligt, bliver hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket!

²⁴ Ingen kan tjene to Herrer; thi han må enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kunne

ikke²⁵ Derfortjene GudsigerogjegMammon*.eder:
Bekymrer{ [*Rigdom.eder]ikke}

for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?

²⁶ Ser på Himmelens Fugle; de så ikke og høste ikke og sanke ikke i Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget mere værd end de?

²⁷ Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge én Alen til sin Vækst?

²⁸ Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter Lillierne på Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke;

²⁹ men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.

³⁰ Klæder da Gud således det Græs på Marken, som står i dag og i Morgen kastes i

Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde 6:31

MATTHÆUS 7:7 eder, I lidettroende?

³¹ Derfor må I ikke bekymre eder og sige:
Hvad skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi
drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os?

³² - efter alt dette søge jo Hedningerne -. Thi
eders himmelske Fader ved, at I have alle disse
Ting nødig.

³³ Men søger først Guds Rige og hans
Retfærdighed, så skulle alle disse Ting gives eder i
Tilgift.

³⁴ Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i
Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig
for sig selv. Hver Dag har nok i sin Plage.

¹ Dømmer ikke, for at ⁷I ikke skulle dømmes;
thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes,

² og med hvad Mål I måle, skal der tilmåles
eder.

³ Men hvorfor ser du Skæven, som er i din
Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver du
ikke var?

⁴ Eller hvorledes kan du sige til din Broder:
Lad mig drage Skæven ud af dit Øje; og se,
Bjælken er i dit eget Øje.

⁵ Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din Broders Øje.

⁶ Giver ikke Hunde det hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive eder.

⁷ Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder.

7:8

7:19

⁸ Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.

⁹ Eller hvilket Menneske er der iblandt eder, som, når hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten?

¹⁰ Eller når han beder ham om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange?

¹¹ Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede ham!

¹² Altså, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle også I gøre imod dem; thi dette er Loven og Profeterne.

¹³ Går ind ad den snævre Port; thi den Port er

vid, og den Vej er bred, som fører til Fortabelsen, og de ere mange, som gå ind ad den;

¹⁴ thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet og de er få, som finde den.

¹⁵ Men vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder i Fåreklæder, men indvortes ere glubende Ulve.

¹⁶ Af deres Frugter skulle I kende dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler?

¹⁷ Således bærer hvert godt Træ gode Frugter, men det rådne Træ bærer slette Frugter.

¹⁸ Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et råddent Træ kan ikke bære gode Frugter.

¹⁹ Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes i Ilden.

7:20

MATTHÆUS 8:1

²⁰ Altså skulle I kende dem af deres Frugter.

²¹ Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene.

²² Mange skulle sige til mig på hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet onde Ånder ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn?

²³ Og da vil jeg bekende for dem Jeg kendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som øve Uret!

²⁴ Derfor, hver den, som hører disse mine Ord

og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus på Klippen,

²⁵ og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet på Klippen.

²⁶ Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør efter dem, skal lignedes ved en Dære, som byggede sit Hus på Sandet,

²⁷ og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort.”

²⁸ Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne slagne af Forundring over hans Lære;

²⁹ thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

8

¹ Men da han var gået ned ad Bjerget, fulgte

8:2 8:12 store Skarer ham.

² Og se, en spedalsk kom, faldt ned for ham og sagde: “Herre! om du vil, så kan du rense mig.”

³ Og han udrakte Hånden, rørte ved ham og sagde: “Jeg vil; bliv ren!” Og straks blev han rensset for sin Spedalskhed.

⁴ Og Jesus siger til ham: “Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som Moses har befaleet, til Vidnesbyrd for dem.”

⁵ Men da han gik ind i Kapernaum, trådte en Høvedsmand hen til ham, bad ham og sagde:

⁶ “Herre! min Dreng ligger hjemme værkbruden og, pines svarlig.”

⁷ Jesus siger til ham: “Jeg vil komme og helbrede ham.”

⁸ Og Høvedsmanden svarede og sagde: “Herre! jeg er ikke værdig til, at du skal gå ind under mit Tag; men sig det blot med et Ord, så bliver min Dreng helbredt.

⁹ Jeg er jo selv et Menneske, som står under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gå! så går han; og til den anden: Kom! så kommer han; og til min Tjener: Gør dette! så gør han det.”

¹⁰ Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte ham: “Sandelig,

siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet så stor en Tro.

¹¹ Men jeg siger eder, at mange skulle komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige.

¹² Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket

udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.”

¹³ Og Jesus sagde til Høvedsmanden: “Gå bort, dig ske, som du troede!” Og Drengen blev helbredt i den samme Time.

¹⁴ Og Jesus kom ind i Peters Hus og så, at hans Svigermoder lå og havde Feber.

¹⁵ Og han rørte ved hendes Hånd, og Feberen forlod hende, og hun stod op og vartede ham op.

¹⁶ Men da det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev Ånderne med et Ord og helbredte alle de syge;

¹⁷ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, der siger: “Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme.”

¹⁸ Men da Jesus så store Skarer omkring sig, befalede han at fare over til hin Side.

¹⁹ Og der kom én, en skriftklog, og sagde til ham: “Mester! jeg vil følge dig, hvor du end går hen.”

²⁰ Og Jesus siger til ham: “Ræve have Huler, og Himmелens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.”

²¹ Men en anden af disciplene sagde til ham:

“Herre! tilsted mig først at gå hen og begrave min Fader.”

²² Men Jesus siger til ham: “Følg mig, og lad de døde begrave deres døde!”

²³ Og da han gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham.

²⁴ Og se, det blev en stærk Storm på Søen, så at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov.

8:25

MATTHÆUS 9:1

²⁵ Og de gik hen til ham, vækkede ham og sagde: “Herre, frels os! vi forgå.”

²⁶ Og han siger til dem: “Hvorfor ere I bange, I lidettroende?” Da stod han op og truede Vindene og Søen, og det blev ganske blikstille.

²⁷ Men Menneskene forundrede sig og sagde:

“Hvem er dog denne, siden både Vindene og Søen ere ham lydige?”

²⁸ Og da han kom over til hin Side til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som kom ud fra Gravene, og de vare såre vilde, så at ingen kunde komme forbi ad den Vej.

²⁹ Og se, de råbte og sagde: “Hvad have vi med dig at gøre, du Guds Søn? Er du kommen hid før Tiden for at pine os?”

³⁰ Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som græssede.

³¹ Og de onde Ånder bade ham og sagde:
“Dersom du uddriver os, da send os i
Svinehjorden!”

³² Og han sagde til dem: “Går!” Men de fore
ud og fore i Svinene; og se, hele Hjorden
styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde i
Vandet.

³³ Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og
fortalte det alt sammen, og hvorledes det var
gået til med de besatte.

³⁴ Og se, hele Byen gik ud for at møde Jesus;
og da de så ham, bade de ham om; at han vilde
gå bort fra deres Egn.

¹ Og han gik om Bord⁹i et Skib og for over
og

^{9:2} ^{9:12} kom til sin egen By.

² Og se, de bare til ham en værkbruden, som
lå på en Seng; og da Jesus så deres Tro, sagde
han til den værkbrudne: “Søn! vær frimodig, dine
Synder forlades dig.”

³ Og se, nogle af de skriftkloge sagde ved sig
selv: “Denne taler bespotteligt.” ⁴ Og da Jesus
så deres Tanker, sagde han:
“Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter?

⁵ Thi hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig, eller at sige: Stå op og gå?

⁶ Men for at I skulle vide, at
Menneskesønnen

har Magt på Jorden til at forlade Synder,” da siger han til den værkbrudne: “Stå op, og tag din Seng, og gå til dit Hus!”

⁷ Og han stod op og gik bort til sit Hus.

⁸ Men da Skarerne så det, frygtede de og priste Gud, som havde givet Menneskene en sådan Magt.

⁹ Og da Jesus gik videre derfra, så han en Mand, som hed Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham: “Følg mig!” Og han stod op og fulgte ham.

¹⁰ Og det skete, da han sad* til Bords i Huset, se, da kom der mange Toldere og Syndere og

sade[*egl.¹¹ Ogtil: lådaBords,
jfr.FarisæsæmedrligerneJesusLuk.såog7det,, 37-
38.hanssagdeDisciple.Joh.de 13til,hans{23.} }

Disciple: “Hvorfor spiser eders Mester med Toldere og Syndere?”

¹² Men da Jesus hørte det, sagde han: “De raske trænge ikke til Læge, men de syge.

¹³ Men går hen og lærer, hvad det vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere,”

¹⁴ Da komme Johannes's Disciple til ham og sige: “Hvorfor faste vi og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?”

¹⁵ Og Jesus sagde til dem: “Kunne Brudesvendene sørge, så længe Brudgommen er hos dem? Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da skulle de faste.

¹⁶ Men ingen sætter en Lap af uvalket Klæde på et gammelt Klædebon; thi Lappen river Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul.

¹⁷ Man kommer heller ikke ung Vin på gamle Læderflasker, ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer ung Vin på nye Læderflasker, så blive begge Dele bevarede.”

¹⁸ Medens han talte dette til dem, se, da kom der en Forstander og faldt ned for ham og sagde: “Min Datter er lige nu død; men kom og læg din Hånd på hende, så bliver hun levende.”

¹⁹ Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple.

²⁰ Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År, trådte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon;

²¹ thi hun sagde ved sig selv: “Dersom jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst.”

²² Men Jesus vendte sig om, og da han så

9:23

9:35

hende, sagde han: “Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig.” Og Kvinden blev frelst fra den samme Time.

²³ Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og så Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han:

²⁴ “Gå bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover.” Og de lo ad ham.

²⁵ Men da Hoben var dreven ud, gik han ind og tog hende ved Hånden; og Pigen stod op.

²⁶ Og Rygtet herom kom ud i hele den Egn.

²⁷ Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to blinde, som råbte og sagde: “Forbarm dig over os, du Davids Søn!”

²⁸ Men da han kom ind i Huset, gik de blinde til ham; og Jesus siger til dem: “Tro I, at jeg kan gøre dette?” De siger til ham: “Ja, Herre!”

²⁹ Da rørte han ved deres Øjne og sagde: “Det ske eder efter eders Tro!”

³⁰ Og deres Øjne bleve åbnede. Og Jesus bød

dem strengt og sagde: “Ser til, lad ingen få det at vide.”

³¹ Men de gik ud og udbredte Rygtet om ham i hele den Egn.

³² Men da disse gik ud, se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var besat.

³³ Og da den onde Ånd var uddreven, talte den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde: “Aldrig er sådant set i Israel.”

³⁴ Men Farisæerne sagde: “Ved de onde Anders Fyrste uddriver han de onde Ånder.”

³⁵ Og Jesus gik omkring i alle Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og

9:36

10:7

prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed.

³⁶ Men da han så Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare vanrøgtede og forkomne som Får, der ikke have Hyrde.

³⁷ Da siger han til sine Disciple: “Høsten er stor, men Arbejderne ere få;

³⁸ beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst.”

¹ Og han kaldte sine **10**tolv Disciple til sig og gav dem Magt over urene Ånder, til at uddrive dem og at helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed.

² Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder,

³ Filip og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn Thaddæus,

⁴ Simon Kananæeren* og Judas Iskariot, han,

somniddkæforrådte ham. { [*d.

e.etdenjødiskniddkæParti, re. som "De re"
(Zeloter) kaldtes

ivrede⁵

DissefortolvdenuddsendtenationaleJesus, Uafhængighed.]d dem og sagde: }

"Går ikke hen på Hedningers Vej, og går ikke ind i Samaritaners By!

⁶ Men går hellere hen til de fortabte Får af Israels Hus!

⁷ Men på eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær.

⁸ Helbreder syge, opvækker døde, rensespedalske, uddriver onde Ånder! I have modtaget det for intet, giver det for intet!

⁹ Skaffer eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej heller Kobber i eders Bælter;

¹⁰ ej Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen er sin Føde værd.

¹¹ Men hvor I komme ind i en By eller Landsby, der skulle I spørge, hvem i den der er det værd, og der skulle I blive, indtil I drage bort.

¹² Men når I gå ind i Huset, da hilser det;

¹³ og dersom Huset er det værd, da komme eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende eders Fred tilbage til eder!

¹⁴ Og dersom nogen ikke modtager eder og ej hører eders Ord, da går ud af det Hus eller den By og ryster Støvet af eders Fødder!

¹⁵ Sandelig, siger jeg eder, det skal gå Sodomas og Gomorras Land tåleligere på Dommens Dag end den By.

¹⁶ Se, jeg sender eder som Får midt iblandt Ulve; vorder derfor snilde som Slinger og enfoldige som Duer!

17 Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive eder til Rådsforsamlinger og hudstryge eder i deres Synagoger.

18 Og I skulle føres for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.

19 Men når de overgive eder, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale;

10:20

MATTHÆUS 10:29

thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale.

20 Thi I ere ikke de, som tale; men det er eders Faders Ånd, som taler i eder.

21 Men Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op imod Forældre og slå dem ihjel.

22 Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst.

23 Men når de forfølge eder i én By, da flyr til en anden; thi sandelig, siger jeg eder, I skulle ikke komme til Ende med Israels Byer, førend Menneskesønnen kommer.

24 En Discipel er ikke over sin Mester, ej heller en Tjener over sin Herre.

25 Det er Disciplen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de

kaldt Husbonden Beelzebul, hvor meget mere da hans Husfolk?

²⁶ Frygter altså ikke for dem; thi intet er skjult, som jo skal åbenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt.

²⁷ Taler i Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker på Tagene, hvad der siges eder i Øret!

²⁸ Og frygter ikke for dem, som slå Legemet ihjel, men ikke kunne slå Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve både Sjæl og Legeme i Helvede.

²⁹ Sælges ikke to Spurve for en Penning*? Og ikke én af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie. { [*As, 1&16 af en Denar (se k. 18,

10:30

10:41

28)³⁰ellerMenomtrentpå eder 4ereØre.]endog}
alle Hovedhår talte.

³¹ Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange Spurve.

³² Altså, enhver som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil også jeg vedkende mig for min Fader, som er i Himlene.

³³ Men den, som fornægter mig for
Menneskene, ham vil også jeg fornægte for min
Fader, som er i Himlene.

³⁴ Mener ikke, at jeg er kommen for at
bringe Fred på Jorden; jeg er ikke kommen for
at bringe Fred, men Sværd.

³⁵ Thi jeg er kommen før at volde Splid
imellem en Mand og hans Fader og imellem en
Datter og hendes Moder og imellem en
Svigerdatter og hendes Svigermoder,

³⁶ og en Mands Husfolk skulle være hans
Fjender.

³⁷ Den, som elsker Fader eller Moder mere
end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker
Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd;

³⁸ og den, som ikke tager sit Kors og følger
efter mig, er mig ikke værd.

³⁹ Den, som bjærger sit Liv, skal miste det; og
den, som mister sit Liv for min Skyld, skal
bjærge det.

⁴⁰ Den, som modtager eder, modtager mig;
og den, som modtager mig, modtager ham, som
udsendte mig.

⁴¹ Den, som modtager en Profet, fordi han er

en Profet, skal få en Profets Løn; og den, som modtager en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal få en retfærdigs Løn.

⁴² Og den, som giver en af disse små ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.”

11

¹ Og det skete, da Jesus var færdig med at give sine tolv Disciple Befaling, gik han videre derfra for at lære og prædike i deres Byer.

² Men da Johannes hørte i Fængselet om Kristi Gerninger, sendte han Bud med sine Disciple og lod ham sige:

³ “Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?”

⁴ Og Jesus svarede og sagde til dem: “Går hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og se:

⁵ blinde se, og lamme gå, spedalske renses, og døve høre, og døde stå op, og Evangeliet forkyndes for fattige;

⁶ og salig er den, som ikke forarges på mig.”

⁷ Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Skarerne om Johannes: “Hvad gik I ud i

Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden?

⁸ Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse.

⁹ Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet.

11:10

11:21

¹⁰ Thi han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig.

¹¹ Sandelig, siger jeg eder, iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større fremstået end Johannes Døberen; men den mindste i Himmeriges Rige er større end han.

¹² Men fra Johannes Døberens Dage indtil nu tages Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd rive det til sig.

¹³ Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil Johannes.

¹⁴ Og dersom I ville tage imod det: Han er Elias, som skal komme.

¹⁵ Den, som har Øren at høre med, han høre!

¹⁶ Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde på Torvene og råbe til de andre og sige:

¹⁷ Vi blæste på Fløjte for eder, og I dansede

ikke; vi sang Klagesange, og I jamrede ikke.

¹⁸ Thi Johannes kom, som hverken spiste eller drak, og de sige: Han er besat.

¹⁹ Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de sige: Se, en Frådser og en Vindranger, Tolderes og Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort ved sine Børn.”

²⁰ Da begyndte han at skamme de Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare gjorde, fordi de ikke havde omvendt sig:

²¹ “Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsaida! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de ^{11:22} MATTHÆUS 12:1 for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske. ²² Men jeg siger eder: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på Dommens Dag end eder.

²³ Og du, Kapernaum! som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den bleven stående indtil denne Dag.

²⁴ Men jeg siger eder: Det skal gå Sodomas Land tåleligere på Dommens Dag end dig.”

²⁵ På den Tid udbrød Jesus og sagde: “Jeg priser dig, Fader, Himmels og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige.

²⁶ Ja, Fader! thi således skete det, som var velbehageligt for dig.

²⁷ Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.

²⁸ Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile.

²⁹ Tager mit Åg på eder, og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; så skulle I finde Hvile for eders Sjæle.

³⁰ Thi mit Åg er gavnligt, og min Byrde er let.”

12

¹ På den Tid vandrede Jesus på Sabbaten igennem en Sædemark; men hans Disciple bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise.

12:2

12:12

² Men da Farisæerne så det, sagde de til ham: “Se, dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre på en Sabbat.”

³ Men han sagde til dem: “Have I ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig og de, som vare med ham?

⁴ hvorledes han gik ind i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare med ham, men alene Præsterne?

⁵ Eller have I ikke læst i Loven, at på Sabbaterne vanhellige Præsterne Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld?

⁶ Men jeg siger eder, at her er det, som er større end Helligdommen.

⁷ Men dersom I havde vidst, hvad det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere uden Skyld.

⁸ Thi Menneskesønnen er Herre over Sabbaten.”

⁹ Og han gik videre derfra og kom ind i deres Synagoge.

¹⁰ Og se, der var en Mand, som havde en vissen Hånd; og de spurgte ham ad og sagde: “Er det tilladt at helbrede på Sabbaten?” for at de kunde anklage ham.

¹¹ Men han sagde til dem: “Hvilket Menneske er der iblandt eder, som har kun ét Får, og ikke tager fat på det og drager det op, dersom det på Sabbaten falder i en Grav?

¹² Hvor meget er nu ikke et Menneske mere end et Får? Altså er det tilladt at gøre vel på

Sabbaten.”

¹³ Da siger han til Manden: “Ræk din Hånd ud!” og han rakte den ud, og den blev igen sund som den anden.

¹⁴ Men Farisæerne gik ud og lagde Råd op imod ham, hvorledes de kunde slå ham ihjel.

¹⁵ Men da Jesus mærkede det, drog han bort derfra; og mange fulgte ham, og han helbredte dem alle.

¹⁶ Og han bød dem strengt, at de ikke måtte gøre ham kendt;

¹⁷ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger:

¹⁸ “Se, min Tjener, som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl har Velbehag; jeg vil give min Ånd over ham, og han skal forkynde Hedningerne Ret.

¹⁹ Han skal ikke kives og ikke råbe, og ingen skal høre hans Røst på Gaderne.

²⁰ Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Tande, indtil han får ført Retten frem til Sejr.

²¹ Og på hans Navn skulle Hedninger håbe.”

²² Da blev en besat, som var blind og stum, ført til ham; og han helbredte ham, så at den stumme talte og så.

²³ Og alle Skarerne forfærdedes og sagde: “Mon denne skulde være Davids Søn?” ²⁴ Men da Farisæerne hørte det, sagde de: “Denne uddriver ikke de onde Ånder uden ved Beelzebul, de onde Ånders Fyrste.”

²⁵ Men såsom han kendte deres Tanker, sagde han til dem: “Hvert Rige, som er kommet i Splid

12:26

12:35

med sig selv, lægges øde; og hver By eller Hus, som er kommet i Splid med sig selv, kan ikke bestå.

²⁶ Og hvis Satan uddriver Satan, så er han kommen i Splid med sig selv; hvorledes skal da hans Rige bestå?

²⁷ Og dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

²⁸ Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Guds Ånd, da er jo Guds Rige kommet til eder.

²⁹ Eller hvorledes kan nogen gå ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke? Da kan han plyndre hans Hus.

³⁰ Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder.

³¹ Derfor siger jeg eder: Al Synd og
Bespottelse skal forlades Menneskene, men
Bespottelsen imod Ånden skal ikke forlades.

³² Og den, som taler et Ord imod
Menneskesønnen, ham skal det forlades; men
den som taler imod den Helligånd, ham skal det
ikke forlades, hverken i denne Verden eller i
den kommende.

³³ Lader enten Træet være godt og dets Frugt
god; eller lader Træet være råddent, og dets Frugt
rådden; thi Træet kendes på Frugten.

³⁴ I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt,
når I ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed
taler Munden.

³⁵ Et godt Menneske fremtager gode Ting af

12:36

12:45

sit gode Forråd; og et ondt Menneske fremtager
onde Ting af sit onde Forråd.

³⁶ Men jeg siger eder, at Menneskene skulle
gøre Regnskab på Dommens Dag for hvert
utilbørligt Ord, som de tale.

³⁷ Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres, og
af dine Ord skal du førdømmes.”

³⁸ Da svarede nogle af de skriftkloge og
Farisæerne ham og sagde: “Mester! vi ønske at se
et Tegn at dig.”

39 Men han svarede og sagde til dem: “En ond og utro Slægt forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den uden Profeten Jonas's Tegn.

40 Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Havdyrets Bug, således skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød.

41 Mænd fra Ninive skulle opstå ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas.

42 Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon.

43 Men når den urene Ånd er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder, søger Hvile og finder den ikke.

44 Da siger den: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af; og når den kommer, finder den det ledigt, fejlet og prydet.

45 Så går den hen og tager syv andre Ånder

med sig, som ere værre end den selv, og når de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første. Således skal det også gå denne onde Slægt.”

⁴⁶ Medens han endnu talte til Skarerne, se, da

stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begærede at tale med ham.

⁴⁷ Da sagde en til ham: “Se, din Moder og dine Brødre stå udenfor og begære at tale med dig.”

⁴⁸ Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: “Hvem er min Moder? og hvem ere mine Brødre?”

⁴⁹ Og han rakte sin Hånd ud over sine Disciple og sagde: “Se, her er min Moder og mine Brødre!

⁵⁰ Thi enhver, der gør min Faders Villie, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder.”

13

¹ På hin dag gik Jesus ud af Huset og satte sig ved Søren.

² Og store Skarer samlede sig om ham, så han gik om Bord i et Skib og satte sig; og hele Skaren stod på Strandbredden.

³ Og han talte meget til dem i Lignelser og sagde: “Se, en Sædemand gik ud at så. ⁴ Og idet han såede, faldt noget ved Vejen; og Fuglene kom og åde det op.

⁵ Og noget faldt på Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord.

13:6

13:18

⁶ Men da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

⁷ Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede op og kvalte det.

⁸ Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget tredive Fold.

⁹ Den, som har Øren, han høre!”

¹⁰ Og Disciplene gik hen og sagde til ham: “Hvorfor taler du til dem i Lignelser?”

¹¹ Men han svarede og sagde til dem: “Fordi det er eder givet at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet.

¹² Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal få Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

¹³ Derfor taler jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstå ikke heller.

¹⁴ Og på dem opfyldes Esajas's Profeti, som siger: Med eders Øren skulle I høre og dog ikke forstå og se med eders Øjne og dog ikke se.

¹⁵ Thi dette Folks Hjerter er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstå med Hjertet og omvende sig, på jeg kunde helbrede dem.

¹⁶ Men salige ere eders Øjne, fordi de se, og eders Øren, fordi de høre.

¹⁷ Thi sandelig, siger jeg eder, mange Profeter og retfærdige attråede at se, hvad I se, og så det ikke; og at høre, hvad I høre, og hørte det ikke.

¹⁸ Så hører nu I Lignelsen om Sædemanden!

13:19

13:29

¹⁹ Når nogen hører Rigets Ord og ikke forstår det, da kommer den Onde og river det bort, som er sået i hans Hjerter; denne er det, som blev sået ved Vejen.

²⁰ Men det, som blev sået på Stengrund, er den, som hører Ordet og straks modtager det med Glæde.

21 Men han har ikke Rod i sig og holder kun ud til en Tid; men når der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges han straks.

22 Men det, som blev sået iblandt Torne, er den, som hører Ordet, og Verdens Bekymring og Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og det bliver uden Frugt.

23 Men det, som blev sået i god Jord, er den, som hører Ordet og forstår det, og som så bærer Frugt, en hundrede, en tresindstyve, en tredive Fold.”

24 En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: “Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som såede god Sæd i sin Mark.

25 Men medens Folkene sov, kom hans Fjende og såede Ugræs iblandt Hveden og gik bort.

26 Men da Sæden spirede frem og bar Frugt, da kom også Ugræsset til Syne.

27 Og Husbondens Tjenere kom til ham og sagde: Herre, såede du ikke god Sæd i din Mark? Hvor har den da fået Ugræsset fra?

28 Men han sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske gjort. Da sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gå hen og sanke det sammen?

29 Men han siger: Nej, for at I ikke, når I

sanke Ugræsset sammen, skulle rykke Hveden op tillige med det.

³⁰ Lader dem begge vokse tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset sammen og binder det i Knipper for at brænde det, men samler Hveden i min Lade!”

³¹ En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: “Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som en Mand tog og såede i sin Mark.

³² Dette er vel mindre end alt andet Frø; men når det er vokset op, er det større end Urterne og bliver et Træ, så at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.”

³³ En anden Lignelse talte han til dem: “Himmeriges Rige ligner en Surdej, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Mål Mel, indtil det blev syret alt sammen.”

³⁴ Alt dette talte Jesus til Skarerne i Lignelser, og uden Lignelse talte han intet til dem,

³⁵ for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten, der siger: “Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra Verdens Grundlæggelse.”

³⁶ Da forlod han Skarerne og gik ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde: “Forklar os Lignelsen om Ugræsset på Marken!”

³⁷ Men han svarede og sagde: “Den, som sår den gode Sæd, er Menneskesønnen,

³⁸ og Marken er Verden, og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset er den Ondes Børn,

³⁹ og Fjenden, som såede det, er Djævelen; og

13:40

13:50

Høsten er Verdens Ende; og Høstfolkene ere Engle.

⁴⁰ Ligesom nu Ugræsset sankes sammen og opbrændes med Ild, således skal det ske ved Verdens Ende.

⁴¹ Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de skulle sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og dem, som gøre Uret;

⁴² og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.

⁴³ Da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Den, som har Øren, han høre!

⁴⁴ Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde over den går han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den Mark.

⁴⁵ Atter ligner Himmeriges Rige en Købmand, som søgte efter skønne Perler;

⁴⁶ og da han fandt én meget kostbar Perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den.

⁴⁷ Atter ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet i Havet og samlede Fisk af alle Slags.

⁴⁸ Og da det var blevet fuldt, drog man det op på Strandbredden og satte sig og sankede de gode sammen i Kar, men kastede de rådne ud.

⁴⁹ Således skal det gå til ved Verdens Ende. Englene skulle gå ud og skille de onde fra de retfærdige

⁵⁰ og kaste dem i Ildovnen; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.

⁵¹ Have I forstået alt dette?” De sige til ham: “Ja.”

⁵² Men han sagde til dem: “Derfor er hver skriftklog, som er oplært for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit Forråd.”

⁵³ Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra.

⁵⁴ Og han kom til sin Fædrene by og lærte dem i deres Synagoge, så at de bleve slagne af Forundring og sagde: “Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige Gerninger?

⁵⁵ Er denne ikke Tømmermandens Søn? Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre Jakob og Josef og Simon og Judas?

⁵⁶ Og hans Søstre, ere de ikke alle hos os? Hvorfra har han alt dette?”

¹ På den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes Rygtet om Jesus.

² Og han sagde til sine Tjenere: “Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra de døde, derfor virke Kræfterne i ham.”

³ Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld.

⁵⁷ Og de forargedes på ham. Men Jesus sagde til dem: “En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og i sit Hus,”

⁵⁸ Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger der for deres Vantros Skyld.

14

14:4

MATTHÆUS 14:15

⁴ Johannes sagde nemlig til ham: “Det er dig ikke tilladt at have hende.”

⁵ Og han vilde gerne slå ham ihjel, men frygtede for Mængden, thi de holdt ham for en Profet.

⁶ Men da Herodes's Fødselsdag kom, dansede Herodias's Datter for dem; og hun behagede Herodes.

⁷ Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad som helst hun begærede.

⁸ Og tilskyndet af sin Moder siger hun: “Giv mig Johannes Døberens Hoved hid på et Fad!” ⁹ Og Kongen blev bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld befalede han, at det skulde gives hende.

¹⁰ Og han sendte Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet.

¹¹ Og hans Hoved blev bragt på et Fad og givet Pigen, og hun bragte det til sin Moder.

¹² Da kom hans Disciple og toge Liget og begravede ham, og de kom og forkyndte Jesus det.

¹³ Og da Jesus hørte det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham til Fods fra Byerne.

¹⁴ Og da han kom i Land, så han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem og helbredte deres syge.

¹⁵ Men da det blev Aften, kom Disciplene til ham og sagde: “Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gå bort, for at de kunne gå hen i Landsbyerne og købe sig Mad.”

14:16

14:28

¹⁶ Men Jesus sagde til dem: “De have ikke nødig at gå bort; giver I dem at spise!”

¹⁷ Men de sige til ham: “Vi have ikke her uden fem Brød og to Fisk.”

¹⁸ Men han sagde: “Henter mig dem hid!”

¹⁹ Og han bød Skarerne at sætte sig ned i Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til Skarerne.

²⁰ Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde.

²¹ Men de, som spiste, vare omtrent fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn.

²² Og straks nødte han sine Disciple til at gå om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens han lod Skarerne gå bort.

²³ Og da han havde ladet Skarerne gå bort, gik han op på Bjerget afsides for at bede. Og da det blev silde, var han der alene.

²⁴ Men Skibet var allerede midt på Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var imod.

²⁵ Men i den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende på Søen.

²⁶ Og da Disciplene så ham vandre på Søen, bleve de forfærdede og sagde: "Det er et Spøgelse;" og de skrege af Frygt.

²⁷ Men straks talte Jesus til dem og sagde: "Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!"

²⁸ Men Peter svarede ham og sagde: "Herre! dersom det er dig, da byd mig at komme til dig

14:29

MATTHÆUS 15:3

på Vandet!"

²⁹ Men han sagde: "Kom!" Og Peter trådte ned fra Skibet og vandrede på Vandet for at komme til Jesus.

³⁰ Men da han så det stærke Vejr, blev han bange; og da han begyndte at synke, råbte han og sagde: “Herre, frels mig!”

³¹ Og straks udrakte Jesus Hånden og greb ham, og han siger til ham: “Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?”

³² Og da de stege op i Skibet, lagde Vinden sig.

³³ Men de, som vare i Skibet, faldt ned for ham og sagde: “Du er sandelig Guds Søn.”

³⁴ Og da de vare farne over, landede de i Genezareth.

³⁵ Og da Folkene på det Sted kendte ham, sendte de Bud til hele Egnen der omkring og bragte alle de syge til ham.

³⁶ Og de bade ham, at de blot måtte røre ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve helbredede.

¹ Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og skriftkloge til Jesus og sige:

² “Hvorfor overtræde dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke deres Hænder, når de holde Måltid.”

³ Men han svarede og sagde til dem: “Hvorfor overtræde også I Guds Bud for eders Overleverings Skyld?”

⁴ Thi Gud har påbudt og sagt: “Ær din Fader og Moder;” og: “Den, som hader Fader eller Moder, skal visselig dø.”

⁵ Men I sige: “Den, som siger til sin Fader eller sin Moder: “Det, hvormed du skulde være hjulpet af mig, skal være en Tempelgave,” han skal ingenlunde ære sin Fader eller sin Moder.”

⁶ Og I have ophævet Guds Lov for eders Overleverings Skyld.

⁷ I Hyklere! Retteligt profeterede Esajas om eder, da han sagde:

⁸ “Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt borte fra mig.

⁹ Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud.””

¹⁰ Og han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til dem: “Hører og forstår!

¹¹ Ikke det, som går ind i Munden, gør Mennesket urent, men det, som går ud af Munden, dette gør Mennesket urent.” ¹² Da kom hans Disciple hen og sagde til ham: “Ved du, at Farisæerne bleve forargede, da de hørte den Tale?”

¹³ Men han svarede og sagde: “Enhver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode.

¹⁴ Lader dem fare, det er blinde Vejledere for blinde; men når en blind leder en blind, falde de begge i Graven.”

¹⁵ Men Peter svarede og sagde til ham: “Forklar os Lignelsen!”

¹⁶ Og han sagde: “Ere også I endnu så uforstandige?

¹⁷ Forstår I endnu ikke, at alt, hvad der går ind i Munden, går i Bugen og føres ud ad den naturlige Vej?

¹⁸ Men det, som går ud af Munden, kommer ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent.

¹⁹ Thi ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor, Utugt, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhånelser.

²⁰ Det er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men at spise med utoede Hænder gør ikke Mennesket urent.”

²¹ Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons Egne.

²² Og se, en kananæisk Kvinde kom fra disse Egne, råbte og sagde: “Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af en ond Ånd.”

²³ Men han svarede hende ikke et Ord. Da trådte hans Disciple til, bade ham og sagde: “Skil dig af med hende, thi hun råber efter os.”

²⁴ Men han svarede og sagde: “Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Får af Israels Hus.”

²⁵ Men hun kom og kastede sig ned for ham og sagde: “Herre, hjælp mig!”

²⁶ Men han svarede og sagde: “Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de små Hunde.”

²⁷ Men hun sagde: “Jo, Herre! de små Hunde æde jo dog også af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord.”

²⁸ Da svarede Jesus og sagde til hende: “O Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil!” Og hendes Datter blev helbredt fra samme Time.

15:29

15:38

²⁹ Og Jesus gik bort derfra og kom hen til Galilæas Sø, og han gik op på Bjerget og satte sig der.

³⁰ Og store Skarer kom til ham og havde lamme, blinde, stumme, Krøblinge og mange andre med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og han helbredte dem,

³¹ så at Skaren undrede sig, da de så, at stumme talte, Krøblinge bleve raske, lamme gik, og blinde så; og de priste Israels Gud.

³² Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: “Jeg ynke s inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig tre Dage og have intet at spise; og lade dem gå fastende bort, vil jeg ikke, for at de ikke skulle vansmægte på Vejen.”

³³ Og hans Disciple sige til ham: “Hvorfra skulle vi få så mange Brød i en Ørken, at vi kunne mætte så mange Mennesker?”

³⁴ Og Jesus siger til dem: “Hvor mange Brød have I?” Men de sagde: “Syv og nogle få Småfisk.”

³⁵ Og han bød Skaren at sætte sig ned på Jorden

³⁶ og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til Skarerne.

³⁷ Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde.

³⁸ Men de, som spiste, vare fire Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn.

15:39

16:10

³⁹ Og da han havde ladet Skarerne gå bort, gik han om Bord i Skibet og kom til Magadans Egne.

16

¹ Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og fristede ham og begærede, at han vilde vise dem et Tegn fra Himmelen.

² Men han svarede og sagde til dem: “Om

Aftenen sige I: Det bliver en skøn Dag, thi
Himmelen er rød;

³ og om Morgen: Det bliver Storm i Dag,
thi Himmelen er rød og mørk. Om Himmelens
Udseende vide I at dømmes, men om Tidernes
Tegn kunne I det, ikke.

⁴ En ond og utro Slægt forlanger Tegn; men
der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.”
Og han forlod dem og gik bort.

⁵ Og da hans Disciple kom over til hin Side,
havde de glemt at tage Brød med.

⁶ Og Jesus sagde til dem: “Ser til, og tager
eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes
Surdejg!”

⁷ Men de tænkte ved sig selv og sagde: “Det
er, fordi vi ikke toge Brød med.”

⁸ Men da Jesus mærkede dette, sagde han: “I
lidettroende! hvorfor tænke I ved eder selv på, at
I ikke have taget Brød med?

⁹ Forstå I ikke endnu? Komme I heller ikke
i Hu de fem Brød til de fem Tusinde, og hvor
mange Kurve I da toge op?

¹⁰ Ikke heller de syv Brød til de fire Tusinde,
og hvor mange Kurve I da toge op?

16:11

16:21

¹¹ Hvorledes forstå I da ikke, at det ej var
om

Brød, jeg sagde det til eder? Men tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg.”

¹² Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød, men for Farisæernes og Saddukæernes Lære. ¹³ Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: “Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?”

¹⁴ Men de sagde: “Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne.”

¹⁵ Han siger til dem: “Men I, hvem sige I, at jeg er?”

¹⁶ Da svarede Simon Peter og sagde: “Du er Kristus, den levende Guds Søn.”

¹⁷ Og Jesus svarede og sagde til ham: “Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.

¹⁸ Så siger jeg også dig, at du er Petrus, og på denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke få Overhånd over den.

¹⁹ Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder på Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på Jorden, det skal være løst i Himlene.”

20 Da bød han sine Disciple, at de måtte ikke sige til nogen at han var Kristus.

21 Fra den Tid begyndte Jesus at give sine

Disciple til Kende, at han skulde gå til Jerusalem og lide meget af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslås og oprejses på den tredje Dag.

²² Og Peter tog ham til Side, begyndte at sætte

ham i Rette og sagde: “Gud bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig!”

²³ Men han vendte sig og sagde til Peter: “Vig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er.”

²⁴ Da sagde Jesus til sine Disciple: “Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig!

²⁵ Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det.

²⁶ Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men må bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?

²⁷ Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerning.

²⁸ Sandelig siger jeg eder, der er nogle af dem, som stå her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit Rige.”

17

¹ Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og hans Broder Johannes med sig og fører dem afsides op på et højt Bjerg.

17:2

17:12

² Og han blev forvandlet for deres Øjne, og hans Åsyn skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset.

³ Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham.

⁴ Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus: “Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en.”

⁵ Medens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst. som sagde: “Denne er min Søn. den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham!”

⁶ Og da Disciplene hørte det, faldt de på deres Ansigt og frygtede såre.

⁷ Og Jesus trådte hen og rørte ved dem og sagde: “Står op, og frygter ikke!”

⁸ Men da de opløftede deres Øjne, så de ingen uden Jesus alene.

⁹ Og da de gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: “Taler ikke til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen er oprejst fra de døde.”

¹⁰ Og hans Disciple spurgte ham og sagde: “Hvad er det da, de skriftkloge sige, at Elias bør først komme?”

¹¹ Og han svarede og sagde: “Vel kommer Elias og skal genoprette alting.

¹² Men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt, hvad de vilde; således skal også Menneskesønnen lide ondt af dem.”

17:13

17:24

¹³ Da forstode Disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døberen.

¹⁴ Og da de kom til Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt på Knæ for ham og sagde:

¹⁵ “Herre! forbarm dig over min Søn, thi han er månesyg og lidende; thi han falder ofte i Ild og ofte i Vand;

¹⁶ og jeg bragte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.”

¹⁷ Og Jesus svarede og sagde: “O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg tåle eder? Bring mig ham hid!”

¹⁸ Og Jesus talte ham hårdt til, og den onde Ånd for ud af ham, og Drengen blev helbredt fra samme Time.

¹⁹ Da gik Disciplene til Jesus afsides og sagde:

“Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?”

²⁰ Og han siger til dem: “For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, så skal det flytte sig, og intet skal være eder umuligt.

²¹ Men denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste*.” { [*Verset mangler i nogle af de

ældste²² Og Håmedens_{ndskrifte}.]de vandrede}

sammen i Galilæa,

sagde Jesus til dem: “Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder;

²³ og de skulle slå ham ihjel, og på den tredje Dag skal han oprejses.” Og de bleve såre bedrøvede.

²⁴ Men da de kom til Kapernaum, kom de,

som opkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde: “Betaler eders Mester ikke Skatten?”

¹²³⁴ Han sagde: “Jo.” Og da han kom ind i Huset, kom Jesus ham i Forkøbet og sagde: “Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne Sønner eller af de fremmede?”

²⁵ Og da han sagde: “Af de fremmede,” sagde Jesus til ham: “Så ere jo Sønnerne fri.

²⁷ Men for at vi ikke skulle forarge dem, så gå hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og når du åbner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne, og giv

¹ Og han kaldte et lille Barn til sig og stillede det midt iblandt dem

² og sagde: “Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

³ Derfor, den, som fornedrer sig selv som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige.

⁴ Og den, som modtager et eneste sådant Barn for mit Navns Skyld, modtager mig.

⁵ Men den, som forarger én af disse små, som tro på mig, ham var det bedre, at der var hængt

dem den for mig og dig!”* {8[*Tempelskattenen
Stater (= en
var to Drakmer, se Luk. 15,
Sekel, se Matth. 26, 15) var fire Drakmer eller
omtrent 2 1&2 Krone.]} }

18

¹ I den samme Stund kom Disciplene hen til
Jesus og sagde: “Hvem er da den største i
Himmeriges Rige?”

18:7

18:15

en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i
Havets Dyb.

⁷ Ve Verden for Forargelserne! Thi vel er
det nødvendigt, at Forargelserne komme; dog ve
det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer!

⁸ Men dersom din Hånd eller din Fod
forarger dig, da hug den af, og kast den fra dig!
Det er bedre for dig at gå lam eller som en
Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to
Fødder og blive kastet i den evige Ild.

⁹ Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det
ud, og kast det fra dig! Det er bedre for dig at gå
enøjet ind til Livet end at have to Øjne og blive
kastet i Helvedes Ild.

¹⁰ Ser til, at I ikke foragte en eneste af disse små; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.

¹¹ [Thi Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte.]* { [*Versetog ermanglervistnoki flere

af de ældste Håndskrifter

indfø¹² Hvadjet hertykkesfra Luk.eder?19Om, 10.et1 MenneskeTim. 1, 15.}har}

hundrede Får, og ét af dem farer vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve og går ud i Bjergene og leder efter det vildfarne?

¹³ Og hænder det sig, at han finder det, sandelig, siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild.

¹⁴ Således er det ikke eders himmelske Faders Villie, at en eneste af disse små skal fortabes.

¹⁵ Men om din Broder synder imod dig*, da gå hen og revs ham mellem dig og ham alene;

hø[*Ordenerer han“imoddig, dadighar”

mangledu vundet i nogled i na f Broder. de {

ældste Håndskrifter. 3 Mos. 19, 17. Luk. 17, 3.

Gal.¹⁶ Men 6, 1. høJak.rer 5, han 19.] dig} ikke, da tag
endnu é_n

eller to med dig, for at “hver Sag må stå fast
efter to eller tre Vidners Mund.”

¹⁷ Men er han dem overhørig, da sig det til
Menigheden; men er han også Menigheden
overhørig, da skal han være for dig ligesom en
Hedning og en Tolder.

¹⁸ Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I
binde på Jorden, skal være bundet i Himmelen;
og hvad som helst I løse på Jorden, skal være løst
i Himmelen.

¹⁹ Atter siger jeg eder, at dersom to af eder
blive enige på Jorden om hvilken som helst Sag,
hvorom de ville bede, da skal det blive dem til
Del fra min Fader, som er i Himlene.

²⁰ Thi hvor to eller tre ere forsamlede om
mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.”

²¹ Da trådte Peter frem og sagde til ham:
“Herre! hvor ofte skal jeg tilgive min Broder, når
han synder imod mig? mon indtil syv
Gange?”

²² Jesus siger til ham: “Jeg siger dig: ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.

²³ Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

²⁴ Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en, som var ti Tusinde Talenter* skyldig,

18:25

18:33

ført frem for ham. {,[8)*En,
altsåTalenthenvedvar 6.000fire
Drakmer (se Luk. 15

Tusinde²⁵ Og daKroner.}han intet} havde at
betale med, bød hans Herre, at han og hans
Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde
sælges, og Gælden betales.

²⁶ Da faldt Tjeneren ned for ham, bønfuldt
ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig,
så vil jeg betale dig det alt sammen.

²⁷ Da ynkedes samme Tjeners Herre
inderligt over ham og lod ham løs og eftergav
ham Gælden.

²⁸ Men den samme Tjener gik ud og traf en
af sine Medtjenere, som var ham hundrede

Denarer* skyldig; og han greb fat på ham og var ved at kvæle ham og sagde: Betal, hvad du

er skyldig! { hans[*En DenarMedtjenervar omtrentned for ham65 Øre.]og }

²⁹ Da faldt bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, så vil jeg betale dig.

³⁰ Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig.

³¹ Da nu hans Medtjenere så det, som skete, bleve de såre bedrøvede og kom og forklarede for deres Herre alt, hvad der var sket.

³² Da kalder hans Herre ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig.

³³ Burde ikke også du forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg har forbarmet mig over dig.

18:34

MATTHÆUS 19:9

³⁴ Og hans Herre blev vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde få betalt alt det, han var ham skyldig.

³⁵ Således skal også min himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder.”

19

¹ Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Egne, hinsides Jordan.

² Og store Skarer fulgte ham, og han helbredte dem der.

³ Og Farisæerne kom til ham, fristede ham og sagde: “Er det tilladt at skille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?”

⁴ Men han svarede og sagde: “Have I ikke læst, at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde

⁵ og sagde: Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til ét Kød?

⁶ Således ere de ikke længer to, men ét Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et Menneske ikke adskille.”

⁷ De sige til ham: “Hvorfor bød da Moses at give et Skilsmissebrev og skille sig fra hende?”

⁸ Han siger til dem: “Moses tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjerters Hårdheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været således.

⁹ Men jeg siger eder, at den, som skiller sig fra sin Hustru, når det ikke er for Hors Skyld, og

tager en anden til Ægte, han bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt Hustru til Ægte, han bedriver Hor.”

¹⁰ Hans Disciple sige til ham: “Står Mandens Sag med Hustruen således, da er det ikke godt at gifte sig.”

¹¹ Men han sagde til dem: “Ikke alle rummer dette Ord, men de, hvem det er givet:

¹² Thi der er Gildinger, som ere fødte således fra Moders Liv; og der er Gildinger, som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Den, som kan rumme det, han rumme det!”

¹³ Da blev der båret små Børn til ham, for at han skulde lægge Hænderne på dem og bede; men Disciplene truede dem.

¹⁴ Da sagde Jesus: “Lader de små Børn komme, og formener dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges Rige hører sådanne til.”

¹⁵ Og han lagde Hænderne på dem, og han drog derfra.

¹⁶ Og se, en kom til ham og sagde: “Mester! hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan få et evigt Liv?”

¹⁷ Men han sagde til ham: “Hvorfor spørger du mig om det gode? Én er den gode. Men vil du indgå til Livet, da hold Budene!”

¹⁸ Han siger til ham: “Hvilke?” Men Jesus sagde: “Dette: Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive Hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd;

¹⁹ ær din Fader og din Moder, og: Du skal

elske din Næste som dig selv.”

²⁰ Den unge Mand siger til ham: “Det har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?”

²¹ Jesus sagde til ham: “Vil du være fuldkommen, da gå bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!”

²² Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Guds.

²³ Men Jesus sagde til sine Disciple: “Sandelig, siger jeg eder: En rig Kommer vanskeligt ind i Himmeriges Rige.

²⁴ Atter siger jeg eder: Det er lettere for en Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå ind i Guds Rige.”

²⁵ Men da Disciplene hørte dette, forfærdedes de såre og sagde: “Hvem kan da blive frelst?”

²⁶ Men Jesus så på dem og sagde: “For Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige.”

²⁷ Da svarede Peter og sagde til ham: “Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da vi have?”

²⁸ Men Jesus sagde til dem: “Sandelig, siger jeg eder, at i Igenfødslen, når Menneskesønnen sidder på sin Herligheds Trone, skulle også I,

som have fulgt mig, sidde på tolv Troner og dømme Israels tolv Stammer.

²⁹ Og hver, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal få det mange Fold igen og arve et evigt Liv.

19:30

20:11

³⁰ Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første.

20

¹ Thi Himmeriges Rige ligner en Husbond, som gik ud tidligt om Morgen for at leje Arbejdere til sin Vingård.

² Og da han var bleven enig med Arbejderne om en Denar* om Dagen, sendte han dem til sin

Vingård. { gik[*Seudk. ved18, 28.denk.tredje22, 19.]Time} og så

³ Og han andre stå ledige på Torvet,

⁴ og han sagde til dem: Går også I hen i Vingården, og jeg vil give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen.

⁵ Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligeså.

6 Og ved den ellefte Time gik han ud og fandt andre stående der, og han siger til dem: Hvorfor stå I her ledige hele Dagen?

7 De sige til ham: Fordi ingen lejede os. Han siger til dem: Går også I hen i Vingården! ⁸ Men da det var blevet Aften, siger Vingårdens Herre til sin Foged: Kald på Arbejderne, og betal dem deres Løn, idet du begynder med de sidste og ender med de første!

⁹ Og de, som vare lejede ved den ellefte Time, kom og fik hver en Denar.

¹⁰ Men da de første kom, mente de, at de skulde få mere; og også de fik hver en Denar.

¹¹ Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden og sagde:

20:12

20:22

¹² Disse sidste have kun arbejdet én Time, og du har gjort dem lige med os, som have båret Dagens Byrde og Hede.

¹³ Men han svarede og sagde til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er du ikke bleven enig med mig om en Denar?

¹⁴ Tag dit og gå! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig.

¹⁵ Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg vil? Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god?

¹⁶ Således skulle de sidste blive de første, og de første de sidste; thi mange ere kaldede, men

få mangler¹⁷ ere Og udvalgte. da i flere Jesus af' drog* de { [*Versets æopldste til Jerusalem, Håsidste ndskrifter.] Halvdeltog han }

de tolv Disciple til Side og sagde til dem på Vejen:

¹⁸ “Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge; og de skulle dømme ham til Døden

¹⁹ og overgive ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og korsfæstes; og på den tredje Dag skal han opstå.”

²⁰ Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham om noget.

²¹ Men han sagde til hende: “Hvad vil du?” Hun siger til ham: “Sig, at disse mine to Sønner skulle i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved din venstre Side.”

²² Men Jesus svarede og sagde: “I vide ikke,

hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?” De sige til ham: “Det kunne vi.”

²³ Han siger til dem: “Min Kalk skulle I vel drikke; men det at sidde ved min højre og ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt af min Fader.”

²⁴ Og da de ti hørte dette, bleve de vrede på de to Brødre.

²⁵ Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: “I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge Myndighed over dem.

²⁶ Således skal det ikke være iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, han skal være eders Tjener;

²⁷ og den, som vil være den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl.

²⁸ Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange.”

²⁹ Og da de gik ud af Jeriko, fulgte en stor Folkeskare ham.

³⁰ Og se, to blinde sad ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik forbi, råbte de og sagde: “Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!”

³¹ Men Skaren truede dem, at de skulde tie; men de råbte endnu stærkere og sagde: “Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!”

³² Og Jesus stod stille og kaldte på dem og sagde: “Hvad ville I, at jeg skal gøre for eder?”

³³ De sige til ham: “Herre! at vore Øjne måtte oplades.”

³⁴ Og Jesus ynkedes inderligt og rørte ved deres Øjne. Og straks bleve de seende, og de fulgte ham.

21

¹ Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to Disciple og sagde til dem:

² “Går hen i den Landsby, som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig!

³ Og dersom nogen siger noget til eder, da siger, at Herren har Brug for dem, så skal han straks sende dem.”

⁴ Men dette er sket, for at det skulde opfyldes, der er talt ved Profeten, som siger:

⁵ “Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmodig og ridende på et Asen og på et Trældyr Føl.”

⁶ Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus befalede dem;

⁷ og de hentede Aseninden og Føllet og lagde deres Klæder på dem, og han satte sig derpå.

Og

⁸ Men de fleste af Folkeskaren bredte deres Klæder på Vejen, andre huggede Grene af Træerne og strøede dem på Vejen.

⁹ Men Skarerne, som gik foran ham og fulgte efter, råbte og sagde: “Hosanna Davids Søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! Hosanna i det højeste!”

21:10

21:20

¹⁰ Og da han drog ind i Jerusalem, kom hele Staden i Bevægelse og sagde: “Hvem er denne?”

¹¹ Men Skarerne sagde: “Det er Profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa.”

¹² Og Jesus gik ind i Guds Helligdom og uddrev alle dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole.

¹³ Og han siger til dem: “Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus; men I gøre det til en Røverkule.”

¹⁴ Og der kom blinde og lamme til ham i Helligdommen, og han helbredte dem.

¹⁵ Men da Ypperstepræsterne og de skriftkloge så de Undergerninger, som han gjorde, og Børnene, som råbte i Helligdommen og sagde: “Hosanna Davids Søn!” bleve de vrede og sagde til ham:

16 “Hører du, hvad disse sige?” Men Jesus siger til dem: “Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges og diendes Mund har du beredt dig Lovsang?”

17 Og han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania og overnattede der.

18 Men da han om Morgenens igen gik ind til Staden, blev hen hungrig.

19 Og han så et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han fandt intet derpå uden Blade alene. Og han siger til det: “Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere på dig!” Og Figentræet visnede straks.

20 da Disciplene så det, forundrede de sig

21:21

MATTHÆUS 21:28

og sagde: “Hvorledes kunde Figentræet straks visne?”

21 Men Jesus svarede og sagde til dem: “Sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, da skal det ske.

22 Og alt, hvad I begære i Bønnen troende, det skulle I få.”

23 Og da han kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne og Folkets Ældste hen til ham,

medens han lærte, og de sagde: “Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem har givet dig denne Magt?”

²⁴ Men Jesus svarede og sagde til dem: “Også jeg vil spørge eder om én Ting, og dersom I sige mig det, vil også jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.

²⁵ Johannes's Dåb, hvorfra var den? Fra Himmelen eller fra Mennesker?” Men de tænkte ved sig selv og sagde: “Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige til os: Hvorfor troede I ham da ikke?

²⁶ Men sige vi: Fra Mennesker, frygte vi for Mængden; thi de holde alle Johannes for en Profet.”

²⁷ Og de svarede Jesus og sagde: “Det vide vi ikke.” Da sagde også han til dem: “Så siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.

²⁸ Men hvad tykkes eder? En Mand havde to Børn; og han gik til den første og sagde: Barn! gå hen, arbejd i Dag i min Vingård!

21:29

21:39

²⁹ Men han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen.

³⁰ Og han gik til den anden og sagde ligeså. Men han svarede og sagde: Ja, Herre! og gik ikke derhen.

³¹ Hvem af de to gjorde Faderens Villie?” De sige: “Den første.” Jesus siger til dem: “Sandelig, siger jeg eder, at Toldere og Skøger gå forud for eder ind i Guds Rige. ³² Thi Johannes kom til eder på Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede ham; men endskønt I så det, fortrøde I det alligevel ikke bagefter, så I troede ham.

³³ Hører en anden Lignelse: Der var en Husbond, som plantede en Vingård og satte et Gærde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Tårn; og han lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands.

³⁴ Men da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine Tjenere til Vingårdsmændene for at få dens Frugter.

³⁵ Og Vingårdsmændene grebe hans Tjenere, og en sloge de, en dræbte de, og en stenede de.

³⁶ Atter sendte han andre Tjenere hen, flere end de første; og de gjorde ligeså med dem.

³⁷ Men til sidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for min Søn.

³⁸ Men da Vingårdsmændene så Sønnen, sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer lader os slå ham ihjel og få hans Arv!

³⁹ de grebe ham og kastede ham ud af

Vingården og sloge ham ihjel.

⁴⁰ Når da Vingårdens Herre kommer, hvad vil han så gøre med disse Vingårdsmænd?”

⁴¹ De sige til ham: “Ilde vil han ødelægge de onde og leje sin Vingård ud til andre Vingårdsmænd, som ville give ham Frugterne i deres Tid.”

⁴² Jesus siger til dem: “Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne.

⁴² Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som bærer dets Frugter.

⁴³ Og den, som falder på denne Sten, skal slå sig sønder; men hvem den falder på, ham skal den knuse.”

⁴⁵ Og da Ypperstepræsterne og Farisæerne

¹ Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser til dem og sagde:

² “Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn.

² Og han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til Brylluppet; og de vilde ikke komme.

³ Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se, jeg har beredt mit

hørte hans Lignelser, forstode de, at han talte om dem.

⁴⁶ Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22

22:5

22:16

Måltid, mine Okser og Fedekvæget er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet!

⁵ Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene på sin Mark, den anden til sit Købmandsskab;

⁶ og de øvrige grebe hans Tjenere, forhånede og ihjelsloge dem.

⁷ Men Kongen blev vred og sendte sine Hære ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild på deres Stad.

⁸ Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet er beredt, men de budne vare det ikke værd. ⁹ Går derfor ud på Skillevejene og byder til Brylluppet så mange, som I finde!

¹⁰ Og de Tjenere gik ud på Vejene og samlede alle dem, de fandt, både onde og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster.

¹¹ Da nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, så han der et Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning.

¹² Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen herind og har ingen Bryllupsklædning på? Men han tav.

¹³ Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Fødder og Hænder på ham, og kaster ham ud i Mørket udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

¹⁴ Thi mange ere kaldede, men få ere udvalgte.”

¹⁵ Da gik Farisæerne hen og holdt Råd om, hvorledes de kunde fange ham i Ord.

¹⁶ de sende deres Disciple til ham tillige

22:17

MATTHÆUS 22:28

med Herodianerne og sige: “Mester! vi vide, at du er sanddru og lærer Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke på Menneskers Person.

¹⁷ Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?”

¹⁸ Men da Jesus mærkede deres Ondskab, sagde han: “I Hyklere, hvorfor friste I mig?

¹⁹ Viser mig Skattens Mønt!” Og de bragte

ham en Denar*. {til[*sedem:K. 18“Hvis,
28.]Billede}

og

20 Og han siger

Overskrift er dette?”

21 De sige til ham: “Kejserens.” Da siger han til dem: “Så giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!”

22 Og da de hørte det, undrede de sig, og de forlode ham og gik bort.

23 Samme Dag kom der Saddukære til ham, hvilke sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og, sagde:

24 “Mester! Moses har sagt: Når nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder Afkom.

25 Men nu var der hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder.

26 Ligeså også den anden og den tredje, indtil den syvende;

27 men sidst af alle døde Hustruen.

28 Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle haft

hende.”

²⁹ Men Jesus svarede og sagde til dem: “I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft.

³⁰ Thi i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen.

³¹ Men hvad de dødes Opstandelse angår, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af Gud, når han siger:

³² Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. Han er ikke dødes, men levendes Gud.”

³³ Og da Skarerne hørte dette, bleve de slagne af Forundring over hans Lære.

³⁴ Men da Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden på Saddukæerne, forsamlede de sig.

³⁵ Og en af dem, en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde:

³⁶ “Mester, hvilket er det store Bud i Loven?”

³⁷ Men han sagde til ham: “Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind.

³⁸ Dette er det store og første Bud. ³⁹ Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv.

⁴⁰ Af disse to Bud afhænger hele Loven og Profeterne.”

⁴¹ Men da Farisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde:

⁴² “Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?” De sige til ham: “Davids.”

22:43

MATTHÆUS 23:7

⁴³ Han siger til dem: “Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham Herre, idet han siger:

⁴⁴ Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Hånd, indtil jeg får lagt dine Fjender under dine Fødder.

⁴⁵ Når nu David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?”

⁴⁶ Og ingen kunde svare ham et Ord, og ingen vovede mere at rette Spørgsmål til ham efter den Dag.

¹ Da talte Jesus til Skarerne **23** og til sine Disciple og sagde:

² “På Mose Stol sidde de skriftkloge og Farisæerne.

³ Gører og holder derfor alt, hvad de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger; thi de sige det vel, men gøre det ikke.

⁴ Men de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge dem på Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke bevæge dem med en Finger.

⁵ Men de gøre alle deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne på deres

findes ikke i de

Klæ⁶ Og derdestore*.ville

gerne{æ[ldeste*OrdenesiddeHåndskrifter.]"øpåverst
derestil BordsKlæ} der"ved

Måltiderne og på de fornemste Pladser i
Synagogerne

⁷ og lade sig hilse på Torvene og kaldes
Rabbi af Menneskene.

23:8

23:17

⁸ Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi én er eders Mester, men I ere alle Brødre.

⁹ Og I skulle ikke kalde nogen på Jorden eders
Fader; thi én er eders Fader, han, som er i
Himlene.

¹⁰ Ej heller skulle I lade eder kalde
Vejledere; thi én er eders Vejleder, Kristus.

¹¹ Men den største iblandt eder skal være
eders Tjener.

¹² Men den, som ophøjer sig selv, skal
fornedres, og den, som fornedrer sig selv, skal
ophøjes.

¹³ Men ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I
Hyklere! thi I tillukke Himmeriges Rige for
Menneskene; thi I gå ikke derind, og dem, som
ville gå ind, tillade I det ikke.

¹⁴ [Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I
Hyklere! thi I opæde Enkers Huse og bede på
Skrømt længe; derfor skulle I få des hårdere

Dom.]* { [*V. 14og manglerstår i andrei
demellemældste v. 12 og 13. håndskrifter
Det er vistnok her indføjet fra Mark. 12, 40.

Luk.¹⁵ Ve²⁰eder,, 47.] I skriftkloge og Farisæere, I
Hyklere! thi I drage om til Vands og til Lands for
at vinde en eneste Tilhænger; og når han er
bleven det, gøre I ham til et Helvedes Barn,
dobbelt så slemt, som I selv ere.

¹⁶ Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige:
Den, som sværger ved Templet, det er intet; men

MATTHÆUS

civ

den, som sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet.

¹⁷ I Dårer og blinde! hvilket er da størst?

Guldet eller Templet, som helliger Gullet?

¹⁸ Fremdeles: Den, som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som sværger ved Gaven derpå, han er forpligtet.

¹⁹ I Dårer og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller Alteret, som helliger Gaven?

²⁰ Derfor, den, som sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt det, som er derpå.

²¹ Og den, som sværger ved Templet, sværger ved det og ved ham, som bor deri.

²² Og den, som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og ved ham, som sidder på den.

²³ Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og have forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt, Retten og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine.

²⁴ I blinde Vejledere, I, som si Myggen af, men nedsluge Kamelen!

²⁵ Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I rense det udvendige af Bægeret og Fadet; men indvendigt ere de fulde af Rov og Umættelighed.

²⁶ Du blinde Farisæer! rens først det

indvendige af Bægeret og Fadet, for at også det udvendige af dem kan blive rent.

²⁷ Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I ere ligesom kalkede Grave, der jo synes dejlige udvendigt, men indvendigt ere fulde af døde Ben og al Urenhed.

²⁸ Således synes også I vel udvortes

23:29

23:39

retfærdige for Menneskene; men indvortes ere I fulde af Hykleri og Lovløshed.

²⁹ Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave og pryde de retfærdiges Gravsteder og sige:

³⁰ Havde vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod.

³¹ Altså give I eder selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af dem, som have ihjelslået Profeterne.

³² Så gør da også I eders Fædres Mål fuldt!

³³ I Slinger! I Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom?

³⁴ Derfor se, jeg sender til eder Profeter og vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slå ihjel og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i, eders Synagoger og forfølge fra Stad til Stad,

³⁵ for at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt på Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel imellem Templet og Alteret.

³⁶ Sandelig, siger jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt.

³⁷ Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslår Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke.

³⁸ Se, eders Hus lades eder øde!

³⁹ Thi jeg siger eder: I skulle ingenlunde se

24:1

24:10

mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!”

24

¹ Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Helligdommens Bygninger.

² Men han svarede og sagde til dem: “Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg eder, her skal ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes.”

³ Men da han sad på Oliebjerget, kom hans

Disciple til ham afsides og sagde: “Sig os, når skal dette ske? Og hvad er Tegnet på din Tilkommelse og Verdens Ende?”

⁴ Og Jesus svarede og sagde til dem: “Ser til, at ingen forfører eder!

⁵ Thi mange skulle på mit Navn komme og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre mange.

⁶ Men I skulle få at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke forskrække; thi det må ske; men Enden er ikke endda.

⁷ Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskælv

her⁸ Menog der!alt*dette{ :[*Nogle“oger PestVeernesHå”ndskrifterjfr.Begyndelse.Luk. 21tilfø, 11.]je}efter
“Hungersnød”

⁹ Da skulle de overgive eder til Trængsel og slå eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld.

¹⁰ Og da skulle mange forarges og forråde hverandre og hade hverandre.

24:11

24:24

¹¹ Og mange falske Profeter skulle fremstå og forføre mange.

12 Og fordi Lovløsheden bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos de fleste.

13 Men den, som holder ud indtil Enden, han skal frelses.

14 Og dette Rigets Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme.

15 Når I da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvormed der er talt ved Profeten Daniel, stå på hellig Grund, (den, som læser det, han give Agt!)

16 da skulle de, som ere i Judæa, fly ud på Bjergene;

17 den, som er på Taget, stige ikke ned for at hente, hvad der er i hans Hus;

18 og den, som er på Marken, vende ikke tilbage før at hente sine Klæder!

19 Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage!

20 Og beder om, at eders Flugt ikke skal ske om Vinteren, ej heller på en Sabbat;

21 thi der skal da være en Trængsel så stor, som der ikke har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller ikke skal komme.

22 Og dersom disse Dage ikke bleve afkortede, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgte Skyld skulle disse Dage afkortes.

23 Dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller der! da skulle I ikke tro det.

24 Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstå og gøre store Tegn og Undergerninger,

24:25

24:35

så at også de udvalgte skulde blive forførte, om det var muligt.

25 Se, jeg har sagt eder det forud.

26 Derfor, om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da går ikke derud; se, han er i Kamrene, da tror det ikke!

27 Thi ligesom Lynet udgår fra Østen og lyser indtil Vesten, således skal Menneskesønnens Tilkommelse være.

28 Hvor Ådselet er, der ville Ørnene samle sig.

29 Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og Månen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned fra Himmelen, og Himmels Kræfter skulle rystes.

30 Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig på Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme på Himmels Skyer med Kraft og megen Herlighed.

31 Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende Basun, og de skulle samle hans

udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

³² Men lærer Lignelsen af Figentræet: Når dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær.

³³ Således skulle også I, når I se alt dette, skønne, at han er nær for Døren.

³⁴ Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend alle disse Ting ere skete.

³⁵ Himmelen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle ingenlunde forgå.

24:36

24:48

³⁶ Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Himmels Engle, heller ikke Sønnen, men kun Faderen alene.

³⁷ Og ligesom Noas dage vare, således skal Menneskesønnens Tilkommelse være.

³⁸ Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden åde og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den

Dag, da Noa gik ind i Arken,

³⁹ og ikke agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem alle bort, således skal også Menneskesønnens Tilkommelse være.

⁴⁰ Da skulle to Mænd være på Marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage.

⁴¹ To Kvinder skulle male på Kværnen; den ene tages med, og den anden lades tilbage.

⁴² Våger derfor, thi I vide ikke, på hvilken Dag eders Herre kommer.

⁴³ Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Nattevagte Tyven vilde komme, da vågede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus.

⁴⁴ Derfor vorder også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene.

⁴⁵ Hvem er så den tro og forstandige Tjener, som hans Herre har sat over sit Tyende til at give dem deres Mad i rette Tid?

⁴⁶ Salig er den Tjener, hvem hans Herre, når han kommer, finder handlende således.

⁴⁷ Sandelig, siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han ejer.

⁴⁸ Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver,

24:49

25:10

⁴⁹ og så begynder at slå sine Medtjenere og spiser og drikker med Drankerne,

⁵⁰ da skal den Tjeners Herre komme på den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved,

⁵¹ og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med Hyklerne; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

25

¹ Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen i Møde.

² Men fem af dem vare Dårer, og fem kloge.

³ Dårerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke Olie med sig.

⁴ Men de kloge toge Olie i deres Kar tillige med deres Lamper.

⁵ Og da Brudgommen tøvede, slumrede de alle ind og sov.

⁶ Men ved Midnat lød der et Råb: Se, Brudgommen kommer, går ham i Møde!

⁷ Da vågnede alle Jomfruerne og gjorde deres Lamper i Stand.

⁸ Men Dårerne sagde til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper slukkes.

⁹ Men de kloge svarede og sagde: Der vilde vist ikke blive nok til os og til eder; går hellere hen til Købmændene og køber til eder selv!

¹⁰ Men medens de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og Døren blev lukket.

25:11

25:23

¹¹ Men senere komme også de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for os!

¹² Men han svarede og sagde: Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke.

¹³ Våger derfor, thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen.

¹⁴ Thi det er ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte på sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom;

¹⁵ og en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog han udenlands.

¹⁶ Men den, som havde fået de fem Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt andre fem Talenter.

¹⁷ Ligeså vandt også den, som havde fået de to Talenter, andre to.

¹⁸ Men den, som havde fået den ene, gik bort og gravede i Jorden og skjulte sin Herres Penge.

¹⁹ Men lang Tid derefter kommer disse Tjeneres Herre og holder Regnskab med dem.

²⁰ Og den, som havde fået de fem Talenter, kom frem og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem andre Talenter.

²¹ Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres Glæde!

²² Da kom også han frem, som havde fået de to Talenter, og sagde: Herre! du overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre Talenter.

²³ Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte ^{25:24} ^{25:34} dig over meget; gå ind til din Herres glæde!

²⁴ Men også han, som havde fået den ene Talent, kom frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er en hård Mand, som høster, hvor du ikke såede, og samler, hvor du ikke spredte;

²⁵ og jeg frygtede og gik hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du, hvad dit er.

²⁶ Men hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede, og samler, hvor jeg ikke spredte;

²⁷ derfor burde du have overgivet Vekselererne mine Penge; og når jeg kom, da havde jeg fået mit igen med Rente.

²⁸ Tager derfor den Talent fra ham, og giver den til ham, som har de ti Talenter.

²⁹ Thi enhver, som har, ham skal der gives, og han skal få Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

³⁰ Og kaster den unyttige Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

³¹ Men når Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham, da skal han sidde på sin Herligheds Trone.

³² Og alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller Fårene fra Bukkene.

³³ Og han skal stille Fårene ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre.

³⁴ Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid. I min Faders velsignede!

25:35

25:44

arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse.

³⁵ Thi jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig hjem til eder;

³⁶ jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.

³⁷ Da skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre! når så vi dig hungrig og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig at drikke?

³⁸ Når så vi dig fremmed og toge dig hjem til os, eller nøgen og klædte dig?

³⁹ Når så vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig?

⁴⁰ Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I have gjort imod én af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig.

⁴¹ Da skal han også sige til dem ved den venstre Side: Går bort fra mig, I forbandede! til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.

⁴² Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke;

⁴³ jeg var fremmed, og I toge mig ikke hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

⁴⁴ Da skulle også de svare og sige: Herre! når så vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel og tjente

25:45 26:10 dig ikke?

⁴⁵ Da skal han svare dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke have gjort imod én af disse mindste, have I heller ikke gjort imod mig.

⁴⁶ Og disse skulle gå bort til evig Straf, men de retfærdige til evigt Liv.”

¹ Og det skete, da Jesus **26** havde fuldendt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

² “I vide, at om to Dage er det Påske; så forrådes Menneskesønnen til at korsfæstes.” ³ Da forsamledes Ypperstepræsterne og Folkets Ældste i Ypperstepræstens Gård; han hed Kajfas.

⁴ Og de rådsloge om at gribe Jesus med List og ihjelslå ham.

⁵ Men de sagde: “Ikke på Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket.”

⁶ Men da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den spedalskes Hus,

⁷ kom der en Kvinde til ham, som havde en Alabastkrukke med såre kostbar Salve, og hun udgød den på hans Hoved, medens han sad til Bords.

⁸ Men da Disciplene så det, bleve de vrede og sagde: “Hvortil denne Spilde?

⁹ Dette kunde jo være solgt til en høj Pris og være givet til fattige.”

¹⁰ Men da Jesus mærkede det, sagde han til dem: “Hvorfor volde I Kvinden Fortrædeligheder? Hun har jo gjort en god Gerning imod mig.

26:11

26:22

¹¹ Thi de fattige have I altid hos eder; men mig have I ikke altid.

¹² Thi da hun udgød denne Salve over mit Legeme, gjorde hun det for at berede mig til at begraves.

¹³ Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden dette Evangelium bliver prædiket, skal også det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse.”

¹⁴ Da gik en af de tolv, han, som hed Judas Iskariot, hen til Ypperstepræsterne

¹⁵ og sagde: “Hvad ville I give mig, så skal jeg forråde ham til eder?” Men de betalte ham

tredivetruKroner,¹⁶Og

fraSølvpenge*.sedenMatth.Stund{17sø[,*d.gte24,e.

han}30 Sekler, Lejlighed om trentil at forråde

ham.

¹⁷ Men på den første Dag af de usyrede Brøds Højtid kom Disciplene til Jesus og sagde: “Hvor vil du, at vi skulle træffe Forberedelse for dig til at spise Påskelammet?”

¹⁸ Men han sagde: “Går ind i Staden til den og den Mand, og siger til ham: Mesteren siger: Min Time er nær; hos dig holder jeg Påske med mine Disciple.”

¹⁹ Og Disciplene gjorde, som Jesus befalede dem, og beredte Påskelammet. ²⁰ Men da det var blevet Aften, sad han til Bords med de tolv.

²¹ Og medens de spiste, sagde han: “Sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forråde mig.”

²² Og de bleve såre bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham: “Det er dog vel ikke

26:23

26:33

mig, Herre?”

²³ Men han svarede og sagde: “Den, som dypede Hånden tillige med mig i Fadet, han vil forråde mig.

²⁴ Menneskesønnen går vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født.”

²⁵ Men Judas, som forrådt ham, svarede og sagde: “Det er dog vel ikke mig, Rabbi?” Han siger til ham: “Du har sagt det.”

²⁶ Men medens de spiste, tog Jesus Brød, og han velsignede og brød det og gav Disciplene det og sagde: “Tager, æder; dette er mit Legeme.”

²⁷ Og han tog en Kalk og takkede. gav dem den og sagde: “Drikker alle deraf;

²⁸ thi dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse.

²⁹ Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg ingenlunde drikke af denne Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders Rige.”

³⁰ Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

³¹ Da siger Jesus til dem: “I skulle alle forarges på mig i denne Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slå Hyrden, og Hjordens Får skulle adspredes.

³² Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gå forud for eder til Galilæa.”

³³ Men Peter svarede og sagde til ham: “Om end alle ville forarges på dig, så vil jeg dog

26:34

26:43

aldrig forarges.”

³⁴ Jesus sagde til ham: “Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat, førend Hanen galder, skal du fornægte mig tre Gange.”

³⁵ Peter siger til ham: “Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig.” Ligeså sagde også alle Disciplene.

³⁶ Da kommer Jesus med dem til en Gård, som kaldes Gethsemane, og han siger til Disciplene: “Sætter eder her, medens jeg går derhen og beder.”

³⁷ Og han tog Peter og Zebedæus's to Sønner med sig, og han begyndte at bedrøves og svarlig at ængstes.

³⁸ Da siger han til dem: “Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og våger med mig!”

³⁹ Og han gik lidt frem, faldt på sit Ansigt, bad og sagde: “Min Fader! er det muligt, da gå denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil.”

⁴⁰ Og han kommer til Disciplene og finder dem sovende, og han siger til Peter: “Så kunde I da ikke våge én Time med mig!

⁴¹ Våger og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse! Ånden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt.”

⁴² Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: “Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gå mig forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villie!”

⁴³ Og han kom og fandt dem atter sovende,
thi ^{26:44} ^{26:54} deres Øjne vare betyngede.

⁴⁴ Og han forlod dem og gik atter hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme Ord.

⁴⁵ Da kommer han til Disciplene og siger til dem: “Sove I fremdeles og Hvile eder? Se, Timen er nær, og Menneskesønnen forrådes i Synderes Hænder.

⁴⁶ Står op, lader os gå; se, han, som forråder mig, er nær.”

⁴⁷ Og medens han endnu talte, se, da kom Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare, med Sværd og Knipler, fra Ypperstepræsterne og Folkets Ældste.

⁴⁸ Men han, som forrådte ham, havde givet dem et Tegn og sagt: “Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham!”

⁴⁹ Og han trådte straks hen til Jesus og sagde: “Hil være dig, Rabbi!” og kyssede ham.

⁵⁰ Men Jesus sagde til ham: “Ven, hvorfor kommer du her?” Da trådte de til og lagde Hånd på Jesus og grebe ham.

⁵¹ Og se, en af dem, som vare med Jesus, rakte

Hånden ud og drog sit Sværd og slog Ypperstepræstens Tjener og huggede hans Øre af.

⁵² Da siger Jesus til ham: “Stik dit Sværd igen på dets Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd.

⁵³ Eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, så han nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle?

⁵⁴ Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes, at

26:55

26:64

det bør gå således til?”

⁵⁵ I den samme Time sagde Jesus til Skarerne:

“I ere gåede ud ligesom imod en Røver med Sværd og Knipler for at fange mig. Daglig sad jeg i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke.

⁵⁶ Men det er alt sammen sket, for at Profeternes Skrifter skulde opfyldes.” Da forlode alle Disciplene ham og flyede.

⁵⁷ Men de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og de Ældste vare forsamlede.

⁵⁸ Men Peter fulgte ham i Frastand indtil Ypperstepræstens Gård, og han gik indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad Udgang det vilde få.

⁵⁹ Men Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham.

⁶⁰ Og de fandt intet, endskønt der trådte mange falske Vidner frem. Men til sidst trådte to frem og sagde:

⁶¹ “Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det op i tre Dage.”

⁶² Og Ypperstepræsten stod op og sagde til ham: “Svarer du intet på, hvad disse vidne imod dig?”

⁶³ Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten tog til Orde og sagde til ham: “Jeg besværger dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn.”

⁶⁴ Jesus siger til ham: “Du har sagt det; dog jeg siger eder: Fra nu af skulle I se

26:65

26:75

Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Hånd og komme på Himmelens Skyer.”

⁶⁵ Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: “Han har talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig? se, nu have I hørt Bespottelsen.

⁶⁶ Hvad tykkes eder?” Og de svarede og sagde: “Han er skyldig til Døden.”

⁶⁷ Da spyttede de ham i Ansigtet og gave ham Næveslag; andre sloge ham på Kinden

⁶⁸ og sagde: “Profeter os, Kristus, hvem var det, der slog dig?”

⁶⁹ Men Peter sad udenfor i Gården; og en Pige kom hen til ham og sagde: “Også du var med Jesus Galilæeren.”

⁷⁰ Men han nægtede det i alles Påhør og sagde: “Jeg forstår ikke, hvad du siger.”

⁷¹ Men da han gik ud i Portrummet, så en anden Pige ham; og hun siger til dem, som vare der: “Denne var med Jesus af Nazareth.”

⁷² Og han nægtede det atter med en Ed: “Jeg kender ikke det Menneske.”

⁷³ Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde til Peter: “Sandelig, også du er en af dem. dit Mål røber dig jo også.”

⁷⁴ Da begyndte han at forbande sig og sværge: “Jeg kender ikke det Menneske.” Og straks galede Hanen.

⁷⁵ Og Peter kom Jesu Ord i Hu at han havde sagt: “Førend Hanen galer, skal du fornægte mig

tre Gange.” Og han gik udenfor og græd bitterligt.

27:1

27:11

27

¹ Men da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Råd imod Jesus for at aflive ham.

² Og de bandt ham og førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus.

³ Da nu Judas, som forrådte ham, så, at han var bleven domfældt, fortrød han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde:

⁴ “Jeg har syndet, idet jeg forrådte uskyldigt Blod.” Men de sagde: “Hvad kommer det os ved? se du dertil.”

⁵ Og han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig.

⁶ Men Ypperstepræsterne tog Sølvpengene og sagde: “Det er ikke tilladt at lægge dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge.”

⁷ Men efter at have holdt Råd købte de Pottemagermarken derfor til Gravsted for de fremmede.

⁸ Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken

indtil den Dag i Dag.

⁹ Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: “Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen for den vurderede, hvem de vurderede for Israels Børn,

¹⁰ og de gav dem for Pottemagermarken, som Herren befalede mig.”

¹¹ Men Jesus blev stillet for Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: “Er du Jødernes Konge?” Men Jesus sagde til ham:

27:12

27:23

“Du siger det.”

¹² Og da han blev anklaget af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet.

¹³ Da siger Pilatus til ham: “Hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?”

¹⁴ Og han svarede ham end ikke på et eneste Ord, så at Landshøvdingen undrede sig såre.

¹⁵ Men på Højtiden plejede Landshøvdingen at løslade Mængden én Fange, hvilken de vilde.

¹⁶ Og de havde dengang en berygtet Fange, som hed Barabbas.

¹⁷ Da de vare forsamlede, sagde Pilatus derfor til dem: “Hvem ville I, at jeg skal løslade eder:

Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?”

18 Thi han vidste, at det var af Avind, de havde overgivet ham.

19 Men medens han sad på Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og sagde: “Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg har lidt meget i Dag i en Drøm før hans Skyld.”

20 Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslå Jesus.

21 Og Landshøvdingen svarede og sagde til dem: “Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade eder?” Men de sagde: “Barabas.”

22 Pilatus siger til dem: “Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?” De sige alle: “Lad ham blive korsfæstet!”

23 Men Landshøvdingen sagde: “Hvad ondt har han da gjort?” Men de råbte end mere og sagde: “Lad ham blive korsfæstet!”

27:24

27:35

24 Men da Pilatus så, at han intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han Vand og toede sine Hænder i Mængdens Påsyn og sagde: “Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod; ser I dertil!”

25 Og hele Folket svarede og sagde: “Hans

Blod komme over os og over vore Børn!”

²⁶ Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes.

²⁷ Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen omkring ham.

²⁸ Og de afklædte ham og kastede en Skarlagens Kappe om ham.

²⁹ Og de flettede en Krone af Torne og satte den på hans Hoved og gave ham et Rør i hans højre Hånd; og de faldt på Knæ for ham og spottede ham og sagde: “Hil være dig, du Jødernes Konge!”

³⁰ Og de spyttede på ham og toge Røret og sloge ham på Hovedet.

³¹ Og da de havde spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste ham.

³² Men medens de gik derud, traf de en Mand fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.

³³ Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgatha, det er udlagt: “Hovedskaldsted”,

³⁴ gave de ham Eddike at drikke blandet med Galde og da han smagte det, vilde han ikke drikke.

³⁵ Men da de havde korsfæstet ham, delte de

hans Klæder imellem sig ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er sagt af Profeten: “De delte mine Klæder imellem sig og kastede

Lod om mit Klædebon.”]* {

[Hå*De_{nd}skrifte_rindklamrede og

Ord mangle i alle de ældste

ere³⁶ rimeligvis Og de sade indføder

je og fraholdt Joh. Vagt 19, over 24.] } ham.

³⁷ Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven således: “Dette er Jesus, Jødernes Konge.”

³⁸ Da bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, en ved den højre og en ved den venstre Side,

³⁹ Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede på deres Hoveder og sagde:

⁴⁰ “Du, som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset!”

⁴¹ Ligeså spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge og de Ældste og sagde:

⁴² “Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, så lad ham nu stige ned af Korset, så ville vi tro på ham.

⁴³ Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu,
om han har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn.”

⁴⁴ Og på samme Måde hånede også Røverne ham, som vare korsfæstede med ham.

⁴⁵ Men fra den sjette Time blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.

⁴⁶ Og ved den niende Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: “Eli! Eli! Lama Sabaktani?” det er: “Min Gud! min Gud! hvorfor har du

27:47

27:58

forladt mig?”

⁴⁷ Men nogle af dem, som stode der og hørte det, sagde: “Han kalder på Elias.”

⁴⁸ Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og stak den på et Rør og gav ham at drikke.

⁴⁹ Men de andre sagde: “Holdt! lader os se, om Elias kommer for at frelse ham.”

⁵⁰ Men Jesus råbte atter med høj Røst og opgav Ånden.

⁵¹ Og se, Forhængen i Templet splittedes i to Stykker, fra øverst til nederst; og Jorden skjælv, og Klipperne revnede,

⁵² og Gravene åbnedes; og mange af de hensovede helliges legemer bleve oprejste,

⁵³ og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange.

⁵⁴ Men da Høvedsmanden og de, som tillige med, ham holdt Vagt over Jesus, så Jordskælvet, og hvad der skete, frygtede de såre og sagde: “Sandelig, denne var Guds Søn.”

⁵⁵ Men der var mange Kvinder der, som så til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham.

⁵⁶ Iblandt dem vare Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's Sønners Moder.

⁵⁷ Men da det var blevet Aften, kom en rig Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som også selv var bleven Jesu Discipel.

⁵⁸ Han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme.

Da befalede Pilatus, at det skulde udleveres.

⁵⁹ Og Josef tog Legemet og svøbte det i et rent, fint Linklæde

⁶⁰ og lagde det i sin nye Grav, som han havde ladet hugge i Klippen, og væltede en stor Sten for Indgangen til Graven og gik bort.

⁶¹⁶ Men Maria Magdalene og den anden Maria vare der, og de sade lige over for Graven.

⁶¹⁷ Men den næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen, forsamlede Ypperstepræsterne og Farisæerne sig hos Pilatus

⁶³ og sagde: “Herre! vi ere komne i Hu, at denne Forfører sagde, medens han endnu levede: Tre Dage efter bliver jeg oprejst.

¹⁵ Og de gik hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten efter at have sat Segl for Stenen.

28

¹⁶ Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til Graven.

¹⁷ Og se, der skete et stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned fra Himmelen og trådte til og væltede Stenen bort og satte sig på den.

64 Befal derfor, at Graven skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for at ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og sige til Folket: Han er oprejst fra de døde; og da vil den sidste Forførelse blive værre end den første,”

65 Pilatus sagde til dem: “Der have I en Vagt; går hen og bevogter den sikkert, som I bedst vide!”

28:3

28:14

3 Men hans Udseende var ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne.

4 Men de, som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham og bleve som døde.

5 Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: “I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede efter Jesus den korsfæstede.

6 Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren lå!

7 Og går hastigt hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det.”

8 Og de gik hastig bort fra Graven med Frygt og stor Glæde og løb hen for at forkynde hans

Disciple det.

⁹ Men medens de gik for at forkynde hans Disciple det, se, da mødte Jesus dem og sagde: “Hil være eder!” Men de trådte til og omfavnede hans Fødder og tilbade ham.

¹⁰ Da siger Jesus til dem: “Frygter ikke! gå hen og forkynnder mine Brødre, at de skulle gå bort til Galilæa, og der skulle de se mig.”

¹¹ Men medens de gik derhen, se da kom nogle af Vagten ind i Staden og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var sket.

¹² Og de samledes med de Ældste og holdt Råd og gave Stridsmændene rigelige Penge

¹³ og sagde: “Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal ham, medens vi sov.

¹⁴ Og dersom Landshøvdingen får det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde eder

28:15

MATTHÆUS 28:20

angerløse.”

¹⁵ Men de toge Pengene og gjorde, som det var lært dem. Og dette Ord blev udspremt iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag. ¹⁶ Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde sat dem Stævne.

¹⁷ Og da de så ham tilbade de ham; men nogle tvivlede.

¹⁸ Og Jesus trådte frem, talte til dem og sagde: “Mig er given al Magt i Himmelen og på Jorden.

¹⁹ Går derfor hen og gør alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligånds Navn,

²⁰ og idet I lære dem at holde alt det, som jeg har befaleet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.”

MARKUS

¹ Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums

Begyndelse er således,

² som der er skrevet hos Profeten Esajas:
“Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal
berede din Vej.

³ Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen:
Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!”

⁴ Johannes kom, han, som døbte i Ørkenen og
prædikede Omvendelses-Dåb til Syndernes
Forladelse.

⁵ Og hele Judæas Land og alle i Jerusalem
gik ud og bleve døbt, af ham i Floden Jordan,
idet de bekendte deres Synder.

⁶ Og Johannes var klædt i Kamelhår og
havde et Læderbælte om sin Lænd og spiste
Græshopper og vild Honning.

⁷ Og han prædikede og sagde: “Efter mig
kommer den, som er stærkere end jeg, hvis
Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned og
løse.

⁸ Jeg har døbt eder med Vand, men han skal
døbe eder med den Helligånd.”

⁹ Og det skete i de dage, at Jesus kom fra
Nazareth i Galilæa og blev døbt af Johannes i
Jordan.

¹⁰ Og straks da han steg op af Vandet, så han Himlene skilles ad og Ånden ligesom en Due dale ned over ham;

1:11

1:23

¹¹ og der kom en Røst fra Himlene: “Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag.” ¹² Og straks driver Ånden ham ud i Ørkenen.

¹³ Og han var i Ørkenen fyrretyve Dage, medens han fristedes af Satan, og han var blandt Dyrene; og Englene tjente ham.

¹⁴ Men efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Evangelium

¹⁵ og sagde: “Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er kommet nær; omvender eder og tror på Evangeliet!”

¹⁶ Og medens han gik langs Galilæas Sø, så han Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere.

¹⁷ Og Jesus sagde til dem: “Følger efter mig, så vil jeg gøre eder til Menneskefiskere.”

¹⁸ Og de forlode straks Garnene og fulgte ham.

¹⁹ Og da han gik lidt videre frem, så han, Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes, som også vare i Færd med at bøde deres Garn i Skibet;

²⁰ og han kaldte straks på dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Lejesvendene og gik efter ham.

²¹ Og de gå ind i Kapernaum. Og straks på Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte,

²² og de bleve slagne af Forundring over hans

Lære; thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som de skriftkloge.

²³ Og der var i deres Synagoge et Menneske med en uren Ånd, og han råbte højt

1:24

1:35

²⁴ og sagde: “Hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os; jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige.”

²⁵ Og Jesus truede ham og sagde: “Ti, og far ud af ham!”

²⁶ Og den urene Ånd sled i ham og råbte med høj Røst og for ud af ham.

²⁷ Og de bleve alle forfærdede, så at de spurgte hverandre og sagde: “Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed; også over de urene Ånder byder han, og de lyde ham.”

²⁸ Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne i hele det omliggende Land i Galilæa.

²⁹ Og straks, da de vare gåede ud af Synagogen, kom de ind i Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes.

³⁰ Men Simons Svigermoder lå og havde Feber, og straks tale de til ham om hende;

³¹ og han gik hen til hende, tog hende ved Hånden og rejste hende op, og Feberen forlod hende, og hun vartede dem op.

³² Men da det var blevet Aften, og Solen var gået ned, førte de til ham alle de syge og besatte,

³³ og hele Byen var forsamlet foran Døren.

³⁴ Og han helbredte mange, som lede af mange Hånde Sygdomme, og han uddrev mange onde Ånder; og han tillod ikke de onde Ånder at tale, fordi de kendte ham.

³⁵ Og om Morgenens længe før Dag stod han op og gik ud og gik hen til et øde Sted, og der

^{1:36} ^{1:45} bad han:

³⁶ Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham.

³⁷ Og de fandt ham, og de sige til ham: “Alle lede efter dig.”

³⁸ Og han siger til dem: “Lader os gå andetsteds hen til de nærmeste Småbyer, for at jeg kan prædike også der; thi dertil er jeg udgået.”

³⁹ Og han kom og prædikede i deres Synagoger i hele Galilæa og uddrev de onde Ånder.

⁴⁰ Og en spedalsk kommer til ham, beder ham og falder på Knæ for ham og siger til ham: “Om du vil, så kan du rense mig.”

⁴¹ Og han ynkedes inderligt og udrakte Hånden og rørte ved ham og siger til ham: “Jeg vil; bliv ren!”

⁴² Og straks forlod Spedalskheden ham, og han blev renset.

⁴³ Og han drev ham straks bort, idet han bød ham strengt,

⁴⁴ og sagde til ham: “Se til, at du ikke siger noget til nogen herom; men gå hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer for din Renselse det, som Moses har befaleet, til Vidnesbyrd for dem!”

⁴⁵ Men da han kom ud, begyndte han at fortælle meget og udsprede Rygtet derom, så at han ikke mere kunde gå åbenlyst ind i en By; men han var udenfor på øde Steder, og de kom til ham alle Vegne fra.

2:1

2:12

2

¹ Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i Kapernaum, spurgtes det, at han var hjemme.

² Og der samledes mange, så at der ikke mere var Plads, end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem.

³ Og de komme og bringe til ham en værkbruden, der blev båren af fire.

⁴ Og da de ikke kunde komme nær til ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor han var; og da de havde brudt Hul, firede de Sengen ned, hvorpå den værkbrudne lå.

⁵ Og da Jesus så deres Tro, siger han til den værkbrudne: "Søn! dine Synder ere forladte."

⁶ Men nogle af de skriftkloge sade der og tænkte i deres Hjerter:

⁷ "Hvorfor taler denne således? Han taler bespotteligt. Hvem kan forlade Synder uden én, nemlig Gud?"

⁸ Og Jesus kendte straks i sin Ånd, at de tænkte således ved sig selv, og sagde til dem: "Hvorfor tænke I dette i eders Hjerter?"

⁹ Hvilket er lettest, at sige til den værkbrudne: Dine Synder ere forladte, eller at sige: Stå op, og tag din Seng, og gå?

¹⁰ Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at forlade Synder," siger han til den værkbrudne:

¹¹ "Jeg siger dig: Stå op, tag din Seng, og gå til dit Hus!"

¹² Og han stod op og tog straks Sengen og gik ud for alles Øjne, så de alle bleve forfærdede

2:13

2:21

og priste Gud og sagde: “Aldrig have vi set noget sådant.”

¹³ Og han gik atter ud langs Søen, og hele Skaren kom til ham, og han lærte dem.

¹⁴ Og da han gik forbi, så han Levi, Alfæus' Søn sidde ved Toldboden, og han siger til ham: “Følg mig!” Og han stod op og fulgte ham.

¹⁵ Og det skete, at han sad til Bords i hans Hus, og mange Toldere og Syndere sad til Bords med Jesus, og hans Disciple; thi de vare mange. Og der fulgte også

¹⁶ nogle skriftkloge af Farisæerne med ham, og da de så, at han spiste med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: “Han spiser og drikker med Toldere og Syndere!”

¹⁷ Og da Jesus hørte det, siger han til dem: “De raske trænge ikke til Læge, men de syge. Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere.”

¹⁸ Og Johannes' Disciple og Farisæerne fastede, og de komme og sige til ham: “Hvorfor faste Johannes's Disciple og Farisæernes Disciple, men dine Disciple faste ikke?”

¹⁹ Og Jesus sagde til dem: “Kunne

Brudesvendene faste, medens Brudgommen er hos dem? Så længe de have Brudgommen hos sig kunne de ikke faste.

²⁰ Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, da skulle de faste på den Dag.

²¹ Ingen syr en Lap af uvalket Klæde på et gammelt Klædebon; ellers river den nye Lap på

det gamle Klædebon dette itu, og der bliver et værre Hul.

²² Og ingen kommer ung Vin på gamle Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne, og Vinen ødelægges såvel som Læderflaskerne; men kom ung Vin på nye Læderflasker!”

²³ Og det skete, at han vandrede på Sabbaten igennem en Sædemark, og hans Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke Aks.

²⁴ Og Farisæerne sagde til ham: “Se, hvorfor gøre de på Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?”

²⁵ Og han siger til dem “Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da han kom i Nød og blev hungrig, han selv og de, som vare med ham?

²⁶ Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var Ypperstepræst, og spiste Skuebrødene, som det ikke er nogen tilladt at spise uden Præsterne, og gav også dem, som vare med ham?”

²⁷ Og han sagde til dem: “Sabbaten blev til for Menneskets Skyld og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld.

²⁸ Derfor er Menneskesønnen Herre også over Sabbaten.”

3

¹ Og han, gik atter ind i en Synagoge, og der var der en Mand, som havde en vissen Hånd.

² Og de toge Vare på ham, om han vilde helbrede ham på Sabbaten, for at de kunde anklage ham.

3:3

MARKUS 3:14

³ Og han siger til Manden, som havde den visne Hånd! “Træd frem her i Midten!”

⁴ Og han siger til dem: “Er det tilladt at gøre godt på Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at slå ihjel?” Men de tav.

⁵ Og han så omkring på dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjertes Forhærdelse, og siger til Manden: “Ræk din Hånd ud!” og han rakte den ud, og hans Hånd blev sund igen.

⁶ Og Farisæerne gik straks ud og holdt Råd med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunde slå ham ihjel.

⁷ Og Jesus drog med sine Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med fra Galilæa; og fra Judæa

⁸ og fra Jerusalem og fra Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen om Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de hørte, hvor store Gerninger han gjorde.

⁹ Og han sagde til sine Disciple, at en Båd skulde være til Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde trænge ham.

¹⁰ Thi han helbredte mange, så at alle, som havde Plager, styrtede ind på ham for at røre ved ham.

¹¹ Og når de urene Ånder så ham, faldt de ned for ham og råbte og sagde: "Du er Guds Søn."

¹² Og han truede dem meget, at de ikke måtte gøre ham kendt.

¹³ Og han stiger op på Bjerget og hidkalder, hvem han selv vilde; og de gik hen til ham.

¹⁴ Og han beskikkede tolv, til at de skulde

3:15

3:26

være hos ham, og til at han kunde udsende dem til at prædike

¹⁵ og at have Magt til at uddrive de onde Ånder.

¹⁶ Og han beskikkede de tolv, og han tillagde Simon Navnet Peter;

¹⁷ fremdeles Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner;

¹⁸ og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn,

ogden¹⁹ThaddæognidkæJudasre.]usIskariot,og}

Simonhan,Kananæsom forråeren*dte{ [ham.*d. e.

²⁰ Og han kommer hjem, og der samles atter en Skare, så at de end ikke kunne få Mad.

²¹ Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage ham til sig thi de sagde: “Han er ude af sig selv.”

²² Og de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: “Han har Beelzebul, og ved de onde Ånders Fyrste uddriver han de onde Ånder.”

²³ Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i

Lignelser: “Hvorledes kan Satan uddrive Satan?

²⁴ Og dersom et Rige er kommet i Splid med sig selv, kan samme Rige ikke bestå.

²⁵ Og dersom et Hus er kommet i Splid med sig selv, vil samme Hus ikke kunne bestå.

²⁶ Og dersom Satan har sat sig op imod sig selv og er kommen i Splid med sig selv, kan han ikke bestå, men det er ude med ham.

3:27

MARKUS 4:3

²⁷ Men ingen kan gå ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke, og da kan han plyndre hans Hus.

²⁸ Sandelig, siger jeg eder, alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn, Synder og Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale;
²⁹ men den, som taler bespotteligt imod den Helligånd, har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig Synd.” ³⁰ De sagde nemlig: “Han har en uren Ånd.”

³¹⁸ Og hans Moder, og hans Brødre komme, og de stode udenfor og sendte Bud ind til ham og lode ham kalde.

³¹⁹ Og en Skare sad omkring ham; og de sige til ham: “Se; din Moder og dine; Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge efter dig.”

³²⁰ Og han svarer dem og siger: “Hvem er min Moder og mine Brødre?”

³⁴ Og han så omkring på dem, som sade rundt om ham, og sagde: “Se, her er min Moder og mine Brødre!

¹⁸ Og han begyndte atter at lære ved søen. Og en meget stor Skare samles om ham, så at han måtte gå om Bord og sætte sig i et Skib på Søen; og hele Skaren var på Land ved Søen.

¹⁹ Og han lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning:

²⁰ “Hører til: Se, en Sædemand gik ud at så.

35 Thi den, som gør Guds Villie, det er min Broder og Søster og Moder.”

4

4:4

4:16

4 Og det skete, idet han såede, at noget faldt ved Vejen, og Fuglene kom og åde det op.

5 Og noget faldt på Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6 Og da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

7 Og noget faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt.

8 Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, som skød frem og voksede, og det bar tredive og tresindstyve og hundrede Fold.”

9 Og han sagde: “Den som har Øren at høre med, han høre!”

10 Og da han blev ene, spurgte de, som vare om ham, tillige med de tolv ham om Lignelserne.

11 Og han sagde til dem: “Eder er Guds Riges Hemmelighed givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved Lignelser,

¹² for at de, skønt seende, skulle se og ikke indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstå, for at de ikke skulle omvende sig og få Forladelse.”

¹³ Og han siger til dem: “Fatte I ikke denne Lignelse? Hvorledes ville I da forstå alle de andre Lignelser?

¹⁴ Sædemanden sår Ordet.

¹⁵ Men de ved Vejen, det er dem, hvor Ordet bliver sået, og når de høre det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er sået i dem.

¹⁶ Og ligeledes de, som blive såede på Stengrunden, det er dem, som, når de høre

4:17

MARKUS 4:27

Ordet, straks modtage det med Glæde;

¹⁷ og de have ikke Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, når der kommer Trængsel eller forfølgelse for Ordets Skyld, forarges de straks.

¹⁸ Og andre ere de, som blive såede blandt Torne; det er dem, som have hørt Ordet,

¹⁹ og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, så det bliver uden Frugt.

²⁰ Og de, der bleve såede i god Jord, det er dem, som høre Ordet og modtage det og bære

Frugt, tredive og tresindstyve og hundrede Fold.”

²¹ Og han sagde til dem: “Mon Lyset kommer ind for at sættes under Skæppen eller under, Bænken? Mon ikke for at sættes på Lysestagen?

²² Thi ikke er noget skjult uden for at åbenbares; ej heller er det blevet lønligt uden for at komme for Lyset.

²³ Dersom nogen har Øren at høre med, han høre!”

²⁴ Og han sagde til dem: “Agter på, hvad I høre! Med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder, og der skal gives eder end mere.

²⁵ Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.”

²⁶ Og han sagde: “Med Guds Rige er det således, som når en Mand har lagt Sæden i Jorden

²⁷ og sover og står op Nat og Dag, og Sæden

^{4:28} ^{4:39} spirer og bliver høj, han ved ej

selv hvorledes.

28 Af sig selv bærer Jorden Frugt, først Strå,

derefter Aks, derefter fuld Kærne i Akset;

²⁹ men når Frugten er tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi Høsten er for Hånden.” ³⁰ Og han sagde: “Hvormed skulle vi ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse skulle vi fremstille det?

³¹ Det er som et Sennepskorn, som, når det sås i Jorden, er mindre end alt andet Frø på Jorden,

³² og når det er sået, vokser det op og bliver større end alle Urterne og skyder store Grene, så at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets Skygge.”

³³ Og i mange sådanne Lignelser talte han Ordet til dem, efter som de kunde fatte det.

³⁴ Men uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enerum udlagde han det alt sammen for sine Disciple.

³⁵ Og på den Dag, da det var blevet Aften, siger han til dem: “Lader os fare over til hin Side!”

³⁶ Og de forlade Folkeskaren og tage ham med, som ham sad i Skibet; men der var også andre Skibe med ham.

³⁷ Og der kommer en stærk Stormvind, og

MARKUS

clv

MARKUS

Bølgerne sloge ind i Skibet, så at Skibet allerede var ved at fyldes.

³⁸ Og han var i Bagstavnen og sov på en Hovedpude, og de vække ham og sige til ham: “Mester! bryder du dig ikke om, at vi forgå?”

³⁹ Og han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: “Ti, vær stille!” og Vinden lagde sig, og
^{4:40} MARKUS 5:9 det blev ganske blikstille.

⁴⁰ Og han sagde til dem: “Hvorfor ere I så bange? Hvorfor have I ikke Tro?”

⁴¹ Og de frygtede såre og sagde til hverandre: “Hvem er dog denne siden både Vinden og Søen ere ham lydige?”

5

¹ Og de kom over til hin Side af Søen til Gerasenernes Land.

² Og da han trådte ud af Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene en Mand med en uren Ånd.

³ Han havde sin Bolig i Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end ikke med Lænker.

⁴ Thi han havde ofte været bunden med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme ham.

⁵ Og han var altid Nat og Dag i Gravene og på Bjergene, skreg og slog sig selv med Sten.

⁶ Men da han så Jesus. Langt borte, løb han hen og kastede sig ned for ham

⁷ og råbte med høj Røst og sagde: "Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig."

⁸ Thi han sagde til ham: "Far ud af Manden, du urene Ånd!"

⁹ Og han spurgte ham: "Hvad er dit Navn?" Og han siger til ham: "Legion* er mit Navn; thi

5:10

5:20

vi¹⁰ereOgmange.han bad"

{ham[*enmegetMatth.romerskom26Hæ,ikke53.

]rafdeling}at drivepå omtrent 6.000 Mand. dem ud af Landet.

¹¹ Men der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som græssede;

¹² og de* bade ham og sagde: "Send os i Svinene, så vi må fare i dem." { [*d. e. de urene

Ånder.]¹³ Og han} tilstodte dem det. Og de urene Ånder fore ud og fore i Svinene; og Hjorden

styrtede sig ned over Brinken ud i Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen.

¹⁴ Og deres Hyrder flyede og forkyndte det i Byen og på Landet; og de kom for at se, hvad det var, som var sket.

¹⁵ Og de komme til Jesus og se den besatte, ham, som havde haft Legionen, sidde påklædt og ved Samling, og de frygtede.

¹⁶ Men de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes det var gået den besatte, og om Svinene.

¹⁷ Og de begyndte at bede ham om, at han vilde gå bort fra deres Egn.

¹⁸ Og da han gik om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om, at han måtte være hos ham.

¹⁹ Og han tilstedte ham det ikke, men siger til ham: "Gå til dit Hus, til dine egne, og forkynd dem, hvor store Ting Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet sig over dig."

²⁰ Og han gik bort og begyndte at kundgøre i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort

5:21 MARKUS 5:31 imod ham; og alle

undrede sig.

²¹ Og da Jesus igen i Skibet var faren over til hin Side, samledes der en stor Skare om ham, og han var ved Søen.

22 Og der kommer en af

Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han ser ham, falder han ned for hans Fødder.

23 Og han beder ham meget og siger: “Min lille Datter er på sit yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne på hende, for at hun må frelses og leve!”

24 Og han gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham, og de trængte ham.

25 Og der var en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År,

26 og hun havde døjet meget af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun ejede, og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod, det var blevet værre med hende.

27 Da hun havde hørt om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved hans Klædebon.

28 Thi hun sagde: “Dersom jeg rører blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst.”

29 Og straks tørredes hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit Legeme, at hun var bleven helbredt fra sin Plage.

30 Og straks da Jesus mærkede på sig selv, at den Kraft var udgået fra ham, vendte han sig om i Skaren og sagde: “Hvem rørte ved mine Klæder?”

MARKUS

clix

MARKUS

³¹ Og hans Disciple sagde til ham: “Du ser, at Skaren trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?”

5:32

5:43

³² Og han så sig om for at se hende, som havde gjort dette.

³³ Men da Kvinden vidste, hvad der var sket hende, kom hun frygtende og bævende og faldt ned for ham og sagde ham hele Sandheden.

³⁴ Men han sagde til hende: “Datter! din Tro har frelst dig; gå bort med Fred, og vær helbredt fra din Plage!”

**³⁵ Endnu medens han talte,
komme nogle fra
Synagogeforstanderens Hus
og sige: “Din Datter er død,
hvorfor umager du Mesteren
længere?”**

³⁶ Men Jesus hørte det Ord, som blev sagt, og han siger til Synagogeforstanderen: “Frygt ikke, tro blot!”

³⁷ Og han tilstedte ingen at følge med sig uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder.

38 Og de komme ind i Synagogeforstanderens Hus, og han ser en larmende Hob, der græd og hylede meget.

39 Og han går ind og siger til dem: "Hvorfor larme og græde I? Barnet er ikke død, men det sover."

40 Og de lo ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig og går ind, hvor Barnet var.

41 Og han tager Barnet ved Hånden og siger til hende: "Talitha kumi!" hvilket er udlagt: "Pige, jeg siger dig, stå op!"

42 Og straks stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv År gammel. Og de bleve straks overmåde forfærdede.

43 Og han bød dem meget, at ingen måtte få dette at vide; og han sagde, at de skulde give

6:1 MARKUS 6:9 hende noget at spise.

6

1 Og han gik bort derfra Og han kommer til sin Fædreneby, og hans Disciple følge ham.

2 Og da det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen, og de mange, som hørte ham, bleve slagne af Forundring og sagde: "Hvorfra har han dog dette, og hvad er det for en Visdom,

som er given ham, og hvilke kraftige Gerninger der dog sker ved hans Hænder!

³ Er denne ikke Tømmemanden, Marias Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og Simons Broder? Og ere ikke hans Søstre her hos os?" Og de forargedes på ham.

⁴ Og Jesus sagde til dem: "En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og iblandt sine Slægtninge og i sit Hus."

⁵ Og han kunde ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun lagde han Hænderne på nogle få syge og helbredte dem.

⁶ Og han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik om i Landsbyerne der omkring og lærte.

⁷ Og han hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende dem, to og to, og gav dem Magt over de urene Ånder.

⁸ Og han bød dem, at de skulde intet tage med på Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke Kobber i Bæltet,

⁹ men have Sko på og: "Ifører eder ikke to Kjortler!"

6:10

6:20

¹⁰ Og han sagde til dem: "Hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage bort fra Stedet.

¹¹ Og hvor man ikke vil modtage eder og ikke vil høre eder, der skulle I gå bort fra og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem.”

¹² Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig.

¹³ Og de dreve onde Ånder ud og salvede mange syge med Olie og helbredte dem.

¹⁴ Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var blevet bekendt), og han sagde: “Johannes Døberen er oprejst fra de døde, og derfor virke Kræfterne i ham.”

¹⁵ Andre sagde: “Det er Elias;” men andre sagde: “Det er en Profet ligesom en af Profeterne.”

¹⁶ Men da Herodes hørte det, sagde han: “Johannes, som jeg har ladet halshugge, han er oprejst.”

¹⁷ Thi Herodes havde selv sendt Bud og ladet Johannes gribe og kaste i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til Ægte.

¹⁸ Johannes sagde nemlig til Herodes: “Det er dig ikke tilladt at have din Broders Hustru.”

¹⁹ Men Herodias bar Nag til ham og vilde gerne slå ham ihjel, og hun kunde det ikke.

20 Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og han holdt sin Hånd over ham; og når han hørte ham, var han tvivlrådig om mange

Ting, og han hørte ham gerne.

²¹ Og da der kom en belejlig Dag, da Herodes på sin Fødselsdag gjorde et Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne og de ypperste i Galilæa,

²² og da selve Herodias's Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes og Gæsterne. Og Kongen sagde til Pigen: “Bed mig, om hvad som helst du vil, så vil jeg give dig det.”

²³ Og han svor hende til og sagde: “Hvad som helst du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige.”

²⁴ Og hun gik ud og sagde til sin Moder: “Hvad skal jeg bede om?” Men hun sagde: “Om Johannes Døberens Hoved.”

²⁵ Og hun gik straks skyndsomt ind til Kongen, bad og sagde: “Jeg vil, at du straks giver mig Johannes Døberens Hoved på et Fad.”

²⁶ Om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde han dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise hende:

²⁷ Og Kongen sendte straks en at Vagten og befalede at bringe hans Hoved.

²⁸ Og denne gik hen og halshuggede ham i Fængselet; og han bragte hans Hoved på et Fad og gav det til Pigen, og Pigen gav det til sin Moder.

Og

²⁹ Og da hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en Grav.

³⁰ Og Apostlene samle sig om Jesus, og de forkyndte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.

³¹ han siger til dem: “Kommer nu I med

6:32

6:41

afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;” thi der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang Ro til at spise.

³² Og de droge bort i Skibet til et øde Sted afsides.

³³ Og man så dem drage bort, og mange kendte dem, og til Fods strømede de sammen derhen fra alle Byerne og kom før end de.

³⁴ Og da han gik i Land, så han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem; thi de vare som Får, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære dem meget.

³⁵ Og da Tiden allerede var fremrykket, kom hans Disciple til ham og sagde: “Stedet er øde, og Tiden er allerede fremrykket.

³⁶ Lad dem gå bort, for at de kunne gå hen i de omliggende Gårde og Landsbyer og købe sig noget at spise.”

³⁷ Men han svarede og sagde til dem: “Giver I dem at spise!” Og de sige til ham: “Skulle vi gå

hen og købe Brød for to Hundrede Denarer* og give³⁸ Mendemhanat spise? siger” til { [dem:*se Matth.“Hvor18mange, 28.] } Brød

have I? Går hen og ser efter!” Og da de havde fået det at vide, sigte de: “Fem, og to Fisk.”

³⁹ Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned i små Flokke i det grønne Græs.

⁴⁰ Og de satte sig ned, Hob ved Hob, somme på hundrede og somme på halvtredsindstyve.

⁴¹ Og han tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav sine Disciple dem at lægge for ^{6:42} dem, og han delte de to Fisk til dem alle.

⁴² Og de spiste alle og bleve mætte.

⁴³ Og de optog tolv Kurve fulde af Stykker, også af Fiskene.

⁴⁴ Og de, som spiste Brødene, vare fem Tusinde Mænd.

⁴⁵ Og straks nødte han sine Disciple til at gå om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, til Bethsaida, medens han selv lod Skaren gå bort.

⁴⁶ Og da han havde taget Afsked med dem, gik han op på Bjerget for at bede.

47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt på Søen og han alene på Landjorden.

48 Og da han så, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var dem imod); kommer han ved den fjerde Nattevagt til dem vandrende på Søen. Og han vilde gå dem forbi.

49 Men da de så ham vandre på Søen, mente de, at det var et Spøgelse, og de skrege.

50 Thi de så ham alle og bleve forfærdede. Men han talte straks med dem og sagde til dem: “Værer frimodige, det er mig, frygter ikke!”

51 Og han steg op i Skibet til dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over al Måde ved sig selv.

52 Thi de havde ikke fået Forstand af det, som var sket med Brødene; men deres Hjerter var forhærdet.

53 Og da de vare farne over til Landet, kom de til Genezareth og lagde til der.

54 da de trådte ud af Skibet, kendte man

⁵²¹ Og de løb om i hele den Egn og begyndte at bringe de syge på deres Senge omkring, hvor de hørte, at han var.

⁵²² Og hvor som helst han gik ind i Landsbyer eller Byer eller Gårde, lagde de de syge på Torvene og bade ham om, at de måtte røre blot ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredte.

7

¹ Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som vare komne fra Jerusalem, samle sig om ham.

² Og da de så nogle af hans Disciple holde Måltid med vanhellige, det er utoede, Hænder

²¹ så spurgte Farisæerne og de skriftkloge ham

ad: “Hvorfor vandre dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men holde Måltid med vanhellige Hænder?”

²² Men han sagde til dem: “Rettelig profeterede Esajas om eder, I Hyklere! som der er skrevet: “Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt borte fra mig.

³ thi Farisæerne og alle Jøderne spise ikke uden at to Hænderne omhyggeligt, idet de fastholde de gamles Overlevering;

⁴ og når de komme fra Torvet, spise de ikke uden først at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, Tvætninger af Bægere og Krus og Kobberkar og Bænke,

7:7

MARKUS 7:18

⁷ Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud.”

⁸ I forlade Guds Bud og holde Menneskers Overlevering.”

⁹ Og han sagde til dem: “Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne holde eders Overlevering.

¹⁰ Thi Moses har sagt: “Ær din Fader og din Moder”; og: “Den, som hader Fader eller Moder, skal visselig dø”.

¹¹ Men I sige: Når en Mand siger til sin Fader eller sin Moder: “Det, hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal være Korban (det er: Tempelgave),”

¹² da tilstede I ham ikke mere at gøre noget for sin Fader eller Moder,

¹³ idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som I have overleveret; og mange lignende Ting gøre I.”

¹⁴ Og han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde til dem: “Hører mig alle, og forstår!

¹⁵ Der er intet uden for Mennesket, som, når det går ind i ham, kan gøre ham uren; men hvad der går ud af Mennesket, det er det, som gør Mennesket urent.

¹⁶ [Dersom nogen har Øren at høre med, han

hør!]¹⁷”
 Håndskrifter.]Og]*da{ han[*Versetvar}
 gåmangleret ind ii Husetflere
 afogdevarældsteborte

fra Skaren, spurgte hans Disciple ham om Lignelsen.

¹⁸ han siger til dem: “Ere også I så

7:19

7:29

uforstandige? Forstå I ikke, at intet, som udefra går ind i Mennesket, kan gøre ham uren?

¹⁹ Thi det går ikke ind i hans Hjerte men i hans Bug og går ud ad den naturlige Vej, og således renses al Maden.”

²⁰ Men han sagde: “Det, som går ud af Mennesket, dette gør Mennesket urent.

²¹ Thi indvortes fra, fra Menneskenes
Hjerte, udgå de onde Tanker, Utugt, Tyveri,
Mord,

²² Hor, Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed,
et ondt Øje, Forhånelse, Hovmod, Fremfusenhed;

²³ alle disse onde Ting udgå indvortes fra og
gøre Mennesket urent.”

²⁴ Og han stod op og gik bort derfra til
Tyros's og Sidons Egne. Og han gik ind i et Hus
og vilde ikke, at nogen skulde vide det. Og han
kunde dog ikke være skjult;

²⁵ men en Kvinde, hvis lille Datter havde en
uren Ånd, havde hørt om ham og kom straks ind
og faldt ned for hans Fødder;

²⁶ (men Kvinden var græsk*, af Herkomst en
Syrofønikerinde), og hun bad ham om, at han

vilde[*d.

e.uddrivehedensk.]den}tilondehende:Ånd

“afLadhendesførstDatter.Børnene{

²⁷ Og han sagde mættes; thi det er ikke smukt
at tage Børnenes

Brød og kaste det for de små Hunde.”

²⁸ Men hun svarede og siger til ham: “Jo,
Herre! også de små Hunde æde under Bordet af
Børnenes Smuler.”

MARKUS

clxxii

²⁹ Og han sagde til hende: “For dette Ords
Skyld gå bort; den onde Ånd er udfaren af din

Og

Datter.”

³⁰ Og hun gik bort til sit Hus og fandt Barnet liggende på Sengen og den onde Ånd udfaren.

³²³ Og da han gik bort igen fra Tyrus's Egne, kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's Egne til Galilæas Sø.

³² Og de bringe ham en døv, som også vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at han vilde lægge Hånden på ham.

³³ Og han tog ham afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge

³⁴ og så op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: “Effata!” det er: lad dig op!

³⁵ Og hans Øren åbnedes, og straks løstes hans Tunges Bånd, og han talte ret.

³⁶ Og han bød dem, at de ikke måtte sige det

²³ I de Dage da der atter var en stor Skare, og de intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig og siger til dem:

² “Jeg ynkes inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have intet at spise.

til nogen; men jo mere han bød dem, desto mere kundgjorde de det.

³⁷ Og de bleve over al Måde slagne af Forundring og sagde: “Han har gjort alle Ting vel; både gør han, at de døde høre, og at målløse tale.”

8

8:3

8:15

³ Og dersom jeg lader dem gå fastende hjem, ville de vansmægte på Vejen, og nogle af dem ere komne langvejsfra.”

⁴ Og hans Disciple svarede ham: “Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med Brød her i en Ørken?”

⁵ Og han spurgte dem: “Hvor mange Brød have I?” Og de sagde: “Syv.”

⁶ Og han byder Skaren af sætte sig ned på Jorden; og han tog de syv Brød, takkede, brød, dem og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem for Skaren.

⁷ Og de havde nogle få Småfisk; og han velsignede dem og sagde, af også disse skulde lægges for.

⁸ Og de spiste og bleve mætte; og de opsamlede af tiloversblevne Stykker syv Kurve.

⁹ Men de vare omtrent fire Tusinde; og han lod dem gå bort.

¹⁰ Og straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple og kom til Dalmanuthas Egne.

¹¹ Og Farisæerne gik ud og begyndte at strides med ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham.

¹² Og han sukkede dybt i sin Ånd og siger: “Hvorfor forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg eder, der skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!”

¹³ Og han forlod dem og gik atter om Bord og for over til hin Side.

¹⁴ Og de havde glemt at tage Brød med og havde kun ét Brød med sig i Skibet.

¹⁵ Og han bød dem og sagde: “Ser til, tager

8:16

MARKUS 8:26

eder i Vare for Farisæernes Surdejg og Herodes's Surdejg!”

¹⁶ Og de tænkte med hverandre: “Det er, fordi vi ikke have Brød.”

¹⁷ Og da han mærkede dette, siger han til dem: “Hvorfor tænke I på, at I ikke have Brød? Skønne I ikke endnu, og forstå I ikke? Er eders Hjerter forhærdet?

¹⁸ Have I Øjne og se ikke? Og have I Øren og høre ikke? Og komme I ikke i Hu?

¹⁹ Da jeg brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?” De sige til ham: “Tolv.”

²⁰ “Og da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?” Og de sige til ham: “Syv.”

²¹ Og han sagde til dem “Hvorledes forstå I da ikke?”

²² Og de komme til Bethsajda. Og man fører en blind til ham og beder ham om, at han vil røre ved ham.

²³ Og han tog den blinde ved Hånden og førte ham uden for Landsbyen og spyttede på hans Øjne og lagde Hænderne på ham og spurgte ham, om han så noget.

²⁴ Og han så op og sagde: “Jeg ser Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gå omkring.”

²⁵ Derefter lagde han atter Hænderne på hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredt og kunde se alle Ting tydeligt.

²⁶ Og han sendte ham hjem og sagde: “Du må ikke gå ind i Landsbyen, [ej heller sige det til

nogennogle²⁷ OgafiJesusLandsbyen.de
æogldstehansHå”]*Disciplendskrifter.]{
[*DissegikOrdud} mangletil

i

Landsbyerne ved Kæsarea Filippi; og på Vejen
spurgte han sine Disciple og sagde til dem:
“Hvem sige Menneskene, at jeg er?”

²⁸ Og de sagde til ham: “Johannes Døberen;
og andre: Elias; men andre: en af Profeterne.”

²⁹ Og han spurgte dem: “Men I, hvem sige I,
at jeg er?” Peter svarede og siger til ham: “Du
er Kristus.”

³⁰ Og han bød dem strengt, at de ikke måtte
sige nogen dette om ham.

³¹ Og han begyndte at lære dem, at
Menneskesønnen skulde lide meget og forkastes
af de Ældste og Ypperstepræsterne og de
skriftkloge og ihjelslås og opstå efter tre Dage.

³² Og han talte dette frit ud. Og Peter tog
ham til Side og begyndte at sætte ham i Rette.

³³ Men han vendte sig og så på sine Disciple
og irettesatte Peter og siger: “Vig bag mig, Satan!
thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad
Menneskers er.”

³⁴ Og han kaldte Skaren tillige med sine
Disciple til sig og sagde til dem: “Den, som vil

følge efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig!

³⁵ Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det.

³⁶ Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den hele Verden og at bøde med sin Sjæl?

³⁷ Thi hvad kunde et Menneske give til

8:38

MARKUS 9:9

Vederlag for sin Sjæl?

³⁸ Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord i denne utro og syndige Slægt, ved ham skal også Menneskesønnen skamme sig, når han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle.”

¹ Og han sagde til dem:⁹ “Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som stå her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være kommet med Kraft.”

² Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører dem alene afsides op på et højt Bjerg, og han blev forvandlet for deres Øjne.

³ Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, så at ingen Blegemand på Jorden kan gøre Klæder så hvide.

⁴ Og Elias tillige med Moses viste sig for dem, og de samtalede med Jesus.

⁵ Og Peter tog til Orde og siger til Jesus: “Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os gøre tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en.”

⁶ Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de vare blevne helt forfærdede.

⁷ Og der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen: “Denne er min Søn, den elskede, hører ham!”

⁸ Og pludseligt, da de så sig om, så de ingen mere uden Jesus alene hos dem.

⁹ Og da de gik ned fra Bjerget, bød han dem, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad de havde

9:10

9:20

set, førend Menneskesønnen var opstanden fra de døde.

¹⁰ Og de fastholdt dette Ord hos sig selv og spurgte hverandre, hvad det er at opstå fra de døde.

¹¹ Og de spurgte ham og sagde: “De skriftkloge sige jo, at Elias bør først komme?”

¹² Men han sagde til dem: “Elias kommer først og genopretter alting; og hvorledes er der

skrevet om Menneskesønnen? At han skal lide meget og foragtes.

¹³ Men jeg siger eder, at både er Elias kommen, og de gjorde ved ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om ham.”

¹⁴ Og da de kom til Disciplene, så de en stor Skare omkring dem og skriftkloge, som tvistedes med dem.

¹⁵ Og straks studsede hele Skaren, da de så ham, og de løb hen og hilsede ham.

¹⁶ Og han spurgte dem: “Hvorom tvistes I med dem?”

¹⁷ Og en af Skaren svarede ham: “Mester! jeg har bragt min Søn til dig; han har en målløs Ånd.

¹⁸ Og hvor som helst den griber ham, slider den i ham, og han fråder og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke.”

¹⁹ Men han svarede dem og sagde: “O du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg tåle eder? Bringer ham til mig!”

²⁰ Og de ledte ham frem til ham; og da han så

ham, sled Ånden straks i ham, og han faldt om på Jorden og væltede sig og fraadede.

²¹ Og han spurgte hans Fader: “Hvor længe er det siden, at dette er kommet over ham?”

Men han sagde: “Fra Barndommen af;

²² og den har ofte kastet ham både i Ild og i Vand for at ødelægge ham; men om du formår noget, da forbarm dig over os, og hjælp os!”

²³ Men Jesus sagde til ham: “Om du formår! Alle Ting ere mulige for den, som tror.”

²⁴ Straks råbte Barnets Fader og sagde med

Tå[*Ordenerer*:

“Jeg“medtror,Tåhjærer”lpmanglemin Vantro!i de æ”ldste{

Hå²⁵ndskrifter.]Men da Jesus} så, at Skaren stimlede

sammen, truede han den urene Ånd og sagde til den: “Du målløse og døve Ånd! jeg byder dig, far ud af ham, og far ikke mere ind i ham!”

²⁶ Da skreg og sled den meget i ham og for ud, og han blev ligesom død, så at de fleste sagde:

“Han er død.”

²⁷ Men Jesus tog ham ved Hånden og rejste ham op; og han stod op.

²⁸ Og da han var kommen ind i et Hus, spurgte hans Disciple ham i Enrum: “Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?”

²⁹ Og han sagde til dem: “Denne Slags kan ikke fare ud ved noget, uden ved Bøn og

Faste*.de³⁰æOgldste”da{

[Håde*Ordenen^{ds}krifter.]gik ud“derfra,og Faste} vandrede” mangledei nogle af

igennem Galilæa; og han vilde ikke, at nogen

^{9:31} ^{9:41} skulde vide det.

³¹ Thi han lærte sine Disciple og sagde til dem: “Menneskesønnen overgives i Menneskers Hænder, og de skulle slå ham ihjel; og når han er ihjelslået, skal han opstå tre Dage efter.”

³² Men de forstode ikke det Ord og frygtede for at spørge ham.

³³ Og de kom til Kapernaum, og da han var kommen ind i Huset, spurgte han dem: “Hvad var det, I overvejede med hverandre på Vejen?”

³⁴ Men de tav; thi de havde talt med

hverandre på Vejen om, hvem der var den største.

³⁵ Og han satte sig og kaldte på de tolv og siger til dem: “Dersom nogen vil være den første, han skal være den sidste af alle og alles Tjener.”

³⁶ Og han tog et lille Barn og stillede det midt iblandt dem og tog det i Favn og sagde til dem:

³⁷ “Den, som modtager ét af disse små Børn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager ikke mig, men den, som udsendte mig.”

³⁸ Johannes sagde til ham: “Mester! vi så en, som ikke følger os, uddrive onde Ånder i dit Navn; og vi forbød ham det, fordi han ikke følger os.”

³⁹ Men Jesus sagde: “Forbyder ham det ikke; thi der er ingen, som gør en kraftig Gerning i mit Navn og snart efter kan tale ilde om mig. ⁴⁰ Thi den, som ikke er imod os, er for os.

⁴¹ Thi den, som giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde ^{9:42} ^{9:50} miste sin Løn.

⁴² Og den, som forarger en af disse små, som tro, for ham var det bedre, at der lå en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i Havet.

⁴³ Og dersom din Hånd forarger dig, så hug den af; det er bedre for dig at gå som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og fare til Helvede til den uudslukkelige Ild,

⁴⁴ [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.]* { [*Verset mangle i flere af de

ældste⁴⁵ Og Hådersomndskrifter.]din Fod}forarger dig, så hug den

af; det er bedre for dig at gå lam ind til Livet end at have to Fødder og blive kastet i Helvede,

⁴⁶ [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.]* { [*Verset mangler i flere af de

ældste⁴⁷ Og Hådersomndskrifter.]dit Øje }forarger dig, så riv det

ud; det er bedre for dig at gå enøjet ind i Guds Rige end at have to Øjne og blive kastet i Helvede,

⁴⁸ hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

⁴⁹ Thi enhver skal saltes med Ild, og alt Offer skalmanglersaltes med Salt+. {

[+ldsteVersetsHåndskrifter.anden Halvdel3

i nogle af de æ

Mos.⁵⁰ Saltet², 13. Jer³ godt; men dersom Saltet
bliver saltløst, hvormed ville I da give det sin
Kraft igen? Haver Salt i eder selv, og holder Fred
med hverandre!”

10

¹ Og han bryder op derfra og kommer til Judæas Egne og Landet hinsides Jordan, og atter samler der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som han plejede.

² Og Farisæerne kom hen og spurgte ham for at friste ham: “Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?”

³ Men han svarede og sagde til dem: “Hvad har Moses budt eder?”

⁴ Men de sagde: “Moses tilstedte at skrive et Skilsmissebrev og skille sig fra hende.”

⁵ Og Jesus sagde til dem: “For eders Hjerters Hårdheds Skyld skrev han eder dette Bud.

⁶ Men fra Skabningens Begyndelse skabte Gud dem som Mand og Kvinde.

⁷ Derfor skal en Mand forlade sin Fader og

Moder,[*Ordene[ogmangleholde fasti
noglevedafsindeHustru;]*ældste {

Hå⁸ndskrifter.og de to skulleEf. 5blive, 31.]til} ét

Kød. Således ere de ikke længer to, men ét Kød.

⁹ Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et Menneske ikke adskille.”

¹⁰ Og i Huset spurgte Disciplene ham atter om dette.

¹¹ Og han siger til dem: “Den, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor imod hende.

¹² Og dersom hun efter at have skilt sig fra sin

Mand ægter en anden, bedriver hun Hor.”

¹³ Og de bare små Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede ^{10:14} ^{10:23} dem, som bare dem frem.

¹⁴ Men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: “Lader de små Børn komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige hører sådanne til.

¹⁵ Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.”

¹⁶ Og han tog dem i Favn og lagde Hænderne på dem og velsignede dem.

¹⁷ Og da han gik ud på Vejen, løb en hen og faldt på Knæ for ham og spurgte ham: “Gode

Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?”

¹⁸ Men Jesus sagde til ham: “Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god, uden én, nemlig Gud.

¹⁹ Du kender Budene: Du må ikke bedrive Hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd; du må ikke besvige; ær din Fader og din Moder.”

²⁰ Men han sagde til ham: “Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af.”

²¹ Men Jesus så på ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til ham: “Én Ting fattes dig; gå bort, sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!”

²² Men han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

²³ Og Jesus så sig omkring og siger til sine Disciple: “Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!”

10:24

10:33

²⁴ Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus tog atter, til Orde og siger til dem: “Børn, hvor vanskeligt er det, at [de som forlade sig på Rigdom, kunne]* komme ind i Guds Rige! { [*Ordene mangle i nogle af de

ældste²⁵ Det Hænderndskrifte.] lettere for en } Kamel at
gå igennem et

Nåleøje end for en rig at gå ind i Guds Rige.”

²⁶ Men de forfærdedes overmåde og sagde til
hverandre: “Hvem kan da blive frelst?”

²⁷ Jesus så på dem og siger: “For Mennesker
er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting
ere mulige for Gud.”

²⁸ Peter tog til Orde og sagde til ham: “Se, vi
have forladt alle Ting og fulgt dig.”

²⁹ Jesus sagde: “Sandelig, siger jeg eder, der
er ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller
Søstre eller Moder eller Fader eller Børn eller
Marker for min og for Evangeliets Skyld,

³⁰ uden at han jo skal få hundrede Fold igen,
nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre
og Børn og Marker tillige med
Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt
Liv.

³¹ Men mange af de første skulle blive de
sidste, og af de sidste de første.”

³² Men de vare på Vejen op til Jerusalem; og
Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede, og
de, som fulgte med, vare bange. Og han tog atter
de tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad der
skulde times ham:

33 “Se, vi drage op til Jerusalem, og
Menneskesønnen skal overgives til

10:34

10:43

Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de
skulle dømme ham til Døden og overgive ham til
Hedningerne;

34 og de skulle spotte ham og spytte på ham
og hudstryge ham og ihjelslå ham, og tre Dage
efter skal han opstå.”

35 Og Jakob og Johannes, Zebedæus' Sønner,
gå hen til ham og sige: “Mester! vi ønske, at du
vil gøre for os det, vi ville bede dig om.”

36 Og han sag, de til dem: “Hvad ønske I, at
jeg skal gøre for eder?”

37 Men de sagde til ham: “Giv os, at vi må
sidde, den ene ved din højre Side og den anden
ved din venstre Side i din Herlighed.”

38 Men Jesus sagde til dem: “I vide ikke,
hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som
jeg drikker, eller døbes med den Dåb, som jeg
døbes med?”

39 Men de sagde til ham: “Det kunne vi.”
Men Jesus sagde til dem: “Den Kalk, som jeg
drikker, skulle I drikke, og den Dåb, som jeg
døbes med, skulle I døbes med;

40 men det at sidde ved min højre eller ved

min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt.”

⁴¹ Og da de ti hørte det, begyndte de at blive, vrede på Jakob og Johannes.

⁴² Og Jesus kaldte dem til sig og siger til dem:

“I vide, at de, der gælde for Folkenes Fyrster; herske over dem, og de store iblandt dem bruge Myndighed over dem.

⁴³ Men således er det ikke iblandt eder; men

den, som vil blive stor iblandt eder, skal være eders Tjener;

⁴⁴ og den, som vil blive den første af eder, skal være alles Tjener;

⁴⁵ thi også Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange.”

⁴⁶ Og de komme til Jeriko; og da han gik ud af Jeriko tillige med sine, Disciple og en stor Skare, sad Timæus's Søn, Bartimæus, en blind Tigger, ved Vejen.

⁴⁷ Og da han hørte, at det var Jesus af Nazareth, begyndte han at råbe og sige: “Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over mig!”

⁴⁸ Og mange truede ham, for at han skulde tie; men han råbte meget stærkere: “Du Davids Søn, forbarm dig over mig!”

⁴⁹ Og Jesus stod stille og sagde: “Kalder på ham!” Og de kalde på den blinde og sige til ham: “Vær frimodig, stå op! han kalder på dig.”

⁵⁰ Men han kastede sin Overkjortel af sig, sprang op og kom til Jesus.

⁵¹ Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: “Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?” Men den blinde sagde til ham: “Rabbuni, at jeg kan blive seende!”

⁵² Og Jesus sagde til ham: “Gå bort, din Tro har frelst dig.” Og straks blev han seende, og han fulgte ham på Vejen.

¹ Og da de nærme sig **11** Jerusalem til Bethfage og Betania ved Oliebjerget, udsender han to af [11:2](#) [11:13](#) sine Disciple og siger til dem:

² “Går hen til den Landsby, som ligger lige for eder, og straks, når I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, på hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske; løser det og fører det hid!

³ Og dersom nogen siger til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har Brug for det, og han sender det straks herhen igen.”

⁴ Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor ved Gyden, og de løse det.

⁵ Og nogle af dem, som stode der, sagde til dem: “Hvad gøre I, at I løse Føllet?”

⁶ Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det.

⁷ Og de føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder på det, og han satte sig på det.

⁸ Og mange bredte deres Klæder på Vejen, andre Kviste, som de afskare på Markerne.

⁹ Og de, som gik foran, og de, som fulgte efter, råbte: “Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!

¹⁰ Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!” ¹¹ Og han gik ind i Jerusalem, i Helligdommen, og da han havde beset alt, gik han, da det allerede var Aftenstid, ud til Bethania med de tolv.

¹² Og den følgende Dag; da de gik ud fra Bethania, blev han hungrig.

¹³ Og da han så et Figentræ langt borte, som havde Blade, gik han derhen, om han måske kunde finde noget derpå, og da han kom til det,

11:14

11:23

fandt han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid.

¹⁴ Og han tog til Orde og sagde til det: “Aldrig i Evighed skal nogen mere spise Frugt af dig!” Og hans Disciple hørte det.

¹⁵ Og de komme til Jerusalem; og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole.

¹⁶ Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen Ting igennem Helligdommen.

¹⁷ Og han lærte og sagde til dem: “Er der ikke

skrevet, at mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have gjort det til en Røverkule.”

¹⁸ Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes de kunde slå ham ihjel; thi de frygtede for ham, eftersom hele Skaren blev slagen af, Forundring over hans Lære.

¹⁹ Og da det blev Aften, gik han uden for Staden.

²⁰ Og da de om Morgenens gik forbi, så de, at Figentræet var visnet fra Roden af.

²¹ Og Peter kom det i Hu og siger til ham; “Rabbi! se, Figentræet, som du forbandede, er visnet.”

²² Og Jesus svarede og siger til dem: “Haver Tro til Gud!

²³ Sandelig, siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op og; kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske.

11:24

11:33

²⁴ Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og begære, tror, at I have fået det, så skal det ske eder.

²⁵ Og når I stå og bede, da forlader, dersom I have noget imod nogen, for at også eders Fader,

som er i Himlene, må forlade eder eders
Overtrædelser.

²⁶ [Men dersom I ikke forlade, skal eders
Fader, som er i Himlene, ej heller forlade eders

Overtræ²⁷ Og dedelser.]”komme* atter{
[*Versett til Matth. Jerusalem; mangler 6,

15.]iog} flere af de ældste Håndskrifter.
medens han gik omkring i Helligdommen,
komme Ypperstepræsterne og de skriftkloge og
de Ældste hen til ham.

²⁸ Og de sagde til ham: “Af hvad Magt gør du
disse Ting? eller hvem har givet dig denne Magt
til at gøre disse Ting?”

²⁹ Men Jesus sagde til dem: “Jeg vil spørge
eder om én Ting, og svarer mig derpå, så vil jeg
sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.

³⁰ Johannes's Dåb, var den fra Himmelen
eller fra Mennesker? Svarer mig!”

³¹ Og de tænkte ved sig selv og sagde: “Sige
vi: Fra Himmelen, da vil han sige, hvorfor
troede I ham da ikke?

³² Men sige vi: Fra Mennesker” så frygtede
de for Folket; thi alle holdt for, at Johannes
virkelig var en Profet.

³³ Og de svare og sige til Jesus: “Vi vide det ikke.” Og Jesus siger til dem: “Så siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gør disse Ting.”

12:1

12:11

¹ Og han begyndte at **12** tale til dem i
Lignelser:

“En Mand plantede en Vingård og satte et Gærde derom og gravede en Perse og byggede et Tårn, og han lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands.

² Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingårdsmændene, for at han af Vingårdsmændene kunde få af Vingårdens Frugter.

³ Og de grebe ham og sloge ham og sendte ham tomhændet bort.

⁴ Og han sendte atter en anden Tjener til dem; og ham sloge de i Hovedet og vanærede.

⁵ Og han sendte en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre; nogle sloge de, og andre dræbte de.

⁶ Endnu én havde han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst til dem, idet han sagde: “De ville undse sig for min Søn.”

⁷ Men hine Vingårdsmænd sagde til

hverandre: “Der er Arvingen; kommer lader os slå ham ihjel, så bliver Arven vor.”

⁸ Og de grebe ham og sloge ham ihjel og kastede ham ud af Vingården.

⁹ Hvad vil da Vingårdens Herre gøre? Han vil komme og ødelægge Vingårdsmændene og give Vingården til andre.

¹⁰ Have I ikke også læst dette Skriftord: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten?

¹¹ Fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne.”

12:12

12:20

¹² Og de søgte at gribe ham, men de frygtede for Mængden; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem; og de forlode ham og gik bort.

¹³ Og de sendte nogle til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de skulde fange ham i Ord.

¹⁴ Og de kom og sagde til ham: “Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke på Menneskers Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller ikke give?”

¹⁵ Men da han så deres Hykleri, sagde han til dem: “Hvorfor friste I mig? Bringer mig en Denar*, for at jeg kan se den.” { [*se Matth. 18, 28.] }

¹⁶ Men de bragte den. Og han siger til dem: “Hvis Billede og Overskrift er dette?” Men de sagde til ham: “Kejserens.”

¹⁷ Og Jesus sagde til dem: “Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.” Og de undrede sig over ham.

¹⁸ Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde:

¹⁹ “Mester! Moses har foreskrevet os, at når nogens Broder dør og efterlader, en Hustru og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom.

²⁰ Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og da han døde, efterlod han ikke Afkom.

12:21

12:32

²¹ Og den anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom, og den tredje ligeså.

²² Og alle syv, de efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde og så Hustruen.

²³ I Opstandelsen, når de opstå, hvem af dem skal så have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft hende til Hustru.”

²⁴ Jesus sagde til dem: “Er det ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft?

²⁵ Thi når de opstå fra de døde, da tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene.

²⁶ Men hvad de døde angår, at de oprejses, have I da ikke læst i Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes Gud taledes til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud?

²⁷ Han er ikke dødes, men levendes Gud; I fare meget vild.”

²⁸ Og en af de skriftkloge, som havde hørt deres Ordskifte og set, at han svarede dem godt, kom til ham og spurgte ham: “Hvilket Bud er det første af alle?”

²⁹ Jesus svarede: “Det første er: Hør Israel! Herren, vor Gud, Herren er én;

³⁰ og du skal elske Herren, din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke.

³¹ Et andet er dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Større end disse er intet andet Bud.”

32 Og den skriftkloge sagde til ham: “Rigtigt,

12:33

12:41

Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er én, og der er ingen anden foruden ham.

33 Og at elske ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke og at elske sin

Næste som sig selv, det er mere end alle Brændofrene og Slagtofrene.”

34 Og da Jesus så, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: “Du er ikke langt fra Guds Rige.” Og ingen vovede mere at rette Spørgsmål til ham.

35 Og da Jesus lærte i Helligdommen, tog han til Orde og sagde: “Hvorledes sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn?

36 David selv sagde ved den Helligånd: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min, højre Hånd, indtil jeg får lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder.

37 David selv kalder ham Herre; hvorledes er han da hans Søn?” Og den store Skare hørte ham gerne.

38 Og han sagde i sin Undervisning: “Tager eder i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gå i lange Klæder og lade sig hilse på Torvene

39 og gerne ville have de fornemste Pladser i

Synagogerne og sidde øverst til Bords ved
Måltiderne;

⁴⁰ de, som opæde Enkers Huse og på Skrømt
bede længe, disse skulle få des hårdere Dom.” ⁴¹
Og han satte sig lige over for
Tempelblokken og så, hvorledes Mængden lagde
Penge i Blokken, og mange rige lagde meget
deri.

⁴² Og der kom en fattig Enke og lagde to Skærve i, hvilket er en Hvid*. { [*se Matth. 5,

26.]⁴³ Og} han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: “Sandelig, siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de som lagde i Tempelblokken.

⁴⁴ Thi de lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom.”

13

¹ Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af hans Disciple til ham: “Mester, se, hvilke Sten og hvilke Bygninger!”

² Og Jesus sagde til ham: “Ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes.”

³ Og da han sad på Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides:

⁴ “Sig os, når skal dette ske, og hvilket er Tegnet, når alt dette skal til at fuldbyrdes?”

MARKUS

cciv

MARKUS

⁵ Men Jesus begyndte at sige til dem: "Ser til, at ingen forfører eder!

⁶ Mange skulle på mit Navn komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre mange.

⁷ Men når I høre om Krige og Krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi det må ske; men Enden er ikke endda.

⁸ Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Jordskælv her og der, og

13:9

13:18

der skal være Hungersnød og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse.

⁹ Men I, tager Vare på eder selv; de skulle overgive eder til Rådsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes og stilles for Landshøvdinge og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd.

¹⁰ Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folkeslagene.

¹¹ Og når de føre eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke de, som tale, men den Helligånd.

¹² Og Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn og Børn skulle stå op mod Forældre og slå dem ihjel.

¹³ Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst.

¹⁴ Men når I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed stå, hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give Agt!) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene;

¹⁵ men den, som er på Taget, stige ikke ned eller gå ind for at hente noget fra sit Hus;

¹⁶ og den, som er på Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder!

¹⁷ Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage!

¹⁸ Men beder om, at det ikke skal ske om Vinteren;

13:19

13:30

¹⁹ thi i de Dage skal der være en sådan Trængsel som der ikke har været fra Skabningens Begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og som der heller ikke skal komme.

²⁰ Og dersom Herren ikke afkortede de dage, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgte Skyld, som han har udvalgt, har han afkortet de Dage.

²¹ Og dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke.

²² Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstå og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om det var muligt, de udvalgte.

²³ Men I, vogter eder; jeg har sagt eder alt forud.

²⁴ Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes, og Månen ikke give sit Skin, ²⁵ og Stjernerne skulle falde ned fra Himmelen, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle rystes.

²⁶ Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed.

²⁷ Og da skal han udsende sine Engle og samle sine udvalgte fra de fire Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmels Ende.

²⁸ Men lærer Lignelsen af Figentræet: Når dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær.

²⁹ Således skulle også I, når I se disse Ting, skønne, af han er nær for Døren.

³⁰ Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend alle disse ting ere skete.

³¹ Himmelen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle ingeniunde forgå:

³ ²⁴ Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen.

³²⁵ Ser til, våger og beder; thi I vide ikke, når Tiden er der.

³⁴ Ligesom en Mand, der drog udenlands, forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde våge,

³⁵ våger derfor; thi I vide ikke, når Husets Herre kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hanegal eller om Morgen;

³⁶ for at han ikke, når han kommer pludseligt, skal finde eder sovende!

²⁴ Thi de sagde: “Ikke på Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket.”

²⁵ Og da han var i Bethania, i Simon den spedalskes Hus, kom der, medens han sad til Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med ægte, såre kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød Alabastkrukken og udgød den på hans Hoved.

³⁷ Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle:
Våger!”

14

¹ Men to Dage derefter var det Påske og de
usyrede Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne og de
skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde
gribe og ihjelslå ham.

14:4

14:13

⁴ Men der var nogle, som bleve vrede hos
sig selv og sagde: “Hvortil er denne Spilde af
Salven sket?

⁵ Denne Salve kunde jo være solgt for mere
end tre Hundrede Denarer* og være given til de
fattige.” Og de overfusede hende. { [*se Matth.

186, Men28.] } Jesus sagde: “Lader hende være,
hvorfor volde I hende Fortrædeligheder? Hun har
gjort en god Gerning imod mig.

**⁷ De fattige have I jo altid hos
eder, og når I ville, kunne I
gøre vel imod dem; men mig
have**

I ikke altid.

⁸ Hun gjorde, hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til Begravelsen.

⁹ Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal også det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse.”

**¹⁰ Og Judas Iskariot, en af de
tolv, gik hen til**

Ypperstepræsterne for at forråde ham til dem.

¹¹ Men da de hørte det, bleve de glade, og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde få Lejlighed til at forråde ham.

¹² Og på de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede Påskelammet, sige hans Disciple til ham: “Hvor vil du, at vi skulle gå hen og træffe Forberedelse til, at du kan spise Påskelammet?”

¹³ Og han sender to af sine Disciple og siger til dem: “Går ind i Staden, så skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham;

14:14

14:25

¹⁴ og hvor han går ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er mit Herberge, hvor jeg kan spise Påskelammet med mine Disciple?

¹⁵ Og han skal vise eder en stor Sal, opdækket

og rede; og der skulle I berede det for os.”

¹⁶ Og hans Disciple gik bort og kom ind i Staden og fandt det, således som han havde sagt dem; og de beredte Påskelammet.

¹⁷ Og da det var blevet Aften, kommer han med de tolv.

¹⁸ Og medens de sad til Bords og spiste, sagde Jesus: “Sandelig, siger jeg eder, en af eder, som spiser med mig, vil forråde mig.”

¹⁹ De begyndte at bedrøves og at sige til ham, en efter en: “Det er dog vel ikke mig?”

²⁰ Men han sagde til dem: “En af de tolv, den, som dypper med mig i Fadet.

²¹ Thi Menneskesønnen går vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det, Menneske ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født.”

²² Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød det og gav dem det og sagde: “Tager det; dette er mit Legeme.”

²³ Og han tog en Kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf.

²⁴ Og han sagde til dem: “Dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange.

²⁵ Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen Sinde mere drikke af Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds Rige.”

14:26

14:37

²⁶ Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

²⁷ Og Jesus siger til dem: “I skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slå Hyrden, og Fårene skulle adspredes.

²⁸ Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gå forud for eder til Galilæa.”

²⁹ Men Peter sagde til ham: “Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges.”

³⁰ Og Jesus siger til ham: “Sandelig siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange.”

³¹ Men han sagde end yderligere: “Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig.” Men ligeså sagde de også alle.

³² Og de komme til en Gård, hvis Navn var

Gethsemane; og han siger til sine Disciple
“Sætter eder her, imedens jeg beder.”

³³ Og han tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og han begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes.

³⁴ Og han siger til dem: “Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og våger!” ³⁵ Og han gik lidt frem, kastede sig ned på Jorden og bad om, at den Time måtte gå ham forbi, om det var muligt.

³⁶ Og han sagde: “Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.”

³⁷ Og han kommer og finder dem sovende og siger til Peter: “Simon, sover du? Kunde du ikke våge én Time?

14:38

14:49

³⁸ Våger, og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse; Ånden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt.”

³⁹ Og han gik atter hen og bad og sagde det samme Ord,

⁴⁰ Og han vendte tilbage og fandt dem atter sovende; thi deres Øjne vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham.

⁴¹ Og han kommer tredje Gang og siger til dem: “Sove I fremdeles og hvile eder? Det er

nok; Timen er kommen; se, Menneskesønnen
forrådes i Synderes Hænder.

⁴² Står op, lader os gå; se, han, som forråder
mig, er nær.”

⁴³ Og straks, medens han endnu talte,
kommer Judas, en af de tolv, og med ham en
stor Skare med Sværd og Knipler fra
Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste.

⁴⁴ Men han, som forrådte ham, havde givet
dem et aftalt Tegn og sagt: “Den, som jeg kysser,
ham er det; griber ham, og fører ham sikkert
bort!”

⁴⁵ Og da han kom, trådte han straks hen til
ham og siger: “Rabbi! Rabbi!” og han kyssede
ham.

⁴⁶ Men de lagde Hånd på ham og grebe ham.

⁴⁷ Men en af dem, som stode hos, drog
Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og
afhuggede hans Øre.

⁴⁸ Og Jesus svarede og sagde til dem: “I ere
gåede ud som imod en Røver, med Sværd og med
Knipler for at fange mig.

⁴⁹ Daglig var jeg hos eder i Helligdommen og
^{14:50} ^{14:61} lærte, og I grebe mig ikke; men dette
sker, for at Skrifterne skulle opfyldes.” ⁵⁰ Og de
forlode ham alle og flyede.

51 Og en enkelt, et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham;

52 men han slap Linklædet og flygtede nøgen.

53 Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge komme sammen hos ham.

54 Og Peter fulgte ham i Frastand til ind i Ypperstepræstens Gård, og han sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden.

55 Men Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt intet.

56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod ham, men Vidnesbyrdene stemte ikke overens.

57 Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og sagde:

58 “Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder.”

59 Og end ikke således stemte deres Vidnesbyrd overens.

60 Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt dem og spurgte Jesus og sagde: “Svarer du slet intet på, hvad disse vidne imod dig?”

61 Men han tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten ham og siger til ham: “Er du Kristus, den Højlovedes Søn?”

Men

14:62

14:72

62 Jesus sagde: “Jeg er det; og I skulle se

Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Hånd og komme med Himmels Skyer.”

⁶³ Men Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde: “Hvad have vi længere Vidner nødig?

⁶⁴ I have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?” Men de fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til Døden.

⁶⁵ Og nogle begyndte af spytte på ham og tilhyle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige til ham: “Profeter!” og Svendene modtog ham med Slag på Kinden.

⁶⁶ Og medens Peter var nedenfor i Gården, kommer en af Ypperstepræstens Piger,

⁶⁷ og da hun ser Peter varme sig, ser hun på ham og siger: “Også du var med Nazaræren, med Jesus.”

⁶⁸ Men han nægtede og sagde: “Jeg hverken ved eller forstår, hvad du siger;” og han gik ud i Forgården, og Hanen galede.

⁶⁹ Og Pigen så ham og begyndte atter at sige til dem, som stode hos: “Denne er en af dem.”

⁷⁰ Men han nægtede det atter. Og lidt derefter sagde atter de, som stode hos, til Peter: “Sandelig, du er en af dem; du er jo også en Galilæer.”

⁷¹ Men han begyndte at forbande sig og sværge: “Jeg kender ikke dette Menneske, om hvem I tale.”

⁷² Og straks galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i Hu, som Jesus sagde til ham: “Førend Hanen galer to Gange, skal du [15:1](#) [15:11](#) fornægte mig tre Gange.” Og han brast i Gråd.

15

¹ Og straks om Morgen, da Ypperstepræsterne havde holdt Råd med de Ældste og de skriftkloge, hele Rådet, bandt de Jesus og førte ham bort og overgave ham til Pilatus.

² Og Pilatus spurgte ham: “Er du Jødernes Konge?” Og han svarede og sagde til ham: “Du siger det.”

³ Og Ypperstepræsterne anklagede ham meget.

⁴ Men Pilatus spurgte ham atter og sagde: “Svarer du slet intet? Se, hvor meget de anklage dig for!”

Men

⁵ Men Jesus svarede ikke mere noget, så at Pilatus undrede sig.

⁶ Men på Højtiden plejede han at løslade dem én Fange, hvilken de forlangte.

⁷ Men der var en, som hed Barabbas, der var fangen tillige med de Oprørere, som under Oprøret havde begået Mord.

⁸ Og Mængden gik op og begyndte at bede om, at han vilde gøre for dem, som han plejede.

⁹ Men Pilatus svarede dem og sagde: “Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?”

¹⁰ Thi han skønnede, at det var af Avind, at Ypperstepræsterne havde overgivet ham.

¹¹ Men Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas.

15:12

15:24

¹² Pilatus svarede atter og sagde til dem: “Hvad ville I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes Konge?”

¹³ Men de råbte atter: “Korsfæst ham!”

¹⁴ Men Pilatus sagde til dem: “Hvad ondt har han da gjort?” Men de råbte højlydt: “Korsfæst ham!”

¹⁵ Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas,

løslod han dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes.

¹⁶ Men Stridsmændene førte ham ind i Gården, det vil sige Borgen, og de sammenkalde hele Vagtafdelingen.

¹⁷ Og de iføre ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og sætte den på ham.

¹⁸ Og de begyndte at hilse ham: "Hil være dig, du Jødernes Konge!"

¹⁹ Og de sloge ham på Hovedet med et Rør og spyttede på ham og faldt på Knæ og tilbade ham.

²⁰ Og da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de føre ham ud for at korsfæste ham.

²¹ Og de tvinge en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til at bære hans Kors.

²² Og de føre ham til det Sted Golgatha, det er udlagt: "Hovedskalsted".

²³ Og de gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke.

²⁴ Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder ved at kaste Lod om dem, hvad enhver [15:25](#)

[15:35](#) skulde tage.

²⁵ Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham.

Men

²⁶ Og Overskriften med Beskyldningen imod ham var påskreven således: “Jødernes Konge”.

²⁷ Og de korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans højre og en ved hans venstre Side.

²⁸ [Og Skriften blev opfyldt, som siger: “Og han[*Versetblevmanglerregnet iblandti mangeOvertræaf de ædere.”]dste]* {

Hå²⁹ndskrifter.Og de, somLuk.gik forbi,22,
37.].spottede} ham, idet de

rystede på deres Hoveder og sagde: “Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage;

³⁰ frels dig selv ved at stige ned af Korset!”

³¹ Ligeså spottede også Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: “Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse.

³² Kristus, Israels Konge - lad ham nu stige ned af Korset, for at vi kunne se det og, tro!” Også de, som vare korsfæstede med ham, håned ham.

33 Og da den sjette Time var kommen, blev der

Mørke over hele Landet indtil den niende Time.

34 Og ved den niende Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: "Eloi! Eloi! Lama Sabaktani?" det er udlagt: "Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?"

35 Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte det: "Se; han kalder på Elias."

15:36

15:46

36 en løb hen og fyldte en Svamp med Eddike og stak den på et Rør og gav ham at drikke og sagde: "Holdt! lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned."

37 Men Jesus råbte med høj Røst og udåndede.

38 Og Forhængen i Templet splittedes i to fra øverst til nederst.

39 Men da Høvedsmanden, som stod hos, lige over for ham, så, af han udåndede på denne Vis, sagde han: "Sandelig, dette Menneske var Guds Søn."

40 Men der var også Kvinder, som så til i Frastand, iblandt hvilke også vare Maria Magdalene og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og Salome,

Men

⁴¹ hvilke også fulgte ham og tjente ham, da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gåede op til Jerusalem med ham.

⁴² Og da det allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag, det er Forsabbat,)

⁴³ kom Josef fra Arimathæa, en anset Rådsherre, som også selv forventede Guds Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad om Jesu Legeme.

⁴⁴ Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død,

⁴⁵ og han hidkaldte Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget.

⁴⁶ Og denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte ham i Linklædet og lagde ham i en

Grav, som var udhugget i en Klippe, og han, væltede en Sten for Indgangen til Graven.⁴⁷ Men Maria Magdalene og Maria, Joses's Moder, så, hvor ham blev lagt.

16

¹ Og da Sabbaten var forbi købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver for at komme og Salve ham.

² Og meget årle på den første Dag i Ugen komme de til Graven, da Solen var stået op.

³ Og de sagde til hverandre: "Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?"

⁴ Og da de så op, bleve de var, at Stenen var væltet fra; (thi den var meget stor).

⁵ Og da de kom ind i Graven, så de en Yngling sidde ved den højre Side, iført et hvidt Klædebon, og de forfærdedes.

⁶ Men han siger til dem: "Forfærdes ikke! I lede efter Jesus at Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet, hvor de lagde ham.

⁷ Men går bort, siger til hans Disciple og til Peter at han går forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham, som han har sagt eder."

⁸ Og de gik ud og flyede fra Graven; thi Skælven og Forfærdelse betog dem; og de sagde ikke noget til nogen; thi de frygtede.

⁹ [Men da han var opstanden årle den første Dag i Ugen, åbenbaredes han først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde Ånder.]* { [*Kapitlets Slutning, V. 9-20, [16:10](#) [MARKUS 16:20](#) mangler bl. a. i de to ældste Håndskrifter. Joh.

20¹⁰, 14.[Hun18.gikLuk.hen8,og2.]forkyndte} det for dem, der

havde været med ham, og som sørgede og græd.]

¹¹ [Og da disse hørte, at han levede og var set af hende, troede de det ikke.]

¹² [Men derefter åbenbaredes han for to af dem på Vejen i en anden Skikkelse, medens de gik ud på Landet.]

¹³ [Og disse gik hen og forkyndte de andre det. Ikke heller dem troede de.]

¹⁴ [Siden åbenbaredes han for de elleve selv, medens de sad til Bords, og han bebrejdede dem deres Vantro og Hjerters Hårdhed, fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden.]

¹⁵ [Og han sagde til dem: “Går ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen!]

¹⁶ [Den, som tror og bliver døbt, skal blive

frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.]

¹⁷ [Men disse Tegn skulle følge dem, som tro:

I mit Navn skulle de uddrive onde Ånder; de skulle tale med nye Tunger;]

¹⁸ [de skulle tage på Slinger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; på syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.”]

¹⁹ [Så blev Herren, efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen og satte sig ved Guds højre Hånd.]

²⁰ [Men de gik ud og prædikede alle Vegne,

idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.]

LUKAS

¹ Efterdi mange have taget sig for at forfatte en Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt os,

² således som de, der fra Begyndelsen bleve Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os:

³ så har også jeg besluttet, efter nøje at have gennemgået alt forfra, at nedskrive det for dig i Orden, mægtigste Theofilus!

⁴ for at du kan erkende Pålideligheden af de Ting, hvorom du er bleven mundtligt undervist.

⁵ I de Dage, da Herodes var Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons Døtre, og hendes Navn var Elisabeth.

⁶ Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede uadlelige i alle Herrens Bud og Forskrifter.

⁷ Og de havde intet Barn, efterdi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge fremrykkede i Alder. ⁸ Men det skete, medens han efter sit Skiftes

Orden gjorde Præstetjeneste for Gud,

⁹ tilfaldt det ham efter Præstetjenestens Sædvane at gå ind i Herrens Tempel og bringe Røgelseofferet.

¹⁰ Og hele Folkets Mængde holdt Bøn udenfor i Røgelseofferets Time.

¹¹ Men en Herrens Engel viste sig for ham, stående ved den højre Side af Røgelsesalteret.

1:12

1:22

¹² Og da Sakarias så ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham.

¹³ Men Engelen sagde til ham: “Frygt ikke, Sakarias! thi din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes.

¹⁴ Og han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange skulle glædes over hans Fødsel;

¹⁵ thi han skal være stor for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej drikke, og han skal fyldes med den Helligånd alt fra Moders Liv,

¹⁶ og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren deres Gud.

¹⁷ Og han skal gå foran for ham i Elias's Ånd og Kraft for at vende Fædres Hjerter til Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede Herren et velskikket folk.”

¹⁸ Og Sakarias sagde til Engelen: “Hvorpå skal jeg kende dette? thi jeg er gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder.”

¹⁹ Og Engelen svarede og sagde til ham: “Jeg er Gabriel, som står for Guds Åsyn, og jeg er udsendt for at tale til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab.

²⁰ Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, som dog skulle fuldbyrdes i deres Tid,”

²¹ Og folket biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han tøvede i Templet.

²² Og da han kom ud, kunde han ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev

^{1:23} ^{1:34} stum.

²³ Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Hus.

²⁴ Men efter disse Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og hun skjulte sig fem Måneder og sagde:

²⁵ “Således har Herren gjort imod mig i de Dage, da han så til mig for at borttage min Skam iblandt Mennesker.”

²⁶ Men i den sjette Måned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth,

²⁷ til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria.

²⁸ Og Engelen kom ind til hende og sagde: “Hil være dig, du benådede, Herren er med dig, du velsignede iblandt Kvinder!”

²⁹ Men hun blev forfærdet over den Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en Hilsen.

³⁰ Og Engelen sagde til hende: “Frygt ikke, Maria! thi du har fundet Nåde hos Gud.

³¹ Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus.

³² Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Trone.

³³ Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindeligt, og der skal ikke være Ende på hans Kongedømme.”

³⁴ Men Maria sagde til Engelen: “Hvorledes skal dette gå til, efterdi jeg ikke ved af nogen

1:35

1:48

Mand?”

³⁵ Og Engelen svarede og sagde til hende: “Den Helligånd skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal også det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn.

36 Og se, Elisabeth din Frænke, også hun har undfanget en Søn i sin Alderdom, og denne Måned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar.

37 Thi intet vil være umuligt for Gud.”

38 Men Maria sagde: “Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!” Og Engelen skiltes fra hende.

39 Men Maria stod op i de samme Dage og drog skyndsomt til Bjergeggen til en By i Juda.

40 Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth.

41 Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt med den Helligånd

42 og råbte med høj Røst og sagde: “Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet er dit Livs Frugt!

43 Og hvorledes times dette mig, at min Herres Moder kommer til mig?

44 Thi se, da din Hilsens Røst nåede mine Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd.

45 Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af Herren,”

46 Og Maria sagde: “Min Sjæl ophøjer Herren;

47 og min Ånd fryder sig over Gud, min

Frelser;

⁴⁸ thi han har set til sin Tjenerindes
Ringhed.

^{1:49}

^{1:62}

Thi se, nu herefter skulle alle Slægter prise mig
salig,

⁴⁹ fordi den mægtige har gjort store Ting
imod mig. Og hans Navn er helligt;

⁵⁰ og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til
Slægt over dem, som frygte ham.

⁵¹ Han har øvet Vælde med sin Arm; han har
adspreidt dem, som ere hovmodige i deres
Hjertes Tanke.

⁵² Han har nedstødt mægtige fra Troner og
ophøjet ringe.

⁵³ Hungrige har han mættet med gode Gaver,
og rige har han sendt tomhændede bort.

⁵⁴ Han har taget sig af sin Tjener Israel for at
ihukomme Barmhjertighed

⁵⁵ imod Abraham og hans Sæd til evig Tid,
således som han talte til vore Fædre.”

⁵⁶ Og Maria blev hos hende omtrent tre
Måneder, og hun drog til sit Hjem igen.

⁵⁷ Men for Elisabeth fuldkommedes Tiden
til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn.

⁵⁸ Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og de glædede sig med hende.

⁵⁹ Og det skete på den ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og de vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn.

⁶⁰ Og hans Moder svarede og sagde: “Nej, han skal kaldes Johannes.”

⁶¹ Og de sagde til hende: “Der er ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.”

⁶² Men de gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han vilde, det skulde kaldes.

⁶³ Og han forlangte en Tavle og skrev disse Ord: “Johannes er hans Navn.” Og de undrede sig alle.

⁶⁴ Men straks oplodes hans Mund og hans Tunge, og han talte og priste Gud.

⁶⁵ Og der kom en Frygt over alle, som boede omkring dem, og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn.

⁶⁶ Og alle, som hørte det, lagde sig det på Hjerter og sagde: “Hvad mon der skal blive af dette Barn?” Thi Herrens Hånd var med ham. ⁶⁷ Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt med den Helligånd, og han profeterede og sagde:

⁶⁸ “Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt og forløst sit Folk

⁶⁹ og har oprejst os et Frelsens Horn* i sin

Tjener⁷⁰ således Davidssom Hus, han{ [talte*en kraftig ved sine Frelse.] hellige}

Profeters Mund fra fordums Tid,

⁷¹ en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Hånd, som hade os,

⁷² for at gøre Barmhjertighed imod vore Fædre og ihukomme sin hellige Pagt,

⁷³ den Ed, som han svor vor Fader Abraham, for

at han vilde give os,

⁷⁴ at vi, friede fra vore Fjenders Hånd, skulde tjene ham uden Frygt,

⁷⁵ i Hellighed og Retfærdighed for hans Åsyn, alle vore Dage.

⁷⁶ Men også du, Barnlille! skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal gå foran for Herrens Åsyn at berede hans Veje,

1:77

LUKAS 2:7

⁷⁷ for at give hans Folk Erkendelse af Frelse ved deres Synders Forladelse,

⁷⁸ for vor Guds inderlige Barmhjertigheds Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje har besøgt os

⁷⁹ for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore Fødder ind på Fredens Vej,”

⁸⁰ Men Barnet voksede og blev styrket i Ånden; og han var i Ørkenerne indtil den Dag, da han trådte frem for Israel.

2

for

¹ Men det skete i de dage, at en Befaling udgik fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives i Mandtal.

² (Denne første Indskrivning skete, da Kvirinius var Landshøvding i Syrien,)

³ Og alle gik for at lade sig indskrive, hver til sin By.

⁴ Og også Josef gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa til Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids Hus og

Slægt,

⁵ for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.

⁶ Men det skete, medens de vare der, blev Tiden fuldkommet til, at hun skulde føde.

⁷ Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi der var ikke Rum dem i Herberget.

2:8

2:20

⁸ Og der var Hyrder i den samme Egn, som lå ude på Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord.

⁹ Og se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede såre.

for

¹⁰ Og Engelen sagde til dem: “Frygter ikke; thi se, jeg forkynnder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket.

¹¹ Thi eder er i dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By.

¹² Og dette skulle I have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.”

¹³ Og straks var der med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde:

¹⁴ “Ære være Gud i det højeste! og Fred på Jorden! i Mennesker Velbehag!”

¹⁵ Og det skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelen, sagde Hyrderne til hverandre: “Lader os dog gå til Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren har kundgjort os.”

¹⁶ Og de skyndte sig og kom og fandt både Maria og Josef, og Barnet liggende i Krybben.

¹⁷ Men da de så det, kundgjorde de, hvad der var talt til dem om dette Barn.

¹⁸ Og alle de, som hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem af Hyrderne.

¹⁹ Men Maria gemte alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte.

LUKAS

ccxxxvii

20 Og Hyrderne vendte tilbage, idet de priste
og lovede Gud alt, hvad de havde hørt og

for

til dem.

²¹ Og da otte Dage vare fuldkommede, så han skulde omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus, som det var kaldt af Engelen, før han blev undfangen i Moders Liv.

²² Og da deres Renselsedage efter Mose Lov vare fuldkommede, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren,

²³ som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som åbner Moders Liv, skal kaldes helligt for Herren,

²⁴ og for at bringe Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer.

²⁵ Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst, og den Helligånd var over ham.

²⁶ Og det var varslet ham af den Helligånd, at han ikke skulde se Døden, førend han havde set Herrens Salvede.

²⁷ Og han kom af Åndens Drift til Helligdommen; og idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at gøre med ham efter Lovens Skik,

²⁸ da tog han det på sine Arme og priste Gud og sagde:

²⁹ “Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord.

³⁰ Thi mine Øjne have set din Frelse, ³¹ som du beredte for alle Folkeslagenes Åsyn,

³² et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel.”

2:33

2:44

³³ Og hans Fader og hans Moder undrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham.

³⁴ Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: “Se, denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og til et Tegn, som imodsiges,

³⁵ ja, også din egen Sjæl skal et Sværd gennemtrænge! for at mange Hjerters Tanker skulle åbenbares.”

³⁶ Og der var en Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv År med sin Mand efter sin Jomfrustand

³⁷ og var nu en Enke ved fire og firsindstyve År, og hun veg ikke fra Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bønner Nat og Dag.

³⁸ Og hun trådte til i den samme Stund og

priste Gud og talte om ham til alle, som forventede Jerusalems Forløsning.

³⁹ Og da de havde fuldbyrdet alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til Galilæa til deres egen By Nazareth.

⁴⁰ Men Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom: og Guds Nåde var over det.

⁴¹ Og hans Forældre drog hvert År op til Jerusalem på Påskehøjtiden.

⁴² Og da han var bleven tolv År gammel, og de gik op efter Højtidens Sædvane

⁴³ og havde tilendebragt de Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de drog hjem, og hans Forældre mærkede det ikke.

⁴⁴ Men da de mente, at han var i Rejsefølget,

2:45

LUKAS 3:1

kom de en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt deres Slægtninge og Kyndinge.

⁴⁵ Og da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham.

⁴⁶ Og det skete efter tre Dage, da fandt de ham i Helligdommen, hvor han sad midt iblandt Lærerne og både hørte på dem og adspurgte dem.

⁴⁷ Men alle, som hørte ham, undrede sig såre over hans Forstand og Svar.

⁴⁸ Og da de så ham, bleve de forfærdede; og

hans Moder sagde til ham: “Barn! hvorfor gjorde du således imod os? Se, din Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte.”

⁴⁹ Og han sagde til dem: “Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Gerning?”

⁵⁰ Og de forstode ikke det Ord, som han talte til dem.

⁵¹ Og han drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem lydig og hans Moder gemte alle de Ord i sit Hjerte.

⁵² Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og yndest hos Gud og Mennesker.

3

¹ Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsår, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene,

^{3:2}

^{3:13}

² medens Annas og Kajfas vare Ypperstepræster, kom Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen.

³ Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Dåb til Syndernes Forladelse,

⁴ som der er skrevet i Profeten Esajas's Talers

Bog: “Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gørér hans Stier jævne;

⁵ hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle gøres jævne;

⁶ og alt Kød skal se Guds Frelse.”

⁷ Han sagde altså til de Skarer, som gik ud for at døbes af ham: “I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede?

⁸ Bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige, og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Sten.

⁹ Men Øksen ligger også allerede ved Roden af Træerne; så bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden.”

¹⁰ Og Skarerne spurgte ham og sagde: “Hvad skulle vi da gøre?”

¹¹ Men han svarede og sagde til dem: “Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen har; og den, som har Mad, gøre ligeså!”

LUKAS

ccxliii

¹² Men også Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham: “Mester! hvad skulle vi gøre?” ¹³
Men han sagde til dem: “Kræver intet ud

over, hvad eder er forordnet.”

¹⁴ Men også Krigsfolk spurgte ham og sagde: “Hvad skulle vi da gøre?” Og han sagde til dem: “Øver ikke Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed imod nogen, og lader eder nøje med eders Sold!”

¹⁵ Men da Folket var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter om Johannes, om ikke han skulde være Kristus,

¹⁶ da svarede Johannes og sagde til alle: “Jeg døber eder med Vand; men den kommer, som er stærkere end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse; han skal døbe eder med den Helligånd og Ild.

¹⁷ Hans Kasteskovl er i hans Hånd, for at han skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade, men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.”

¹⁸ Ligeså formanede han også Folket om mange andre Ting og forkyndte dem Evangeliet.

¹⁹ Men da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det onde, som Herodes gjorde,

²⁰ så føjede han til alt det øvrige også dette, at han kastede Johannes i Fængsel.

21 Men medens hele Folket blev døbt, skete det, da også Jesus var bleven døbt og bad, at Himmelen åbnedes,

22 og at den Helligånd dalede ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og at en Røst lød fra Himmelen: “Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag.”

3:23

3:38

23 Og Jesus selv var omtrent tredive År, da han begyndte, og han var, som man holdt for, en

Søn af Josef Elis Søn,

24 Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannajs Søn, Josefs Søn,

25 Mattathias's Søn, Amos's Søn, Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn,

26 Måths Søn, Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas Søn,

27 Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn; Salathiels Søn, Neris Søn.

28 Melkis Søn, Addis Søn, Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn,

29 Jesu Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn,

30 Simeons Søn, Judas Søn, Josets Søn, Jonams Søn, Eliakims Søn,

- 31 Meleas Søn, Mennas Søn, Mattathas Søn,
Nathans Søn, Davids Søn,
32 Isajs Søn, Obeds Søn, Boas's Søn, Salmons
Søn, Nassons Søn,
33 Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn,
Fares's Søn, Judas Søn,
34 Jakobs Søn, Isaks Søn, Abrahams Søn,
Tharas Søn, Nakors Sn,
35 Seruks Søn, Ragauss Søn, Faleks Søn, Ebers
Søn, Salas Søn,
36 Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn,
Noas Søn, Lameks Søn,
37 Methusalas Søn, Enoks Søn, Jareds Søn,
Maleleels Søn, Kajnans Søn,
38 Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds
Søn.

4:1

4:13

¹ Men Jesus vendte tilbage⁴ fra Jorden fuld af den Helligånd og blev ført af Ånden i Ørkenen ² i fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen. Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende, blev han hungrig.

³ Og Djævelen sagde til ham: "Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at den skal blive Brød."

⁴ Og Jesus svarede ham: “Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene.”

⁵ Og han førte ham op og viste ham alle Verdens Riger i et øjeblik.

⁶ Og Djævelen sagde til ham: “Dig vil jeg give hele denne Magt og deres* Herlighed; thi den er mig overgivet, og jeg giver den, til hvem jeg vil.

{ ⁷*d.Dersome. Rigernes.} du altså} vil tilbede mig, skal den

helt tilhøre dig.”

⁸ Og Jesus svarede ham og sagde: “Der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.”

⁹ Og han førte ham til Jerusalem og stillede ham på Helligdommens Tinde og sagde til ham: “Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra;

¹⁰ thi der er skrevet: Han skal give sine Engle

Befaling om dig, at de skulle bevare dig,

¹¹ og at de skulle bære dig på Hænderne, for at du ikke skal støde din Fod på nogen Sten.”

¹² Og Jesus svarede og sagde til ham: “Der er sagt: Du må ikke friste Herren din Gud.”

¹³ Og da Djævelen havde endt al Fristelse, veg han fra ham til en Tid.

¹⁴ Og Jesus vendte i Åndens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud i hele det omliggende Land.

¹⁵ Og selv lærte han i deres Synagoger og blev prist af alle.

¹⁶ Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter sin Sædvane på Sabbatsdagen ind i Synagogen og stod op for at forelæse.

¹⁷ Og man gav ham Profeten Esajas's Bog, og da han slog Bogen op; fandt han det Sted, hvor der stod skrevet:

¹⁸ “Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne, at de skulle lades løs, og blinde, at de skulle få deres Syn, for at sætte plagede i Frihed,

¹⁹ for at forkynde et Herrens Nådeår.”

²⁰ Og han lukkede Bogen sammen og gav Tjeneren den igen og satte sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede på ham.

²¹ Men han begyndte at sige til dem: “I Dag er dette Skriftord gået i Opfyldelse for eders Øren.”

²² Og de berømmede ham alle og undrede sig

over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: “Er dette ikke Josefs Søn?”

²³ Og han sagde til dem: “I ville sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg dig selv; gør også her i din Fædreneby så. store Ting, som vi have hørt ere skete i Kapernaum.”

²⁴ Men han sagde: “Sandelig, siger jeg eder, at ^{4:25} ^{4:35} ingen Profet er anerkendt i sit Fædreland.

²⁵ Men jeg siger eder i Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre År og seks Måneder, den Gang der var en stor Hunger i hele Landet;

²⁶ og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon til en Enke.

²⁷ Og der var mange spedalske i Israel på Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev rensset, uden Syreren Naman.”

²⁸ Og alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Harme, da de hørte dette.

²⁹ Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte ham hen til Skrænten af det Bjerg, på hvilket deres By var bygget, for at styrte ham ned.

³⁰ Men han gik igennem, midt imellem dem, og drog bort.

³¹ Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og lærte dem på Sabbaterne. ³² Og de bleve slagne af Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med Myndighed.

³³ Og i Synagogen var der et Menneske, som havde en uren ond Ånd, og han råbte med høj Røst:

³⁴ “Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os? Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige.”

³⁵ Og Jesus truede ham og sagde: “Ti, og far ud af ham!” Og den onde Ånd kastede ham ind imellem dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen Skade.

³⁶ Og der kom en Rædsel over alle; og de talte med hverandre og sagde “Hvad er dog dette for et Ord; thi han byder over de urene Ånder med Myndighed og Kraft, og de fare ud?”

³⁷ Og Rygtet om ham udbredtes alle Vegne i det omliggende Land.

³⁸ Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons Svigermoder plagedes at en stærk Feber; og de bade ham for hende.

³⁹ Og han stillede sig hen over hende og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod straks op og vartede dem op.

⁴⁰ Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde syge med alle Hånde Svagheder, dem til ham; og han lagde Hænderne på hver enkelt af dem og helbredte dem.

⁴¹ Også onde Ånder fore ud al mange, råbte og sagde: “Du er Guds Søn;” og han truede dem og tillod dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Kristus.

⁴² Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og de kom hen til ham, og de holdt på ham, for at han ikke skulde gå fra dem.

⁴³ Men han sagde til dem: “Også for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt.”

⁴⁴ Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5

¹ Men det skete, da Folkeskaren trængte sig sammen om ham og hørte Guds Ord, og han

5:2

5:12

stod ved Genezareths Sø,

² da så han to Skibe stå ved Søen; men Fiskerne vare gåede fra dem og toede Garnene.

³ Og han gik om Bord i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet.

⁴ Men da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: “Far ud på Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!”

⁵ Og Simon svarede og sagde til ham: “Mester! vi have arbejdet hele Natten og fik intet; men på dit Ord vil jeg kaste Garnene ud.” ⁶ Og da de gjorde det, fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn sønderrevs.

⁷ Og de vinkede ad deres Staldbrødre i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem;

og de kom og de fyldte begge Skibene, så at de var nær ved at synke.

⁸ Men da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: “Gå bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand, Herre!”

⁹ Thi en Rædsel var påkommen ham og alle dem, som vare med ham, over den Fiskedræt, som de havde fået;

¹⁰ ligeledes også Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som vare Simons Staldbrødre. Og Jesus sagde til Simon: “Frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker.”

¹¹ Og de lagde Skibene til Land og forlode alle Ting og fulgte ham.

¹² Og det skete, medens han var i en af Byerne, se, da var der en Mand fuld af Spedalskhed; og da han så Jesus, faldt han på sit

5:13

LUKAS 5:21

Ansigt, bad ham og sagde: “Herre! om du vil, kan du rense mig.”

¹³ Og han udrakte Hånden og rørte ved ham og sagde: “Jeg vil; bliv ren!” Og straks forlod Spedalskheden ham.

¹⁴ Og han bød ham, at han skulde ikke sige det til nogen, men “gå bort, og fremstil dig for Præsten, og offer for din Renselse, således som Moses har befaleet, til Vidnesbyrd for dem!”

15 Men Rygtet om ham udbredte sig end mere, og store Skarer kom sammen for at høre og for at helbredes for deres Sygdomme.

16 Men han gik bort til Ørkenerne og bad.

17 Og det skete en af de Dage, at han lærte, og der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra enhver Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og Herrens Kraft var hos ham til at helbrede.

18 Og se, nogle Mænd bare på en Seng en Mand, som var værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge ham foran ham.

19 Og da de ikke fandt nogen Vej til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op oven på Taget og firede ham tillige med Sengen ned imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus.

20 Og da han så deres Tro, sagde han: “Menneske! dine Synder ere dig forladte.”

21 Og de skriftkloge og Farisæerne begyndte at tænke således ved sig selv: “Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Gud alene?”

5:22

5:32

22 Men da Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til dem: “Hvad tænke I på i eders

Hjerter?

²³ Hvilket er lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Stå op og gå?

²⁴ Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at forlade Synder,” så sagde han til den værkbrudne: “Jeg siger dig, stå op, og tag din Seng, og gå til dit Hus!”

²⁵ Og han stod straks op for deres Øjne og tog det, som han lå på, og gik hen til sit Hus og priste Gud.

²⁶ Og Forfærdelse betog alle, og de priste Gud; og de bleve fulde af Frygt og sagde: “Vi have i Dag set utrolige Ting.”

²⁷ Og derefter gik han ud og så en Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: “Følg mig!”

²⁸ Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham.

²⁹ Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus; og der var en stor Skare af Toldere og andre, som sad til Bords med dem.

³⁰ Og Farisæerne og deres Skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde: “Hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?”

³¹ Og Jesus svarede og sagde til dem: “De raske trænge ikke til Læge, men de syge.

³² Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse.”

5:33

LUKAS 6:1

³³ Men de sagde til ham: “Johannes's Disciple faste ofte og holde Bønner og Farisæernes ligeså; men dine spise og drikke?”

³⁴ Men Jesus sagde til dem: “Kunne I vel få Brudesvendene til at faste, så længe Brudgommen er hos dem?”

³⁵ Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem; da skulle de faste i de Dage.”

³⁶ Men han sagde også en Lignelse til dem: “Ingen river en Lap af et nyt Klædebon og sætter den på et gammelt Klædebon; ellers river han både det nye sønder, og Lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle.

³⁷ Og ingen kommer ung Vin på gamle Læderflasker; ellers sprænger den unge Vin Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne ødelægges. ³⁸ Men man skal komme ung Vin på nye Læderflasker, så blive de begge bevarede.

³⁹ Og ingen, som har drukket den gamle, vil have den unge; thi han siger: Den gamle er god.”

6

¹ Men det skete på den næstførste Sabbat*, at han vandrede igennem en Sædemark, og hans Disciple plukkede Aks og gned dem med

Hænderne og spiste. { [*måskeMos.den23,fø7-8.rste5 Mos.

Sabbat efter Påskefesten.

23, 25.] }

6:2

6:12

² Men nogle af Farisæerne sagde: “Hvorfor gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre på Sabbaten?”

³ Og Jesus svarede og sagde til dem: “Have I da ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig, han og de, som vare med ham?

⁴ hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste og gav også dem, som vare med ham, skønt det ikke er nogen tilladt at spise dem uden Præsterne alene.”

⁵ Og han sagde til dem: “Menneskesønnen er Herre også over Sabbaten.”

⁶ Men det skete på en anden Sabbat, at han kom ind i Synagogen og lærte. Og der var der en Mand, hvis højre Hånd var vissen.

⁷ Men de skriftkloge og Farisæerne toge Vare på ham, om han vilde helbrede på Sabbaten, for at de kunde finde noget at anklage ham for.

⁸ Men han vidste deres Tanker; og han sagde til Manden, som havde den visne Hånd: “Rejs dig og stå frem her i Midten!” Og han rejste sig og stod frem.

⁹ Men Jesus sagde til dem: “Jeg spørger eder, om det er tilladt at gøre godt på Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?”

¹⁰ Og han så omkring på dem alle og sagde til ham: “Ræk din Hånd ud!” Og han gjorde det; da blev hans Hånd sund igen som den anden.

¹¹ Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de skulde gøre ved Jesus.

¹² Men det skete i disse Dage, at han gik ud på

et Bjerg for at bede; og han tilbragte Natten i Bøn til Gud.

¹³ Og da det blev Dag, hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af dem, hvilke han også kaldte Apostle:

¹⁴ Simon, hvem han også kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus

¹⁵ og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelotes,

¹⁶ Judas, Jakobs Søn, og Judas Iskariot, som blev Forræder.

¹⁷ Og han gik ned med dem og stod på et jævnt Sted, og der var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved Tyrus og Sidon,

¹⁸ som vare komne for at høre ham og helbredes for deres Sygdomme. Og de plagede bleve helbredte fra urene Ånder;

¹⁹ og hele Skaren søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredte alle.

²⁰ Og han opløftede sine Øjne på sine Disciple og sagde: "Salige ere I fattige, thi eders er Guds Rige.

²¹ Salige ere I, som nu hungre, thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi I skulle le.

²² Salige er I, når Menneskene hade eder, og når de udstøde eder og håne eder og forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens Skyld.

²³ Glæder eder på den Dag og jubler; thi se, eders Løn er stor i Himmelen. Thi på samme

6:24

6:35

Måde gjorde deres Fædre ved Profeterne.

²⁴ Men ve eder, I rige, thi I have allerede fået eders Trøst.

²⁵ Ve eder, I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve eder, I, som nu le, thi I skulle sørge og græde.

²⁶ Ve eder, når alle Mennesker tale godt om eder; thi på samme Måde gjorde deres Fædre ved de falske Profeter.

²⁷ Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker eders Fjender, gør dem godt, som hade eder;

²⁸ velsigner dem, som forbande eder, og beder for dem, som krænke eder.

²⁹ Den, som slår dig på den ene Kind, byd ham også den anden til; og den, som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke Kjortelen!

³⁰ Giv enhver, som beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen!

³¹ Og som I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, ligeså skulle også I gøre imod dem!

³² Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor? Thi også Syndere elske dem, som dem elske.

³³ Og dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel imod eder, hvad Tak have I derfor? Thi også Syndere gøre det samme.

³⁴ Og dersom I låne dem, af hvem I håbe at få igen, hvad Tak have I derfor? Thi også Syndere låne Syndere for at få lige igen.

³⁵ Men elsker eders Fjender, og gør vel, og låner uden at vente noget derfor, så skal eders Løn være stor, og I skulle være den Højestes [6:36](#)

[6:45](#) Børn; thi han er god imod de utaknemmelige og onde.

³⁶ Vorder barmhjertige, ligesom eders Fader er barmhjertig.

³⁷ Og dømm ikke, så skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke, så skulle I ikke fordømmes; forlader, så skal der forlades eder;

³⁸ giver, så skal der gives eder. Et godt, knuget, rystet, topfuldt Mål skulle de give i eders Skød; thi med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder igen.”

³⁹ Men han sagde dem også en Lignelse:
“Mon en blind kan lede en blind? Ville de ikke
begge falde i Graven?”

⁴⁰ En Discipel er ikke over sin Mester; men
enhver, som er fuldt færdig, skal være som sin
Mester.

⁴¹ Men hvorfor ser du Skæven, som er i din
Broders Øje; men Bjælken, som er i dit eget Øje,
bliver du ikke var?

⁴² Eller hvorledes kan du sige til din Broder:
Broder! lad mig drage Skæven ud, som er i dit
Øje, du, som ikke ser Bjælken i dit eget Øje? Du
Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan
du se klart til at drage Skæven ud, som er i din
Broders Øje.

⁴³ Thi der er intet godt Træ, som bærer
rådden Frugt, og intet råddent Træ, som bærer god
Frugt.

⁴⁴ Thi hvert Træ kendes på sin egen Frugt;
thi man sanker ikke Figener af Torne, ikke
heller plukker man Vindruer af en Tornebusk.

⁴⁵ Et godt Menneske fremfører det gode af sit

Hjertes gode Forråd, og et ondt Menneske fremfører det onde af sit onde Forråd; thi af Hjertets Overflødighed taler hans Mund.

⁴⁶ Men hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger?

⁴⁷ Hver den, som kommer til mig og hører mine Ord og gør efter dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder.

⁴⁸ Han er lig et Menneske, der byggede et Hus og gravede i Dybden og lagde Grundvolden på Klippen; men da en Oversvømmelse kom, styrtede Floden imod det Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det var bygget godt.

⁴⁹ Men den, som hører og ikke gør derefter, han er lig et Menneske, der byggede et Hus på Jorden, uden Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det faldt straks sammen, og dette Hus's Fald blev stort.”

7

¹ Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Påhør, gik han ind i Kapernaum.

² Men en Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af, var syg og nær ved at dø.

³ men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad ham om, at han vilde komme og helbrede hans Tjener.

⁴ Men da de kom til Jesus, bade de ham indtrængende og sagde: "Han er vel værd, at du gør dette for ham;

⁵ thi han elsker vort Folk, og han har bygget Synagogen for os."

7:6

7:14

⁶ Og Jesus gik med dem. Men da han allerede ikke var langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle Venner og lod ham sige: "Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værdig til, at du skal gå ind under mit Tag.

⁷ Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men sig det med et Ord, så bliver min Dreng helbredt.

⁸ Jeg er jo selv et Menneske, som står under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gå! så går han; og til den anden: Kom! så kommer han; og til min Tjener: Gør dette! så gør han det."

⁹ Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til Skaren, som fulgte ham: "Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet så stor en Tro."

¹⁰ Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener sund.

¹¹ Og det skete Dagen derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der gik mange af hans Disciple og en stor Skare med ham.

¹² Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død bårn ud, som var sin Moders enbårne Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen gik med hende.

¹³ Og da Herren så hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: “Græd ikke!”

¹⁴ Og han trådte til og rørte ved Bårnen; men de, som bare, stode stille, og han sagde: “du unge Mand, jeg siger dig, stå op!”

7:15

7:25

¹⁵ Og den døde rejste sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans Moder.

¹⁶ Men Frygt betog alle, og de priste Gud og sagde: “Der er en stor Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk.”

¹⁷ Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende Land.

¹⁸ Og Johannes' Disciple fortalte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig

19 og sendte dem til Herren og lod sige: “Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?”

20 Og da Mændene kom til ham, sagde de: “Johannes Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?”

21 I den samme Time helbredte han mange for Sygdomme og Plager og onde Ånder og skænkede mange blinde Synet.

22 Og han svarede og sagde til dem: “Gå hen, og forkynnder Johannes de Ting, som I have set og hørt: Blinde se, lamme gå, spedalske renses, døve høre, døde stå op, Evangeliet forkyndes for fattige;

23 og salig er den, som ikke forarges på mig.”

24 Men da Johannes's Sendebud vare gåede bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes: “Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden?

25 Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i prægtige Klæder og i Velleavn, ere i Kongsgårdene.

7:26

7:37

26 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet!

²⁷ Han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig.

²⁸ Jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større Profet end Johannes; men den mindste i Guds Rige er større end han.

²⁹ Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de bleve døbt med Johannes's Dåb.

³⁰ Men Farisæerne og de lovkyndige have foragtet Guds Råd med dem selv, idet de ikke bleve døbt af ham.

³¹ Ved hvem skal jeg da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne de?

³² De ligne Børn, som sidde på Torvet og råbe til hverandre og sige: Vi blæste på Fløjte for eder, og I dansede ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd ikke.

³³ Thi Johannes Døberen kom, som hverken spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat.

³⁴ Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I sige: Se, en Frådser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven!

³⁵ Dog Visdommen er retfærdiggjort ved alle sine Børn!”

³⁶ Men en af Farisæerne bad ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind i

Farisæerens Hus og satte sig til Bords.

³⁷ Og se, der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da hun fik at vide, at han

7:38

7:45

sad* til Bords i Farisæerens Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; { [*egl.ud: låfra, se V.

38. Man lå til Bords med Fødderne

Bordet.]³⁸ og hun³ stillede sig bag ved ham, ved hans

Fødder og græd og begyndte at væde hans Fødder med sine Tårer og aftørrede dem med sit Hovedhår og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven.

³⁹ Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, så det, sagde han ved sig selv: “Dersom denne var en Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde.”

⁴⁰ Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: “Simon! jeg har noget at sige dig.” Men han siger: “Mester, sig frem!”

⁴¹ “En Mand, som udlånte Penge, havde to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer*

skyldig.[*se⁴² DaMatth.demenikke18den,
28.]havdeanden} nogethalvtredsindstye.at
betale med, {

eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil nu
elske ham mest?”

⁴³ Simon svarede og sagde: “Jeg holder for,
den, hvem han eftergav mest?” Men han sagde
til ham: “Du dømte ret.”

⁴⁴ Og han vendte sig imod Kvinden og sagde
til Simon: “Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i
dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder;
men hun vædede mine Fødder med sine Tårer og
aftørrede dem med sit Hår.

⁴⁵ Du gav mig intet Kys; men hun ophørte

ikke med at kysse mine Fødder, fra jeg kom herind.

²⁶ Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.

⁴⁷ Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere hende forladte, eftersom hun elskede meget; men den, hvem lidet forlades, elsker lidet.”

⁴⁸ Men han sagde til hende: “Dine Synder ere forladte!”

⁴⁹ Og de, som sad til Bords med ham, begyndte at sige ved sig selv: “Hvem er denne, som endog forlader Synder?”

³⁰ Men han sagde til Kvinden: “Din Tro har frelst dig, gå bort med Fred!”

¹ og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente dem med, hvad de ejede.

² Men da en stor Skare kom sammen, og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde han ved en Lignelse:

³ “En Sædemand gik ud at så sin Sæd; og idet han såede, faldt noget ved Vejen og blev nedtrådt, og Himmels Fugle åde det op.

8

¹ Og det skete i Tiden der efter, at han rejste igennem Byer og Landsbyer og prædikede og forkyndte Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv

² og nogle Kvinder, som vare helbredte fra onde Ånder og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes Magdalene, af hvem syv onde Ånder vare udfarne;

8:6

8:16

⁶ Og noget faldt på Klippen; og da det voksede op, visnede det, fordi det ikke havde Væde.

⁷ Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voksede op med og kvalte det.

⁸ Og noget faldt i den gode Jord, og det voksede op og bar hundrede Fold Frugt.” Da han sagde dette, råbte han: “Den, som har Øren at høre med, han høre!”

⁹ Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde.

¹⁰ Og han sagde: “Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder, men de andre i Lignelser, for at de, skønt seende, ikke skulle se, og, skønt hørende, ikke skulle forstå. ¹¹ Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord.

¹² Men de ved Vejen ere de, som høre det; derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af deres Hjerte, for at de ikke skulle tro og blive frelste.

¹³ Men de på Klippen ere de, som modtage Ordet med Glæde, når de høre det, og disse have ikke Rod; de tro til en Tid og falde fra i Fristelsens Tid.

¹⁴ Men det, som faldt iblandt Torne, det er dem, som have hørt og så gå hen og kvæles under Livets Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære moden Frugt.

¹⁵ Men det i den gode Jord, det er dem, som, når de have hørt Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte og bære Frugt i Udholdenhed.

¹⁶ Men ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar eller sætter det under en Bænk;

8:17

8:26

men han sætter det på en Lysestage, for at de, som komme ind, kunne se Lyset.

¹⁷ Thi der er ikke noget skjult, som jo skal blive åbenbart; og ikke noget lønligt, som jo skal blive kendt og komme for Lyset.

¹⁸ Ser derfor til, hvorledes I høre; thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, han synes at have.”

¹⁹ Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde ikke nå frem til ham for Skaren.

²⁰ Og det blev ham meddelt: “Din Moder og dine Brødre stå udenfor og begære at se dig.” ²¹ Men han svarede og sagde til dem: “Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gøre efter det.”

²² Og det skete en af de Dage, at han gik om Bord i et Skib tillige med sine Disciple, og han sagde til dem: “Lader os fare over til hin Side af Søen;” og de sejlede ud.

²³ Men medens de sejlede, faldt han i Søvn; og en Stormvind for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de vare i Fare.

²⁴ Da trådte de hen og vækkede ham og sagde: “Mester, Mester! vi forgå.” Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig, og det blev blikstille.

²⁵ Og han sagde til dem: “Hvor, er eders Tro?” Men de frygtede og undrede sig, og sagde til hverandre: “Hvem er dog denne, siden han byder både over Vindene og Vandet, og de ere ham lydige?”

²⁶ Og de sejlede ind til Gadarenernes Land,
^{8:27} ^{8:35} som ligger lige over for Galilæa.

²⁷ Men da han trådte ud på Landjorden, mødte der ham en Mand fra Byen, som i lang Tid

havde været besat af onde Ånder og ikke havde haft Klæder på og ikke opholdt sig i Hus, men i Gravene.

²⁸ Men da han så Jesus, råbte han og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: “Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? jeg beder dig om, at du ikke vil pine mig.”

²⁹ Thi han bød den urene Ånd at fare ud af Manden; thi i lange Tider havde den revet ham med sig, og han blev bunden med Lænker og Bøjer og bevogtet, og han sønderrev, hvad man bandt ham med, og dreves af den onde Ånd ud i Ørkenerne.

³⁰ Men Jesus spurgte ham og sagde: “Hvad er dit Navn?” Men han sagde: “Legion”; thi mange onde Ånder vare farne i ham.

³¹ Og de bade ham om at han ikke vilde byde dem at fare ned i Afgrunden;

³² men der var sammesteds en stor Hjord Svin, som græssede på Bjerget; og de bade ham om, at han vilde tilstede dem at fare i dem; og han tilstodte dem det.

³³ Men de onde Ånder fore ud at Manden og fore i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og druknede.

³⁴ Men da Hyrderne så det, som var sket, flyede de og forkyndte det i Byen og på Landet.

³⁵ Da gik de ud for at se det, som var sket, og de kom til Jesus og fandt Manden, af hvem de onde Ånder vare udfarne, siddende ved Jesu

8:36

8:45

Fødder, påklædt og ved Samling; og de frygtede.

³⁶ Og de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes den besatte var bleven frelst.

³⁷ Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn bad ham om, at han vilde gå bort fra dem; thi de vare betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib og vendte tilbage igen.

³⁸ Men Manden, af hvem de onde Ånder vare udfarne, bad ham om, at han måtte være hos ham; men han lod ham fare og sagde:

³⁹ “Vend tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort imod dig.” Og han gik bort og kundgjorde over hele Byen, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham.

⁴⁰ Men det skete, da Jesus kom tilbage, tog Skaren imod ham; thi de ventede alle på ham.

⁴¹ Og se, det kom en Mand, som hed Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme ind i hans Hus;

⁴² thi han havde en enbåren Datter, omtrent tolv År gammel, og hun droges med Døden. Men

idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om ham.

⁴³ Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År og havde kostet al sin Formue på Læger og ikke kunde blive helbredt af nogen,

⁴⁴ hun gik til bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks standsedes hendes Blodflod.

⁴⁵ Og Jesus sagde: “Hvem var det, som rørte ved mig?” Men da alle nægtede det, sagde Peter og de, som vare med ham: “Mester!

8:46

8:56

Skarerne trykke og trænge dig, og du siger: Hvem var det, som rørte ved mig?”

⁴⁶ Men Jesus sagde: “Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig.”

⁴⁷ Men da Kvinden så, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt ned for ham og fortalte i alt Folkets Påhør, af hvad Årsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun straks var bleven helbredt.

⁴⁸ Men han sagde til hende: “Datter! din Tro har frelst dig; gå bort med Fred!”

⁴⁹ Medens han endnu talte, kommer der en fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham: “Din Datter er død; umag ikke Mesteren!”

⁵⁰ Men da Jesus hørte det, svarede han ham: “Frygt ikke; tro blot; så skal hun blive frelst.”

⁵¹ Men da han kom til Huset, tillod han ingen at gå ind med sig uden Peter og Johannes og Jakob og Pigens Fader og Moder.

⁵² Og de græd alle og holdt Veklage over hende; men han sagde: “Græd ikke; hun er ikke død, men sover.”

⁵³ Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var død.

⁵⁴ Men han greb hendes Hånd og råbte og sagde: “Pige, stå op!”

⁵⁵ Og hendes Ånd vendte tilbage, og hun stod straks op; og han befalede, at de skulde give hende noget at spise.

⁵⁶ Og hendes Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de ikke måtte sige nogen det, som var sket.

9:1

9:11

9

¹ Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt og Myndighed over alle de onde Ånder og til at helbrede Sygdomme.

² Og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de syge.

³ Og han sagde til dem: “Tager intet med på Vejen, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal nogen have to Kjortler.

⁴ Og hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive og derfra drage bort.

⁵ Og hvor som helst de ikke modtage eder, fra den By skulle I gå ud og endog ryste Støvet af eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem.”

⁶ Men de gik ud og droge fra Landsby til Landsby, idet de forkyndte Evangeliet og helbredte alle Vegne.

⁷ Men Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det, som skete; og han var tvivlrådig, fordi nogle sagde, at Johannes var oprejst fra de døde;

⁸ men nogle, at Elias havde vist sig; men andre, at en af de gamle Profeter var opstanden.

⁹ Men Herodes sagde: “Johannes har jeg ladet halshugge; men hvem er denne, om hvem jeg hører sådanne Ting?” Og han søgte at få ham at se.

¹⁰ Og Apostlene kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort. Og han tog dem med sig og drog bort afsides til en By, som kaldes Bethsaida.

¹¹ Men da Skarerne fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talte til dem

om Guds Rige og helbredte dem, som trængte til Lægedom.

¹² Men Dagen begyndte at hælde. Og de tolv kom hen og sagde til ham: “Lad Skaren gå bort, for at de kunne gå herfra til de omliggende Landsbyer og Gårde og få Herberge og finde Føde; thi her ere vi på et øde Sted.”

¹³ Men han sagde til dem: “Giver I dem at spise!” Men de sagde: “Vi have ikke mere end fem Brød og to Fisk, med mindre vi skulle gå bort og købe Mad til hele denne Mængde.” ¹⁴ De vare nemlig omtrent fem Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: “Lader dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i hver.”

¹⁵ Og de gjorde så og lode dem alle sætte sig ned.

¹⁶ Men han tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren.

¹⁷ Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de fik tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve.

¹⁸ Og det skete, medens han bad, vare hans Disciple alene hos ham; og han spurgte dem og sagde: “Hvem sige Skarerne, at jeg er?”

¹⁹ Men de svarede og sagde: “Johannes

Døberen; men andre: Elias; men andre: En af de gamle Profeter er opstanden.”

²⁰ Og han sagde til dem: “Men I hvem sige I, at jeg er?” Og Peter svarede og sagde: “Guds Kristus.”

9:21

9:31

²¹ Men han bød dem strengt ikke at sige dette til nogen,

²² idet han sagde: “Menneskesønnen skal lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslås og oprejses på den tredje Dag.”

²³ Men han sagde til alle: “Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig;

²⁴ thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det;

men den, som mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det.

²⁵ Thi hvad gavner det et Menneske, om han har vundet den hele Verden, men mistet sig selv eller bødet med sig selv?

²⁶ Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, når han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles Herlighed.

27 Men sandelig, siger jeg eder: Der er nogle af dem, som stå her. der ingenlunde skulle smage Døden. førend de se Guds Rige.”

28 Men det skete omtrent otte Dage efter denne Tale, at han tog Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op på Bjerget for at bede.

29 Og det skete, medens han bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og hans Klædebon blev hvidt og strålende.

30 Og se, to Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias,

31 som bleve set i Herlighed og talte om hans Udgang, som han skulde fuldbyrde i Jerusalem.

9:32

9:42

32 Men Peter og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn; men da de vågnede op, så de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham.

33 Og det skete, da disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: “Mester! det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter, en til dig og en til Moses og en til Elias;” men han vidste ikke, hvad han sagde.

34 Men idet han sagde dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de frygtede, da de kom ind i Skyen.

35 Og der kom fra Skyen en Røst, som sagde:

“Denne er min Søn, den udvalgte, hører ham!” ³⁶
Og da Røsten kom, blev Jesus funden alene. Og de
tav og forkyndte i de Dage ingen noget af det, de
havde set.

³⁷ Men det skete Dagen derefter, da de kom
ned fra Bjerget, at der mødte ham en stor Skare.

³⁸ Og se, en Mand af Skaren råbte og sagde:
“Mester! jeg beder dig, se til min Søn: thi han er
min enbårne.

³⁹ Og se, en Ånd griber ham, og pludseligt
skriger han, og den slider i ham, så at han fråder,
og med Nød viger den fra ham, idet den
mishandler ham;

⁴⁰ og jeg bad dine Disciple om at uddrive
den; og de kunde ikke.”

⁴¹ Men Jesus svarede og sagde: “O du vantro
og forventde Slægt! hvor længe skal jeg være hos
eder og tåle eder? Bring din Søn hid!”

⁴² Men endnu medens han gik derhen, rev
og sled den onde Ånd i ham. Men Jesus truede
den

9:43

9:52

urene Ånd og helbredte drengen og gav hans
Fader ham tilbage.

⁴³ Men de bleve alle slagne af Forundring
over Guds Majestæt. Men da alle undrede sig

over alt det, han gjorde, sagde han til sine Disciple:

⁴⁴ “Gemmer i eders Øren disse Ord:
Menneskesønnen skal overgives i Menneskers

Hænder.”

⁴⁵ Men de forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem, så de ikke begreb det, og de frygtede for at spørge ham om dette Ord.

⁴⁶ Men der opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den største af dem.

⁴⁷ Men da Jesus så deres Hjertes Tanke, tog, han et Barn og stillede det hos sig.

⁴⁸ Og han sagde til dem: “Den, som modtager dette Barn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager den, som udsendte mig; thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han er stor.”

⁴⁹ Men Johannes tog til Orde og sagde: “Mester! vi så en uddrive onde Ånder i dit Navn; og vi forbød ham det, fordi han ikke følger med os.”

⁵⁰ Men Jesus sagde til ham: “Forbyder ham det ikke; thi den, som ikke er imod eder, er for eder.”

⁵¹ Men det skete, da hans Optagelses Dage vare ved at fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt på at drage til Jerusalem.

⁵² Og han sendte Sendebud forud for sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby for at berede ham Herberge.

9:53

10:1

⁵³ Og de modtog ham ikke, fordi han var på Vejen til Jerusalem.

⁵⁴ Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, så det, sagde de: “Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned fra Himmelen og fortære dem, ligesom også Elias gjorde?”

[*Flere⁵⁵ MenHåhanndskriftervendte sigtilføogje:irettesatteog sagde:dem*.“I vide{

ikke af hvad Ånd I ere. Thi Menneskesønnen er ikke kommen for at ødelægge Menneskers

Sjæ⁵⁶le,Ogmende gikfortilatenfrelseandendemLandsby.”.] }

⁵⁷ Og medens de vandrede på Vejen, sagde en til ham: “Jeg vil følge dig, hvor du end går hen.”

⁵⁸ Og Jesus sagde til ham: “Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.”

⁵⁹ Men han sagde til en anden: “Følg mig!”
Men denne sagde: “Herre! tilsted mig først at gå
hen at begrave min Fader.”

⁶⁰ Men han sagde til ham: “Lad de døde
begrave deres døde; men gå du hen og forkynd
Guds Rige!”

⁶¹ Men også en anden sagde: “Herre! jeg vil
følge dig; men tilsted mig først at tage Afsked
med dem, som ere i mit Hus.”

⁶² Men Jesus sagde til ham: “Ingen, som
lægger sin Hånd på Ploven og ser tilbage, er vel
skikket for Guds Rige.”

¹ Men derefter udvalgte **10** Herren også

halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme.

² Og han sagde til dem: “Høsten er stor, men Arbejderne ere få; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst.

³ Går ud! Se, jeg sender eder som Lam midt iblandt Ulve.

⁴ Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej heller Sko; og hilser ingen på Vejen!

⁵ Men hvor I komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med dette Hus!

⁶ Og er der sammesteds et Fredens Barn, skal eders Fred Hvile på ham; men hvis ikke, da skal den vende tilbage til eder igen.

⁷ Men bliver i det samme Hus, spiser og drikker, hvad de have; thi Arbejderen er sin Løn værd. I må ikke flytte fra Hus til Hus.

⁸ Og hvor I komme ind i en By, og de modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder;

⁹ og Helbreder de syge, som ere der, og siger dem: Guds Rige er kommet nær til eder.

¹⁰ Men hvor I komme ind i en By og de ikke modtage eder, der skulle I gå ud på dens Gader og sige:

¹¹ Endog det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By, tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds Rige er kommet nær.

¹² Men jeg siger eder, det skal gå Sodoma tåleligere på hin Dag end den By.

¹³ Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsaida! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de

10:14

LUKAS 10:23

for længe siden omvendt sig, siddende i Sæk og Aske.

¹⁴ Men det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere ved Dommen end eder.

¹⁵ Og du, Kapernaum, som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget.

¹⁶ Den, som hører eder, hører mig, og den, som foragter eder, foragter mig; men den, som foragter mig, foragter den, som udsendte mig.”

¹⁷ Men de halvfjerdsindstyve vendte tilbage med Glæde og sagde: “Herre! også de onde Ånder ere os lydige i dit Navn.”

¹⁸ Men han sagde til dem: “Jeg så Satan falde ned fra Himmelen som et Lyn.

¹⁹ Se, jeg har givet eder Myndighed til at træde på Slinger og Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet skal skade eder.

²⁰ Dog, glæder eder ikke derover, at Ånderne ere eder lydice; men glæder eder over, at eders Navne ere indskrevne i Himlene.”

²¹ I den samme Stund frydede Jesus sig i den Helligånd og sagde: “Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige. Ja, Fader! thi således skete det, som var velbehageligt for dig.

²² Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.”

²³ Og han vendte sig til Disciplene og sagde særligt til dem: “Salige ere de Øjne, som se det,

10:24

10:34

I se.

²⁴ Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger have ville se det, I se, og have ikke set det, og høre det, I høre, og have ikke hørt det.”

²⁵ Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: “Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?”

²⁶ Men han sagde til ham: “Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser du?”

²⁷ Men han svarede og sagde til ham: “Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og

med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste som dig selv.”

28 Men han sagde til ham: “Du svarede ret; gør dette, så skal du leve.”

29 Men han vilde gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: “Hvem er da min Næste?”

30 Men Jesus svarede og sagde: “Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som både klædte ham af og sloge ham og gik bort og lod ham ligge halvdød.

31 Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og da han så ham, gik han forbi.

32 Ligeså også en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og så ham og gik forbi.

33 Men en Samaritan, som var på Rejse, kom til ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

34 Og han gik hen til ham, forbandt hans Sår og gød Olie og Vin deri, løftede ham op på sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham.

10:35

LUKAS 11:1

35 Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg

kommer igen. {disse[*se Matth.tre tykkes18, dig28.]nu} at have

36 Hvilken af været hans Næste, der var falden iblandt Røverne?”

37 Men han sagde: “Han, som øvede Barmhjertighed imod ham.” Og Jesus sagde til ham: “Gå bort, og gør du ligeså!”

38 Men det skete, medens de vare på Vandring, gik han ind i en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha modtog ham i sit Hus.

39 Og hun havde en Søster, som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder og hørte på hans Tale.

40 Men Martha havde travlt med megen Opvartning; og hun kom hen og sagde: “Herre! bryder du dig ikke om, at min Søster har ladet mig opvarte ene? Sig hende dog, at hun skal hjælpe mig.”

41 Men Herren svarede og sagde til hende: “Martha! Martha! du gør dig Bekymring og Uro med mange Ting;

42 men ét er fornødent. Maria har valgt den gode Del, som ikke skal tages fra hende.”

11

1 Og det skete, da han var på et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt op: “Herre! lær os at bede, som også Johannes

lærte sine Disciple.”

11:2

11:13

² Da sagde han til dem: “Når I bede, da siger:

Fader, Helliget vorde dit Navn; komme dit Rige;

³ giv os hver dag vort daglige Brød;

⁴ og forlad os vore Synder, thi også vi forlade hver, som er os skyldig; og led os ikke i Fristelse!”

⁵ Og han sagde til dem: “Om nogen af eder har en Ven og går til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! lån mig tre Brød,

⁶ efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra

Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham;

⁷ og hin så svarer derinde fra og siger: Vold mig ikke Besvær; Døren er allerede lukket, og mine Børn ere med mig i Seng; jeg kan ikke stå op og give dig det:

⁸ da, siger jeg eder, om han end ikke står op og giver ham det, fordi han er hans Ven, så står han dog op for hans Påtrængenheds Skyld og giver ham alt, hvad han trænger til.

⁹ Og jeg siger eder: Beder, så skal eder gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for eder.

¹⁰ Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.

¹¹ Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en Sten, når han beder om Brød, eller når han beder om en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give ham en Slange?

¹² Eller når han beder om et Æg, mon han da vil give ham en Skorpion?

¹³ Dersom da I, som ere onde, vide at give

eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give den Helligånd til dem, som bede ham!”

¹⁴ Og han uddrev en ond Ånd, og den var stum; men det skete, da den onde Ånd var udfaren, talte den stumme, og Skaren forundrede sig.

¹⁵ Men nogle af dem sagde: “Ved Beelzebul, de onde Ånders Fyrste, uddriver han de onde Ånder.”

¹⁶ Men andre fristede ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen.

¹⁷ Men da han kendte deres Tanker, sagde han til dem: “Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde, og Hus falder over Hus.

¹⁸ Men hvis også Satan er kommen i Splid med sig selv, hvorledes skal hans Rige da bestå? Thi I sige, at jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul.

¹⁹ Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

²⁰ Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder.

²¹ Når den stærke bevæbnet vogter sin Gård, bliver det, han ejer, i Fred.

²² Men når en stærkere end han er kommen over ham og har overvundet ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig på, og uddeler hans Bytte.

11:23

11:32

²³ Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder.

²⁴ Når den urene Ånd er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder og søger Hvile; og når den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, som jeg gik ud af.

²⁵ Og når den kommer, finder den det fejlet og prydet.

²⁶ Da går den bort og tager syv andre Ånder med sig, som ere værre end den selv, og når de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første.” ²⁷ Men det skete, medens han sagde disse Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst og sagde til ham: “Saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede.”

²⁸ Men han sagde: “Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det.”

²⁹ Men da Skarerne strømmede til, begyndte han at sige: “Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger den, og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.

³⁰ Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Ninivitterne, således skal også Menneskesønnen være det for denne Slægt.

³¹ Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med Mændene af denne Slægt og fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon.

³² Mænd fra Ninive skulle opstå ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den;

11:33

11:43

thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas.

³³ Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under Skæppen, men på Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne se dets Skin.

³⁴ Dit Øje er Legemets Lys; når dit Øje er sundt, er også hele dit Legeme lyst, men dersom det er dårligt, er også dit Legeme mørkt. ³⁵ Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke.

36 Dersom da hele dit Legeme et lyst, så at ingen Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som når Lyset bestråler dig med sin Glans.”

37 Men idet han talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde spise Middagsmåltid hos ham, og han gik ind og satte sig til Bords.

38 Men Farisæeren forundrede sig, da han så, at han ikke toede sig først før Måltidet.

39 Men Herren sagde til ham: “I Farisæere rense nu det udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre er fuldt af Rov og Ondskab.

40 I Dårer! han, som gjorde det ydre, gjorde han ikke også det indre?

41 Men giver det, som er indeni, til Almisser; se, så ere alle Ting eder rene.

42 Men ve eder, I Farisæere! thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Hånde Urter og forbigå Retten og Kærligheden til Gud; disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine.

43 Ve eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste Plads i Synagogerne og Hilsenerne på Torvene.

11:44

11:54

44 Ve eder, thi I ere som de ukendelige Grave, og Menneskene, som gå over dem, vide det ikke.”

⁴⁵ Men en af de lovkyndige svarede og siger til ham: “Mester! idet du siger dette, forhåner du også os,”

⁴⁶ Men han sagde: “Ve også eder, I lovkyndige! thi I lægge Menneskene Byrder på, vanskelige at bære, og selv røre I ikke Byrderne med én af eders Fingre.

⁴⁷ Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave, og eders Fædre sloge dem ihjel.

⁴⁸ Altså ere I Vidner og samtykke i eders Fædres Gerninger; thi de sloge dem ihjel, og I bygge.

⁴⁹ Derfor har også Guds Visdom sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem, og nogle af dem skulle de slå ihjel og forfølge,

⁵⁰ for at alle Profeternes Blod, som er udøst fra Verdens Grundlæggelse, skal kræves af denne Slægt,

⁵¹ fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev dræbt imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger eder: Det skal kræves af denne Slægt. ⁵²

Ve eder, I lovkyndige! thi I have taget Kundskabens Nøgle; selv ere I ikke gåede ind, og dem, som vilde gå ind, have I forhindret.”

⁵³ Og da han var gået ud derfra, begyndte de skriftkloge og Farisæerne at trænge stærkt ind på ham og at lokke Ord af hans Mund om flere Ting;

54 thi de lurede på ham for at opfange noget

kunde anklage ham.

12

¹ Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde samlet sig, så at de trådte på hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: “Tager eder først og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er Hykleri.

² Men intet er skjult, som jo skal åbenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt.

³ Derfor, alt hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket på Tagene.

⁴ Men jeg siger til eder, mine Venner! frygter ikke for dem, som slå Legemet ihjel og derefter ikke formå at gøre mere.

⁵ Men jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har Magt til, efter at have slået ihjel, at kaste i Helvede; ja, jeg siger eder: Frygter for ham!

⁶ Sælges ikke fem Spurve for to Penninge*? og ikke én af dem er glemt hos Gud. { [*se

Matth.7 Ja, endog10, 29.]Hå}rene på eders Hoved
ere alle
talte; frygter ikke, I ere mere værd end mange
Spurve.

⁸ Men jeg siger eder: Enhver, som
vedkender sig mig for Menneskene, ham vil
også Menneskesønnen vedkende sig for Guds
Engle.

⁹ Og den, som har fornægtet mig for
Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle.

12:10

12:20

¹⁰ Og enhver, som taler et Ord imod
Menneskesønnen, ham skal det forlades; men
den, som har talt bespotteligt imod den
Helligånd, ham skal det ikke forlades.

¹¹ Men når de føre eder frem for
Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne,
da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller
hvormed I skulle forsvare eder, eller hvad I
skulle sige.

¹² Thi den Helligånd skal lære eder i den
samme Time, hvad I bør sige.”

¹³ Men en af Skaren sagde til ham: “Mester!
sig til min Broder, at han skal dele Arven med
mig.”

¹⁴ Men han sagde til ham: “Menneske! hvem
har sat mig til Dommer eller Deler over eder?”

¹⁵ Og han sagde til dem: “Ser til og vogter eder for al Havesyge; thi ingens Liv beror på, hvad han ejer, selv om han har Overflod.”

¹⁶ Og han sagde en Lignelse til dem: “Der var en rig Mand, hvis Mark havde båret godt.

¹⁷ Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle min Afgrøde.

¹⁸ Og han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil samle deri al min Afgrøde og mit Gods;

¹⁹ og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode Ting liggende for mange År; slå dig til Ro, spis, drik, vær lystig!

²⁰ Men Gud sagde til ham: Du Dære! i denne Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det

^{12:21} ^{12:32} høre til. som du har beredt?

²¹ Således er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud.”

²² Men han sagde til sine Disciple: “Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder.

²³ Livet er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne.

²⁴ Giver Agt på Ravnene, at de hverken så eller høste og de have ikke Forråds-kammer eller

Lade, og Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene ere dog I?

²⁵ Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge en Alen til sin Vækst?

²⁶ Formå I altså ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da for det øvrige?

²⁷ Giver Agt på Lillierne, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.

²⁸ Klæder da Gud således det Græs på Marken, som i Dag står og i Morgen kastes i Ovn, hvor meget mere eder, I lidettroende!

²⁹ Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige!

³⁰ Thi efter alt dette søge Hedningerne i Verden; men eders Fader ved, at I have disse Ting nødvendig.

³¹ Men søger hans Rige, så skulle disse Ting gives eder i Tilgift.

**³² Frygt ikke, du lille Hjord!
thi det var eders**

12:33

12:42

Fader velbehageligt at give eder Riget.

³³ Sælger, hvad I eje, og giver Almisser! Gører

eder Punge, som ikke ældes, en Skat i Himlene, som ikke slipper op, der hvor ingen Tyv kommer nær, og intet Møl ødelægger. ³⁴ Thi hvor eders Skat er, der vil også eders Hjerter være.

³⁵ Eders Lænder være omgjordede, og eders Lys brændende!

³⁶ Og værer I ligesom Mennesker, der vente på deres Herre, når han vil bryde op fra Brylluppet, for at de straks, når han kommer og banker på, kunne lukke op for ham.

³⁷ Salige ere de Tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem til Bords og gå om og varte dem op,

³⁸ Og dersom han kommer i den anden Nattevagt og kommer i den tredje Nattevagt og finder det således, da ere disse Tjenere salige.

³⁹ Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vågede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus.

⁴⁰ Vorder også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene.”

⁴¹ Men Peter sagde til ham: “Herre! siger du denne Lignelse til os eller også til alle?”

⁴² Og Herren sagde: “Hvem er vel den tro og forstandige Husholder, som Herren vil sætte

over sit Tyende til at give dem den bestemte
Kost i rette Tid?

12:43

12:53

⁴³ Salig er den Tjener, hvem hans Herre, når han kommer, finder handlende således.

⁴⁴ Sandelig, siger jeg eder, han skal sætte ham
over alt, hvad han ejer.

⁴⁵ Men dersom hin Tjener siger i sit Hjerte:
“Min Herre tøver med at komme” og så begynder at slå Karlene og Pigerne og at spise og drikke og beruse sig,

⁴⁶ da skal den Tjeners Herre komme på den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med de utro:

⁴⁷ Men den Tjener, som har kendt sin Herres Villie og ikke har truffet Forberedelser eller handlet efter hans Villie, skal have mange Hug;

⁴⁸ men den, som ikke har kendt den og har gjort, hvad der er Hug værd, skal have få Hug. Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man forlange mere.

⁴⁹ Ild er jeg kommen at kaste på Jorden, og hvor vilde jeg, at den var optændt allerede!

50 Men en Døb har jeg at døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbyrdet!

51 Mene I, at jeg er kommen for at give Fred på Jorden? Nej, siger jeg eder, men Splid,

52 Thi fra nu af skulle fem i ét Hus være i Splid indbyrdes, tre imod to, og to imod tre.

53 De skulle være i Splid, Fader med Søn og Søn med Fader, Moder med Datter og Datter med Moder, Svigermoder med sin Svigerdatter og Svigerdatter med sin Svigermoder.”

⁵⁴ Men han sagde også til Skarerne: “Når I se en Sky komme op i Vester, sig I straks: Der kommer Regn, og det sker således.

⁵⁵ Og når I se en Søndenvind blæse, sig I: Der kommer Hede: og det sker.

⁵⁶ I Hyklere! Jordens og Himmels Udseende vide I at skønne om; men hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende Tid?

⁵⁷ Og hvorfor dømme I ikke også fra eder selv, hvad der er det rette?

⁵⁸ Thi medens du går hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid på Vejen for at blive forligt med ham, for at han ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste dig i Fængsel.

⁵⁹ Jeg siger dig: Du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du får betalt endog den sidste Skærv.”

13

¹ Men på den samme Tid var der nogle til Stede, som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Ofre.

² Og han svarede og sagde til dem: “Mene I, at disse Galilæere vare Syndere frem for alle Galilæere, fordi de have lidt dette?

³ Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ligeså.

⁴ Eller hine atten, som Tårnet i Siloam faldt ned over og ihjelslog, mene I, at de vare skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem?

13:5

13:15

⁵ Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ligeså.”

⁶ Men han sagde denne Lignelse: “En havde et Figentræ, som var plantet i hans Vingård; og han kom og ledte efter Frugt derpå og fandt ingen.

⁷ Men han sagde til Vingårdsmanden: Se, i tre År er jeg nu kommen og har ledt efter Frugt på dette Figentræ og ingen fundet; hug det om; hvorfor skal det tilmed gøre Jorden unyttig?

⁸ Men han svarede og sagde til ham: Herre! lad det stå endnu dette År, indtil jeg får gravet om det og gødet det;

⁹ måske vil det bære Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug det om!”

¹⁰ Men han lærte i en af Synagogerne på Sabbaten.

¹¹ Og se, der var en Kvinde, som havde haft en Svagheds Ånd i atten År, og hun var sammenbøjet og kunde aldeles ikke rette sig op.

¹² Men da Jesus så hende, kaldte han på hende og sagde til hende: "Kvinde! du er løst fra din Svaghed."

¹³ Og han lagde Hænderne på hende; og straks rettede hun sig op og priste Gud.

¹⁴ Men Synagogeforstanderen, som var vred, fordi Jesus helbredte på Sabbaten, tog til Orde og sagde til Folkeskaren: "Der er seks Dage, på hvilke man bør arbejde; kommer derfor på dem og lader eder helbrede, og ikke på Sabbatsdagen!"

¹⁵ Men Herren svarede ham og sagde: "I

13:16

13:25

Hyklere! løser ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben på Sabbaten og fører dem til Vands?

¹⁶ Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem Satan har bundet, se, i atten År, burde hun ikke løses fra dette Bånd på Sabbatsdagen?"

¹⁷ Og da han sagde dette, bleve alle hans

Modstandere beskæmmede; og hele Skaren glædede sig over alle de herlige Gerninger, som gjordes af ham.

¹⁸ Han sagde da: “Hvad ligner Guds Rige, og hvormed skal jeg ligne det?

¹⁹ Det ligner et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have; og det voksede og blev til et Træ, og Himmелens Fugle byggede Rede i dets Grene.”

²⁰ Og atter sagde han: “Hvormed skal jeg ligne Guds Rige?

²¹ Det ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Mål Mel, indtil det blev syret alt sammen.”

²² Og han gik igennem Byer og Landsbyer og lærte og tog Vejen til Jerusalem.

²³ Men en sagde til ham: “Herre mon de ere få, som blive frelste?” Da sagde han til dem:

²⁴ “Kæmper for at komme ind igennem den snævre Port; thi mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og ikke formå det.

²⁵ Fra den Stund Husbonden er stået op og har lukket Døren, og I begynde at stå udenfor og banke på Døren og sige: Herre, luk op for os! da vil han svare og sige til eder: Jeg kender

eder ikke, hvorfra I ere;

²⁶ da skulle I begynde at sige: vi spiste og drak for dine Øjne, og du lærte på vore Gader,
²⁷ og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som øve Uret!

²⁸ Der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel, når I må se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv blive kastede udenfor.

²⁹ Og de skulle komme fra Øster og Vester og fra Norden og Sønden og sidde til Bords i Guds Rige.

³⁰ Og se, der er sidste, som skulle være iblandt de første, og der er første, som skulle være iblandt de sidste.”

³¹ I den samme Stund kom nogle Farisæere og sagde til ham: “Gå bort, og drag herfra; thi Herodes vil slå dig ihjel.”

³² Og han sagde til dem: “Går hen og siger til denne Ræv: Se, jeg uddriver onde Ånder og fuldfører Helbredelser i Dag og i Morgen, og på den tredje dag fuldendes jeg.

³³ Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag derefter; thi det sømmes sig ikke, at en Profet dræbes uden for Jerusalem.

³⁴ Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslår Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en

Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke.

³⁵ Se, eders Hus overlades til eder selv. Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig,

14:1

14:10

førend den Tid kommer, da I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!”

¹ Og det skete, da han **14**kom ind i en af de øverste Farisæeres Hus på en Sabbat for at holde Måltid, at de toge Vare på ham.

² Og se, der stod en vattersottig Mand foran ham.

³ Og Jesus tog til Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: “Er det tilladt at helbrede på Sabbaten eller ej?”

⁴ Men de tav. Og han tog på ham og helbredte ham og lod ham fare.

⁵ Og han tog til Orde og sagde til dem: “Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, når hans Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem op på Sabbatsdagen?”

⁶ Og de kunde ikke give Svar derpå.

7 Men han sagde en Lignelse til de budne, da han gav Agt på, hvorledes de udvalgte sig de øverste Pladser ved Bordet, og sagde til dem:

8 “Når du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst til Bords, for at ikke en fornemmere end du måtte være buden af ham,

9 og han, som indbød dig og ham, måtte komme og sige til dig: Giv denne Plads, og du da med Skam komme til at sidde nederst.

10 Men når du bliver buden, da gå hen og sæt dig nederst, for at, når han kommer, som har indbudt dig, han da må sige til dig: Ven! sæt dig højere op; da skal du have Ære for alle dem, som sidde til Bords med dig.

14:11

14:21

11 Thi enhver, som Ophøjer sig selv, skal fornedres; og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes.”

12 Men han sagde også til ham, som havde indbudt ham: “Når du gør Middags- eller Aftensmåltid, da byd ikke dine Venner, ej heller dine Brødre, ej heller dine Frænder, ej heller rige Naboer, for at ikke også de skulle indbyde dig igen, og du få Vederlag.

13 Men når du gør et Gæstebud, da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde!

¹⁴ Så skal du være salig; thi de have intet at gengælde dig med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges Opstandelse.”

¹⁵ Men da en af dem, som sade med til Bords,

hørte dette, sagde han til ham: “Salig er den, som holder Måltid i Guds Rige.”

¹⁶ Men han sagde til ham: “der var en Mand, som gjorde en stor Nadver og indbød mange.

¹⁷ Og han udsendte sin Tjener på Nadverens Time for at sige til de budne: Kommer! thi nu er det beredt.

¹⁸ Og de begyndte alle som én at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at gå ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt!

¹⁹ Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser og går hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt!

²⁰ Og en anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme.

²¹ Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; ^{14:22} ^{14:31} da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gå hurtig ud på Byens Stræder og Gader, og før de fattige og vanføre og lamme og blinde herind!

²² Og Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er endnu Rum.

23 Og Herre sagde til Tjeneren: Gå ud på Vejene og ved Gærderne og nød dem til at gå ind, for at mit Hus kan blive fuldt.

24 Thi jeg siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne, skal smage min Nadver.”

25 Men store Skarer gik med ham, og han vendte sig og sagde til dem:

26 “Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel.

27 Den, som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan ikke være min Discipel.

28 Thi hvem iblandt eder, som vil bygge et Tårn, sætter sig ikke først hen og beregner Omkostningen, om han har nok til at fuldføre det,

29 for at ikke, når han får lagt Grunden og ej kan fuldende det, alle, som se det, skulle begynde at spotte ham og sige:

30 Dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldende det.

31 Eller hvilken Konge, som drager ud for at gå i Kamp imod en anden Konge, sætter sig ikke først hen og rådslår, om han er mægtig til med ti Tusinde at møde den, som kommer imod ham med tyve Tusinde?

³² Men hvis ikke, sender han, medens den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og underhandler om Fred.

³³ Således kan da ingen af eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min Discipel.

³⁴ Saltet er altså godt; men dersom også Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da få den igen?

³⁵ Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at høre med, han høre!”

15

¹ Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham.

² Og både Farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: “Denne tager imod Syndere og spiser med dem.”

³ Men han talte denne Lignelse til dem og sagde:

⁴ “Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Får og har mistet ét af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstve i Ørkenen og går

ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?

⁵ Og når han har fundet det, lægger han det på sine Skuldre med Glæde.

⁶ Og når han kommer hjem, sammenkalder han sine Venner og Naboer og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit Får, som jeg havde mistet.

⁷ Jeg siger eder: Således skal der være Glæde i Himmelen over én Synder, som omvender sig,

15:8

LUKAS 15:17

mere end over ni og halvfemsindstyve retfærdige, som ikke trænge til Omvendelse.

⁸ Eller hvilken Kvinde, som har ti Drakmer* og taber én Drakme, tænder ikke Lys og fejer Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?

{som[⁹*EnOgennåDrakmeDenar,r

hunsehavdeharMatth.fundetomtrent18den,,

28.]sammesammenkalder} Værdi hun sine

Veninder og Naboersker og siger: Glæder eder

med mig; thi jeg har fundet den Drakme, som jeg havde tabt.

¹⁰ Således, siger jeg eder, bliver der Glæde

hos Guds Engle over én Synder, som omvender sig.”

¹¹ Men han sagde: “En Mand havde to Sønner.

¹² Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Del af Formuen, som tilfalder mig. Og han skiftede Godset imellem dem.

¹³ Og ikke mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt sit og drog udenlands til et fjernt Land og ødte der sin Formue i et ryggesløst Levned.

¹⁴ Men da han havde sat alt til, blev der en svær Hungersnød i det samme Land; og han begyndte at lide Mangel.

¹⁵ Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham ud på sine Marker for at vogte Svin.

¹⁶ Og han attråede at fylde sin Bug med de Bønner, som Svinene åde; og ingen gav ham noget.

¹⁷ Men han gik i sig selv og sagde: Hvor

15:18

LUKAS 15:27

mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger.

¹⁸ Jeg vil stå op og gå til min Fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig,

¹⁹ jeg er ikke længere værd at kaldes din Søn, gør mig som en af dine Daglejere!

²⁰ Og han stod op og kom til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, så hans Fader ham og ynkedes inderligt, og han løb til og faldt ham om Halsen og kyssede ham.

²¹ Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din Søn.

²² Men Faderen sagde til sine Tjenere: Henter det bedste Klædebon frem, og ifører ham det, og giver ham en Ring på hans Hånd og Sko på Fødderne;

²³ og henter Fedekalven og slagter den, og lader os spise og være lystige!

²⁴ Thi denne min Søn var død og er bleven levende igen, han var fortabt og er funden. Og de begyndte at være lystige!

²⁵ Men hans ældste Søn var på Marken, og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans.

²⁶ Og han kaldte en af Karlene til sig og spurgte, hvad dette var?

²⁷ Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet Fedekalven, fordi han har fået ham sund igen.

15:28

LUKAS 16:4

¹⁸ Men han blev vred og vilde ikke gå ind. Men hans Fader gik ud og bad ham.

²⁹ Men han svarede og sagde til Faderen: Se, så mange År har jeg tjent dig, og aldrig har jeg overtrådt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner.

²³⁰ Men da denne din Søn kom, som har fortæret dit Gods med Skøger, slagtede du Fedekalven til ham.

³¹ Men han sagde til ham: Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit.

¹ Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder.

² Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra mig? Jeg formår ikke at Grave, jeg skammer mig ved at tigge.

³ Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at de skulle modtage mig i deres Huse, når jeg bliver sat fra Husholdningen.

³² Men man burde være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er bleven levende og var fortabt og er funden.”

16

¹ Men han sagde også til Disciplene: “Der var en rig Mand, som havde en Husholder, og denne blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom.

16:5

LUKAS 16:14

⁵ Og han kaldte hver enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig?

⁶ Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtig ned og skriv halvtredsindstyve!

⁷ Derefter sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Men han sagde: Hundrede Mål Hvede. Han siger til ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve!

⁸ Og Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt.

⁹ Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved

Uretfærdighedens Mammon*, for at de, når det er forbi med den, må modtage eder i de evige

Boliger. {som[*d. ere. Rigdom.tro i det mindste,1 Tim. 6,er17ogsåflg.] tro} i

¹⁰ Den, meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er også uretfærdig i meget.

¹¹ Dersom I da ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem vil da betro eder den sande?

¹² Og dersom I ikke have været tro i det, som andre eje, hvem vil da give eder noget selv at eje?

¹³ Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.”

¹⁴ Men alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerige, og de spottede ham.

¹⁵ Og han sagde til dem: "I ere de, som gøre eder selv retfærdige for Menneskene; men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt iblandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud.

¹⁶ Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid forkyndes Evangeliet om Guds Rige, og enhver trænger derind med Vold.

¹⁷ Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgå, end at en Tøddel af Loven bortfalder.

¹⁸ Hver, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og hver, som tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin Mand, bedriver Hor.

¹⁹ Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede hver Dag i Fryd og Herlighed.

²⁰ Men en fattig ved Navn Lazarus var lagt ved hans Port, fuld af Sår.

²¹ Og han attråede at mættes af det, som faldt fra den Riges Bord; men også Hundene kom og slikkede hans Sår.

²² Men det skete, at den fattige døde, og at han blev henbåren af Englene i Abrahams Skød; men den rige døde også og blev begravet.

²³ Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget,

hvor han var i Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød.

²⁴ Og han råbte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue.

16:25

LUKAS 17:3

²⁵ Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har fået dit gode i din Livstid, og Lazarus ligeså det onde; men nu trøstes han her, og du pines.

²⁶ Og foruden alt dette er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder, for at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over til os.

²⁷ Men han sagde: Så beder jeg dig, Fader! at du vil sende ham til min Faders Hus -

²⁸ thi jeg har fem Brødre for at han kan vidne for dem, for at ikke også de skulle komme i dette Pinested.

²⁹ Men Abraham siger til ham: De have Moses og Profeterne, lad dem høre dem!

³⁰ Men han sagde: Nej, Fader Abraham! men dersom nogen fra de døde kommer til dem, ville de omvende sig.

³¹ Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om nogen opstår fra de døde.”

17

¹ Men han sagde til sine Disciple: “Det er umuligt, at Forargelser ikke skulde komme; men ve den, ved hvem de komme!

² Det er bedre for ham, om en Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i Havet end at han skulde forarge én af disse små.

³ Vogter på eder selv! Dersom din Broder synder, da irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham!

17:4

17:13

⁴ Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, da skal du tilgive ham.”

⁵ Og Apostlene sagde til Herren: “Giv os mere Tro!”

⁶ Men Herren sagde: “Dersom I havde Tro som et Sennepskorn, da kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig op med Rode, og plant dig i Havet, og det skulde adlyde eder.

⁷ Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer eller vogter, siger til ham, når han kommer hjem fra Marken: Gå straks hen og sæt dig til Bords?

⁸ Vil han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad jeg skal have til Nadver, og bind op om dig, og vart mig op, medens jeg spiser og drikker; og derefter må du spise og drikke?

⁹ Mon han takker Tjeneren, fordi han gjorde

det, [*Ordenesom var“Jegbefalet?mener detJeg menerikke” mangledet ikke.*i nogle{

af de ældste Håndskrifter. Datidens “Tjenere”

vare¹⁰ SåTreller.]ledes skulle} også I, når I have gjort alle de Ting, som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere; kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort.”

¹¹ Og det skete, medens han var på Vej til Jerusalem, at han drog midt imellem Samaria og Galilæa.

¹² Og da han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte,

¹³ og de opløftede Røsten og sagde: “Jesus,

Mester, forbarm dig over os!”

¹⁴ Og da han så dem, sagde han til dem: “Går hen og fremstiller eder for Præsterne!” Og det skete, medens de gik bort, bleve de rensede.

¹⁵ Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt, og priste Gud med høj Røst.

¹⁶ Og han faldt på sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne var en Samaritan.

¹⁷ Men Jesus svarede og sagde: “Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni?”

¹⁸ Fandtes der ingen, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden denne fremmede?”

¹⁹ Og han sagde til ham: “Stå op, gå bort; din Tro har frelst dig!”

²⁰ Men da han blev spurgt af Farisæerne om, når Guds Rige kommer, svarede han dem og sagde: “Guds Rige kommer ikke således, at man kan vise derpå.

²¹ Ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder.”

²² Men han sagde til Disciplene: “Der skal komme Dage, da I skulle attrå at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke se den.

²³ Og siger man til eder: Se der, eller: Se her er han, så går ikke derhen, og løber ikke derefter!

²⁴ Thi ligesom Lynet, når det lyner fra den ene Side af Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen, således skal Menneskesønnen være på sin Dag.

²⁵ Men først bør han lide meget og forkastes af denne Slægt.

17:26

17:37

²⁶ Og som det skete i Noas Dage, således skal det også være i Menneskesønnens Dage:

²⁷ De spiste, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde alle.

²⁸ Ligeledes, som det skete i Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede, byggede;

²⁹ men på den Dag, da Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelen og ødelagde dem alle:

³⁰ på samme Måde skal det være på den Dag, da Menneskesønnen åbenbares.

³¹ På den dag skal den, som er på Taget og har sine Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem; og ligeså skal den, som er på Marken, ikke vende tilbage igen!

³² Kommer Loths Hustru i Hu!

³³ Den, som søger at bjærge sit Liv, skal miste det; og den, som mister det, skal beholde Livet.

³⁴ Jeg siger eder: I den Nat skulle to Mænd være på ét Leje; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.

³⁵ To Kvinder skulle male på samme Kværn; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.

³⁶ [To Mænd skulle være på Marken; den ene skal tages med. og den anden skal lades

mangler i de

tilbage.³⁷ Og”de]* svare{ [*Detteældsteog
sigeVersHåndskrifter.]til(Matth.ham: “24Hvor,,
)40)Herre?”

Men han sagde til dem: “Hvor Ådselet er, der ville også Ørnene samle sig.”

18:1

18:11

18

¹ Men han talte til dem en Lignelse om, at de burde altid bede og ikke blive trætte,

² og sagde: “Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke undså sig for noget Menneske.

³ Og der var en Enke i den By, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Modpart!

⁴ Og længe vilde han ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: Om jeg end ikke frygter Gud, ej heller undser mig for noget Menneske,

⁵ så vil jeg dog, efterdi denne Enke volder mig Besvær, skaffe Hende Ret, for at hun ikke uophørligt skal komme og plage mig.”

⁶ Men Herren sagde: “Hører, hvad den uretfærdige Dommer siger!

⁷ Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som råbe til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig, når det gælder dem?

⁸ Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Hast. Men mon Menneskesønnen, når han kommer, vil finde Troen på Jorden?”

⁹ Men han sagde også til nogle, som stolede på sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede de andre, denne Lignelse:

¹⁰ “Der gik to Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden en Tolder.

¹¹ Farisæeren stod og bad ved sig selv således: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, Horkarle, eller også som denne Tolder.

12 Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al min indtægt.

13 Men Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder nådig!

14 Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som Ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes.”

15 Men de bare også de små Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men da Disciplene så det, truede de dem.

16 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: “Lader de små Børn komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører sådanne til.

17 Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.”

18 Og en af de Øverste spurgte ham og sagde: “Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?”

19 Men Jesus sagde til ham: “Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden én, nemlig Gud.

20 Du kender Budene: Du må ikke bedrive Hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd; Ær din Fader og din Moder.”

21 Men han sagde: “Det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af.”

22 Men da Jesus hørte det, sagde han til ham: “Endnu én Ting fattes dig: Sælg alt, hvad du

18:23

18:34

har, og uddel det til fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!”

23 Men da han hørte dette, blev han dybt bedrøvet; thi han var såre rig.

24 Men da Jesus så, at han blev dybt bedrøvet, sagde han: “Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!

25 thi det er lettere for en Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå ind i Guds Rige.”

26 Men de, som hørte det, sagde: “Hvem kan da blive frelst?”

27 Men han sagde: “Hvad der er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud.”

28 Men Peter sagde: “Se, vi have forladt vort eget og fulgt dig.”

29 Men han sagde til dem: “Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld,

³⁰ uden at han skal få det mange Fold igen i denne Tid og i den kommende Verden et evigt Liv.”

³¹ Men han tog de tolv til sig og sagde til dem: “Se, vi drage op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldbyrdes på Menneskesønnen.

³² Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes, forhånes og bespyttes,

³³ og de skulle hudstryge og ihjelslå ham; og på den tredje Dag skal han opstå.”

³⁴ Og de fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for dem, og de forstode ikke det, som blev

18:35 lxxviii LUKAS 19:4 sagt.

³⁵ Men det skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved Vejen og tiggede.

³⁶ Og da han hørte en Skare gå forbi, spurgte han, hvad dette var.

³⁷ Men de fortalte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi.

³⁸ Og han råbte og sagde: "Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!"

³⁹ Og de, som gik foran, truede ham, for at han skulde tie; men han råbte meget stærkere: "Du Davids Søn, forbarm dig over mig!"

⁴⁰ Og Jesus stod stille og bød, at han skulde føres til ham; men da han kom nær til ham, spurgte han ham og sagde:

⁴¹ "Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men han sagde: "Herre! at jeg må blive seende."

⁴² Og Jesus sagde til ham: "Bliv seende! din Tro har frelst dig."

¹ Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem.

² Og se, der var en Mand, som hed Zakæus; han var Overtolder, og han var rig.

LUKAS

⁴¹² Og straks blev han seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele Folket lovpriste Gud, da de så det.

19

19:5

19:15

⁵ Og da Jesus kom til Stedet, så han op og blev ham var og sagde til ham: “Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg skal i Dag blive i dit Hus.”

⁶ Og han skyndte sig og steg ned og tog imod ham med Glæde.

⁷ Og da de så det, knurrede de alle og sagde:
“Han er gået ind for at tage Herberge hos en syndig Mand.”

⁸ Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: “Se, Herre! Halvdelen af min Ejendom giver jeg de fattige; og dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire Fold igen.”

¹ Og han søgte at få at se, hvem der var Jesus,
og kunde ikke for Skaren, fordi han var lille af Vækst.

² Og han løb forud og steg op i et Morbær Figenræ, for at han kunde se ham; thi han skulde komme frem ad den Vej.

⁹ Men Jesus sagde til ham: "I Dag er der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi også han er en Abrahams Søn;

¹⁰ thi Menneskesønnen er kommen for at søge og frelse det fortabte."

¹¹ Men medens de hørte på dette, fortsatte han og sagde en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne.

¹² Han sagde da: "En højbåren Mand drog til et fjernt Land for at få Kongemagt og vende tilbage igen.

¹³ Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti Pund* og sagde til dem: Købslår dermed, indtil100 Drakmerjeg kommer.(se Luk.{
[*Et15,Pund8.], altså(en omtrentMine) var65

Kroner.]}¹⁴ Men hans Medborgere hadede ham og skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville ikke, at denne skal være Konge over os.

¹⁵ Og det skete, da han kom igen, efter at han

havde fået Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem han havde givet Pengene, skulde

LUKAS

kaldes for ham, for at han kunde få at vide, hvad hver havde vundet.

¹⁶ Og den første trådte frem og sagde: Herre! dit Pund har erhvervet ti Pund til.

¹⁷ Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det mindste, skal du have Magt over ti Byer.

¹⁸ Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund har indbragt fem Pund.

¹⁹ Men han sagde også til denne: Og du skal være over fem Byer.

²⁰ Og en anden kom og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har haft liggende i et Tørklæde.

²¹ Thi jeg frygtede for dig, efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du ikke lagde, og høster, hvad du ikke såede.

²² Han siger til ham: Efter din egen Mund dømmes jeg dig, du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand, som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg ikke såede;

²³ hvorfor gav du da ikke mine Penge til Vekselsbordet, så jeg ved min Hjemkomst kunde have krævet dem med Rente?

²⁴ Og han sagde til dem, som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver det til ham, som har de ti Pund.

25 Og de sagde til ham: Herre! han har ti Pund.

26 Jeg siger eder, at enhver, som har, ham skal der gives; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.

19:27

19:38

27 Men fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at jeg skulde være Konge over dem, og hugger dem ned for mine Øjne!”

28 Og da han havde sagt dette, gik han foran og drog op til Jerusalem.

29 Og det skete, da han nærmede sig til Bethfage og Bethania ved det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, udsendte han to af sine Disciple og sagde:

30 “Går hen til den Landsby, som ligger lige for eder. Når I komme derind, skulle I finde et Føl bundet, på hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske; og løser det, og fører det hid!

31 Og dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det? da skulle I sige således: Herren har Brug for det.”

32 Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem.

33 Men da de løste Føllet, sagde dets Herrer til dem: “Hvorfor løse I Føllet?”

LUKAS

34 Og de sagde: “Herren har Brug for det.”

35 Og de førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder på Føllet og lod Jesus sætte sig derpå.

36 Og da han drog frem, bredte de deres Klæder under ham på Vejen.

37 Men da han nu nærmede sig til Nedgangen fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de kraftige Gerninger, som de havde set, og de sagde:

38 “Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det

19:39

lxxxii

LUKAS 20:1

højeste!”

39 Og nogle af Farisæerne i Skaren sagde til ham: “Mester! iredtesæt dine Disciple!”

40 Og han svarede og sagde til dem: “Jeg siger eder, at hvis disse tie, skulle Stenene råbe.”

41 Og da han kom nær til og så Staden, græd han over den og sagde:

42 “Vidste dog også du, ja, selv på denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne.

43 Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig og trænge dig alle Vegne fra;

LUKAS

cccxxxix

LUKAS

⁴⁴ og de skulle lægge dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten på Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses Tid.”

⁴⁵ Og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte,

⁴⁶ og sagde til dem: “Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I have gjort det til en

Røverkule.”

⁴⁷ Og han lærte daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de første i Folket søgte at slå ham ihjel.

⁴⁸ Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20

¹ Og det skete på en af de Dage, medens han lærte folket i Helligdommen og forkyndte Evangeliet, da trådte Ypperstepræsterne og de skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham.

20:2

20:14

² Og de talte til ham og sagde: “Sig os, af hvad Magt gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet dig denne Magt?”

³ Men han svarede og sagde til dem: “Også jeg vil spørge eder om en Ting, siger mig det:

LUKAS

⁴ Johannes's Dåb, var den fra Himmelen eller fra Mennesker?”

⁵ Men de overvejede med hverandre og sagde:

“Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige: Hvorfor troede I ham ikke?

⁶ Men sige vi: Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er overbevist om, at Johannes var en Profet.”

⁷ Og de svarede, at de vidste ikke hvorfra.

⁸ Og Jesus sagde til dem: “Så siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.”

⁹ Men han begyndte at sige denne Lignelse til Folket: “En Mand plantede en Vingård og lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands for lange Tider.

¹⁰ Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingårdsmændene, for at de skulde give ham af Vingårdens Frugt; men Vingårdsmændene sloge ham og sendte ham tomhændet bort.

¹¹ Og han sendte fremdeles en anden Tjener; men de sloge også ham og forhånede ham og sendte ham tomhændet bort.

¹² Og han sendte fremdeles en tredje; men også ham sårede de og kastede ham ud.

13 Men Vingårdens Herre sagde: Hvad skal jeg gøre? Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog vel undse sig, for ham.

14 Men da Vingårdsmændene så ham,

20:15

lxxxiv

LUKAS 20:23

rådsloge de indbyrdes og sagde: Det er Arvingen; lader os slå ham ihjel, for at Arven kan blive vor.

15 Og de kastede ham ud af Vingården og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingårdens Herre gøre ved dem?

16 Han vil komme og ødelægge disse Vingårdsmænd og give Vingården til andre.” Men da de hørte det, sagde de: “Det ske aldrig!”

17 Men han så på dem og sagde: “Hvad er da dette, som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten?”

18 Hver, som falder på denne Sten, skal slå sig sønder; men hvem den falder på, ham skal den knuse.”

19 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at lægge Hånd på ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem.

LUKAS

²⁰ Og de toge Vare på ham og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham i Ord, så de kunde overgive ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt.

²¹ Og de spurgte ham og sagde: “Mester! vi vide, at du taler og lærer Rettelig og ikke ser på Personer, men lærer Guds Vej i Sandhed.

²² Er det os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?”

²³ Men da han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem: “Hvorfor friste I mig?

20:24

20:36

²⁴ Viser mig en Denar*; hvis Billede og Overskrift bærer den?” Men de svarede og sagde: “Kejserens.” { [*sedem:til“Matth.Så giver18da, 28.] }

²⁵ Men han sagde til Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.”

²⁶ Og de kunde ikke fange ham i Ord i Folkets Påhør, og de forundrede sig over hans Svar og tav.

²⁷ Men nogle af Saddukæerne, som nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte ham og sagde:

28 “Mester! Moses har foreskrevet os:

Dersom

en har en Broder, som er gift, og denne dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og oprejse sin Broder Afkom.

29 Nu var der syv Brødre; og den første tog en Hustru og døde barnløs. 30 Ligeså den anden.

31 Og den tredje tog hende, og således også alle syv; de døde uden at efterlade Børn.

32 Men til sidst døde også Hustruen.

33 Hvem af dem får hende så til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle syv haft hende til Hustru.”

34 Og Jesus sagde til dem: “Denne Verdens Børn tage til Ægte og bortgiftes;

35 men de, som agtes værdige til at få Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de døde, tage hverken til Ægte eller bortgiftes.

36 Thi de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn.

20:37

lxxxvi

LUKAS 21:1

37 Men at de døde oprejses, har også Moses givet til Kende i Stedet om Tornebusken, når han kalder Herren: Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud.

38 Men han er ikke dødes, men levendes Gud;

LUKAS

thi for ham leve de alle.”

³⁹ Men nogle af de skriftkloge svarede og sagde: “Mester! du talte vel.”

⁴⁰ Og de turde ikke mere spørge ham om noget.

⁴¹ Men han sagde til dem: “Hvorledes siger man, at Kristus er Davids Søn?

⁴² David selv siger jo i Salmernes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Hånd,

⁴³ indtil jeg får lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder.

⁴⁴ Altså kalder David ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn?”

⁴⁵ Men i hele Folkets Påhør sagde han til Disciplene:

⁴⁶ “Vogter eder for de skriftkloge. som gerne ville gå i lange Klæder og holde af at lade sig hilse på Torvene og at have de fornemste Pladser i Synagogerne og at sidde øverst til Bords ved Måltiderne,

⁴⁷ de, som opæde Enkers Huse og på Skrømt bede længe; disse skulle få des hårdere Dom.”

21

¹ Men idet han så op, fik han Øje på de rige,

som lagde deres Gaver i Tempelblokken.

21:2

21:12

² Men han så en fattig Enke. som lagde to Skærve* deri. { [*se“Sandelig, Mark. 12 siger, 42.] jeg} eder, at

³ Og han sagde: denne fattige Enke lagde mere i end de alle.

⁴ Thi alle disse lagde af deres Overflod hen til Gaverne; men hun lagde af sin Fattigdom al sin Ejendom, som hun havde.”

⁵ Og da nogle sagde om Helligdommen, at den var prydet med smukke Sten og Tempelgaver. sagde han:

⁶ “Disse Ting, som I se - der skal komme Dage, da der ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes.”

⁷ Men de spurgte ham og sagde: “Mester! når skal dette da ske? og hvad er Tegnet på, når dette skal ske?”

⁸ Men han sagde: “Ser til, at I ikke blive forførte; thi mange skulle på mit Navn komme og sige: Det er mig, og: Tiden er kommen nær. Går ikke efter dem!

⁹ Men når I høre om Krige og Oprør, da forskrækkes ikke; thi dette må først ske, men Enden er der ikke straks.”

LUKAS

¹⁰ Da sagde han til dem: “Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige.

¹¹ Og store Jordskælv skal der være her og der og Hungersnød og Pest, og der skal ske frygtelige Ting og store Tegn fra Himmelen.

¹² Men forud for alt dette skulle de lægge Hånd på eder og forfølge eder og overgive eder til Synagoger og Fængsler, og I skulle føres frem for Konger og Landshøvdinge for mit Navns Skyld.

¹³ Det skal falde ud for eder til Vidnesbyrd.

¹⁴ Lægger det da på Hjerte, at I ikke forud skulle overtænke, hvorledes I skulde forsvare eder.

¹⁵ Thi jeg, vil give eder Mund og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle kunne modstå eller modsige.

¹⁶ Men I skulle endog forrådes af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slå nogle af eder ihjel.

¹⁷ Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld.

¹⁸ Og ikke et Hår på eders Hoved skal gå tabt. ¹⁹ Ved eders Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle.

²⁰ Men når I se Jerusalem omringet af Krigshære, da forstår, at dens Ødelæggelse er kommen nær.

²¹ Da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere inde i Staden, skulle vige bort derfra; og de, som ere på Landet, skulle ikke gå ind i den.

²² Thi disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes.

²³ Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage; thi der skal være stor Nød på Jorden og Vrede over dette Folk.

²⁴ Og de skulle falde for Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.

²⁵ Og der skal ske Tegn i Sol og Måne og Stjerner, og på Jorden skulle Folkene ængstes i

21:26

21:37

Fortvivlelse over Havets og Bølgenes Brusen,

²⁶ medens Mennesker forsmægte af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over Jorderige; thi Himmels Kræfter skulle rystes.

²⁷ Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky med Kraft og megen Herlighed.

²⁸ Men når disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til.”

²⁹ Og han sagde dem en Lignelse: “Ser Figentræet og alle Træerne;

³⁰ når de alt springe ud, da se I og skønne af eder selv, at Sommeren nu er nær.

³¹ Således skulle også I, når I se disse Ting ske, skønne, at Guds Rige er nær.

³² Sandelig, siger jeg eder, at denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend det er sket alt sammen.

³³ Himmelen og Jorden skulle forgå; men mine Ord skulle ingenlunde forgå.

³⁴ Men vogter eder, at eders Hjerter ikke, nogen Tid besværes af Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, så hin dag kommer pludseligt over eder som en Snare.

³⁵ Thi komme skal den over alle dem, der bo på hele Jordens Flade.

³⁶ Og våger og beder til enhver Tid, for at I må blive i Stand til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og bestå for Menneskesønne.

³⁷ Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om Nætterne gik han ud og overnattede på det Bjerg, som kaldes Oliebjerget.

21:38

22:11

³⁸ Og hele Folket kom årle til ham i Helligdommen for at høre ham.

22

¹ Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes Påske, nærmede sig.

² Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slå ham ihjel; thi de frygtede for Folket.

³ Men Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv.

⁴ Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forråde ham til dem. ⁵ Og de bleve glade og lovede at give ham Penge.

⁶ Og han tilsagde det; og han søgte Lejlighed til at forråde ham til dem uden Opløb.

⁷ Men de usyrede Brøds Dag kom, på hvilken man skulde slagte Påskelammet.

⁸ Og han udsendte Peter og Johannes og sagde: "Går hen og bereder os Påskelammet, at vi kunne spise det."

⁹ Men de sagde til ham: "Hvor vil du, at vi skulle berede det?"

¹⁰ Men han sagde til dem: "Se, når I ere komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor han går ind,

¹¹ og I skulle sige til Husbonden i Huset: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan spise Påskelammet med mine Disciple?

¹² Og han skal vise eder en stor Sal opdækket; der skulle I berede det.”

¹³ Og de gik hen og fandt det således, som han havde sagt dem; og de beredte Påskelammet.

¹⁴ Og da Timen kom, satte han sig til Bords, og Apostlene med ham.

¹⁵ Og han sagde til dem: “Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette Påskelam med eder, førend jeg lider.

¹⁶ Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige.”

¹⁷ Og han tog en Kalk, takkede og sagde: “Tager dette, og deler det imellem eder!

¹⁸ Thi jeg siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer.”

¹⁹ Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: “Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gør dette til min Ihukommelse!”

²⁰ Ligeså tog han også Kalken efter Aftensmåltidet og sagde: “Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder.

²¹ Men se, hans Hånd, som forråder mig, er her på Bordet hos mig.

²² Thi Menneskesønnen går bort, som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved hvem han bliver forrådt!”

²³ Og de begyndte at spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det dog kunde være, som skulde gøre dette.

²⁴ Men der opstod også en Trætte iblandt dem

22:25

22:36

om, hvem at dem der måtte synes at være den største.

²⁵ Men han sagde til dem: “Folkenes Konger herske over dem, og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes deres Velgørere.

²⁶ I derimod ikke således; men den ældste iblandt eder blive som den yngste, og Føreren som den, der tjener.

²⁷ Thi hvem er størst: den, som sidder til Bords? eller den, som tjener? Mon ikke den, som sidder til Bords? Men jeg er iblandt eder som den, der tjener.

²⁸ Men I ere de, som have holdt ud med mig i mine Fristelser.

²⁹ Og ligesom min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler jeg eder

³⁰ at skulle spise og drikke ved mit Bord i mit

Rige og sidde på Troner og dømme Israels tolv Stammer.”

³¹ Men Herren sagde: “Simon, Simon! se, Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede.

³² Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og når du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!”

³³ Men han sagde til ham: “Herre! jeg er rede til at gå med dig både i Fængsel og i Døden.”

³⁴ Men han sagde: “Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender mig.”

³⁵ Og han sagde til dem: “Da jeg udsendte eder uden Pung og Taske og Sko, manglede I da noget?” Og de sagde: “Intet.”

³⁶ Men han sagde til dem: “Men nu, den, som

22:37

22:48

har en Pung, tage den med, ligeså også en Taske; og den, som ikke har noget Sværd, sælge sin Kappe og købe et!

³⁷ Thi jeg siger eder: Det, som er skrevet, bør opfyldes på mig, dette: “Og han blev regnet iblandt Overtrædere;” thi også med mig har det en Ende.”

³⁸ Men de sagde: “Herre! se, her er to Sværd.” Men han sagde til dem: “Det er nok.”

39 Og han gik ud og gik efter sin Sædvane til Oliebjerget; men også Disciplene fulgte ham.

40 Men da han kom til Stedet, sagde han til dem: “Beder om ikke at falde i Fristelse.”

41 Og han rev sig løs fra dem, så meget som et Stenkast, og faldt på Knæ, bad og sagde:

42 “Fader, vilde du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min Villie, men din!”

43 Men en Engel fra Himmelen viste sig for ham og styrkede ham.

44 Og da han var i Dødsangst, bad han heftigere; men hans Sved blev som Blodsdråber, der faldt ned på Jorden.

45 Og da han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt han dem sovende af Bedrøvelse.

46 Og han sagde til dem: “Hvorfor sove I? Står op og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse.”

47 Medens han endnu talte, se, da kom der en Skare; og han, som hed Judas, en af de tolv, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for at kysse ham.

48 Men Jesus sagde til ham: “Judas! forråder du Menneskesønnen med et Kys?”

49 Men da de, som vare omkring ham, så, hvad der vilde ske, sagde de: “Herre! skulle vi slå til med Sværd?”

50 Og en af dem slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre Øre.

51 Men Jesus tog til Orde og sagde: “Lad dem gøre også dette!” Og han rørte ved hans Øre og lægte ham.

52 Men Jesus sagde til Ypperstepræsterne og Høvedsmændene for Helligdommen og de ældste, som vare komne til ham: “I ere gåede ud som imod en Røver med Sværd og Knipler.

53 Da jeg var daglig hos eder i Helligdommen, udrakte I ikke Hænderne imod mig; men dette er eders Time og Mørkets Magt.”

54 Og de grebe ham og førte ham bort og bragte ham ind i Ypperstepræstens Hus; men Peter fulgte efter i Frastand.

55 Og de tændte en Ild midt i Gården og satte sig sammen, og Peter sad midt iblandt dem.

56 Men en Pige så ham sidde i Lysskæret og stirrede på ham og sagde: “Også denne var med ham.”

57 Men han fornægtede ham og sagde: “Jeg kender ham ikke. Kvinde!”

58 Og lidt derefter så en anden ham og sagde: “Også du er en af dem.” Men Peter sagde:

“Menneske! det er jeg ikke.”

⁵⁹ Og omtrent en Time derefter forsikrede en anden det og sagde: “I Sandhed, også denne var med ham; han er jo også en Galilæer.”

⁶⁰ Men Peter sagde: “Menneske! jeg forstår ikke, hvad du siger.” Og straks, medens han

22:61 LUKAS 23:1 endnu talte. galede Hanen.

⁶¹ Og Herren vendte sig og så på Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham: “Førend Hanen galede i Dag, skal du fornægte mig tre Gange.”

⁶² Og han gik udenfor og græd bitterligt.

⁶³ Og de Mænd, som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham;

⁶⁴ og de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og sagde: “Profeter! hvem var det, som slog dig?”

⁶⁵ Og mange andre Ting sagde de spottende til ham.

⁶⁶ Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig og Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de førte ham hen for deres Råd

⁶⁷ og sagde: “Er du Kristus, da sig os det!” Men han sagde til dem: “Siger jeg eder det, tro I det ikke.

⁶⁸ Og om jeg spørger, svare I mig ikke, ej heller løslad mig, lad mig*.
i{nogle[*Ordene af de“ejældste heller

Hå69ndskrifter.] Men fra nu}af skal
Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre
Hånd.”

⁷⁰ Men de sagde alle: “Er du da Guds Søn?”
Og han sagde til dem: “I sige det; jeg er det.”

⁷¹ Men de sagde: “Hvad have vi længere
Vidnesbyrd nødig? vi have jo selv hørt det af
hans Mund!”

23

¹ Og hele Mængden stod op og førte ham for

23:2

23:12

Pilatus.

² Og de begyndte at anklage ham og sagde:
“Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk
og forbyder at give Kejseren Skat og siger om
sig selv at han er Kristus, en Konge.”

³ Men Pilatus spurgte ham og sagde: “Er du
Jødernes Konge?” Og han svarede og sagde til
ham: “Du siger det.”

⁴ Men Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og
til Skarerne: “Jeg finder ingen Skyld hos dette
Menneske.”

⁵ Men de bleve ivrigere og sagde: “Han
oprører Folket, idet han lærer over hele Judæa

fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil.”

⁶ Men da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer.

⁷ Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's Område, sendte han ham til Herodes, som også selv var i Jerusalem i disse Dage.

⁸ Men da Herodes så Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham, og han håbede at se et Tegn blive gjort af ham.

⁹ Og han gjorde ham mange Spørgsmål; men han svarede ham intet.

¹⁰ Men Ypperstepræsterne og de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt.

¹¹ Men da Herodes med sine Krigsfolk havde hånet og spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om ham og sendte ham til Pilatus igen.

¹² På den Dag bleve Herodes og Pilatus

23:13

23:23

Venner med hinanden; thi de vare før i Fjendskab med hinanden.

¹³ Men Pilatus sammenkaldte Ypperstepræsterne og Rådsherrerne og Folket

¹⁴ og sagde til dem: “I have ført dette

Menneske til mig som en, der forfører Folket til Frafald; og se, jeg har forhørt ham i eders Påhør og har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det, som I anklage ham for,

¹⁵ og Herodes ikke heller, thi han sendte ham tilbage til os; og se, han har intet gjort som han er skyldig at dø for.

¹⁶ Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.”

¹⁷ [Men han var nødt til at løslade dem én på Højtiden.]* { [*versetogmanglersynes danneti adskilligeefteraf de

ældste Håndskrifter

Matth.¹⁸ Men²⁷de, 15^{ra}og^{bte}Mark.alle sammen¹⁵, 6.] } og sagde: “Bort

med ham, men løslad os Barabbas!”

¹⁹ Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var sket i Staden, og for Mord.

²⁰ Og atter talte Pilatus til dem, da han gerne vilde løslade Jesus.

²¹ Men de råbte til ham og sagde: “Korsfæst, korsfæst ham!”

²² Men han sagde tredje Gang til dem: “Hvad ondt har da denne gjort Jeg har ingen Døds skyld fundet hos ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.”

²³ Men de trængte på med stærke Råb og forlangte, at han skulde korsfæstes; og deres Råb fik Overhånd.

23:24

23:35

²⁴ Og Pilatus dømte, at deres Forlangende skulde opfyldes;

²⁵ og han løslod den, de forlangte, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus overgav han til deres Villie.

²⁶ Og da de førte ham bort, toge de fat på en vis Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, og lagde Korset på ham, for at han skulde bære det bag efter Jesus.

²⁷ Men der fulgte ham en stor Hob af Folket, og af Kvinder, som jamrede og græd over ham.

²⁸ Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: "I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn! ²⁹ Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave Die.

³⁰ Da skulle de begynde at sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene: Skjuler os!

³¹ Thi gør man dette ved det grønne Træ, hvad vil da ske med det tørre?"

³² Men der blev også to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham.

³³ Og da de vare komne til det Sted, som kaldes "Hovedskal", korsfæstede de ham der, og Misdæderne, den ene ved hans højre, og den anden ved hans venstre Side.

³⁴ Men Jesus sagde: "Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre." Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.

³⁵ Og Folket stod og så til; men også Rådsherrerne spottede ham og sagde: "Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, dersom

23:36

23:47

han er Guds Kristus, den udvalgte."

³⁶ Men også Stridsmændene spottede ham, idet de trådte til, rakte ham Eddike og sagde:

³⁷ "Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!"

³⁸ Men der var også sat en Overskrift over ham [skreven på Græsk og Latin og Hebraisk]: "Denne er Jødernes Konge." { [*Ordene] Joh. 19mangle, 19.] i nogle af de ældste Håndskrifter.

} ³⁹ Men en af de ophængte Misdædere spottede ham og sagde: "Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!"

⁴⁰ Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: “Frygter heller ikke du Gud, da du er under den samme Dom?”

⁴¹ Og vi ere det med Rette; thi vi få igen, hvad vore Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet uskikkeligt.”

⁴² Og han sagde: “Jesus! kom mig i Hu, når du kommer i dit Rige!”

⁴³ Og han sagde til ham: “Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset.”

⁴⁴ Og det var nu ved den sjette Time, og der blev Mørke over hele Landet indtil den niende Time,

⁴⁵ idet Solen formørkedes; og Forhængen i Templet splittedes midt over.

⁴⁶ Og Jesus råbte med høj Røst og sagde: “Fader! i dine Hænder befaler jeg min Ånd;” og da han havde sagt det, udåndede han.

⁴⁷ Men da Høvedsmanden så det, som skete, gav han Gud Æren og sagde: “I Sandhed, dette

Menneske var retfærdigt.”

⁴⁸ Og alle Skarerne, som vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for Brystet, da de så, hvad der skete, og vendte tilbage.

⁴⁹ Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligeså de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og så dette.

⁵⁰ Og se, en Mand ved Navn Josef, som var Rådsherre, en god og retfærdig Mand,

⁵² han havde ikke samtykket i deres Råd og Gerning, han var fra Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds Rige;

⁵³ han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme.

¹ Og de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Budet.

24

² Men på den første Dag i Ugen meget årle kom de til Graven og bragte de vellugtende Urter, som de havde beredt.

³ Og de fandt Stenen bortvæltet fra Graven.

⁵¹ Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde, og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt.

⁵⁴ Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede til.

⁵⁵ Men Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og så Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt.

24:4

24:15

⁴ Og det skete, da de vare tvivlrådige om dette, se, da stode to Mænd for dem i strålende Klædebon.

⁵ Men da de bleve forfærdede og bøjede deres Ansigter imod Jorden, sagde de til dem: “Hvorfor lede I efter den levende iblandt de døde?

⁶ Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde,

⁷ at Menneskesønnen burde overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstå på den tredje Dag.”

⁸ Og de kom hans Ord i Hu.

¹ Men da de gik derind, fandt de ikke den Herres Jesu Legeme.

⁹ Og de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse Ting for de elleve og for alle de andre.

¹⁰ Men det var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde Apostlene disse Ting.

¹¹ Og disse Ord kom dem for som løs Tale; og de troede dem ikke.

¹² Men Peter stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik hjem i Undren over det, som var sket.

¹³ Og se, to af dem vandrede på den samme Dag til en Landsby, som lå tresindstyve Stadier*

fra[*halvanden]Jerusalem, dens Navn var

Emmaus. { Alen. dansk Mil; en
stadie var 300

Matth.¹⁴ Og 14de, talte²⁴. Joh.med⁶,hinanden¹⁹.
k. 11,om¹⁸.]alle} disse

Ting, som vare skete.

¹⁵ Og det skete, medens de samtalede og

spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem.

¹⁶ Men deres Øjne holdtes til, så de ikke kendte ham.

¹⁷ Men han sagde til dem: “Hvad er dette for Ord, som I skifte med hinanden på Vejen?” Og de standsede bedrøvede.

¹⁸ Men en af dem, som hed Kleofas, svarede og sagde til ham: “Er du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket der i disse dage?”

¹⁹ Og han sagde til dem: “Hvilket?” Men de sagde til ham: “Det med Jesus af Nazareth, som var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud og alt Folket;

²⁰ og hvorledes Ypperstepræsterne og vore Rådsherrer have overgivet ham til Dødsdom og korsfæstet ham.

²¹ Men vi håbede, at han var den, som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det i Dag den tredje Dag, siden dette skete.

²² Men også nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet de kom årle til Graven,

²³ og da de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de havde også set et Syn af Engle, der sagde, at han lever.

²⁴ Og nogle af vore gik hen til Graven, og de fandt det således, som Kvinderne havde sagt; men ham så de ikke.”

²⁵ Og han sagde til dem: “O I uforstandige og senhjertede til at tro på alt det, som Profeterne have talt!

²⁶ Burde ikke Kristus lide dette og indgå til sin

24:27

24:38

Herlighed?”

²⁷ Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham.

²⁸ Og de nærmede sig til Landsbyen, som de gik til; og han lod, som han vilde gå videre.

²⁹ Og de nødte ham meget og sagde: “Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen hælder.” Og han gik ind for at blive hos dem.

³⁰ Og det skete, da han havde sat sig med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og brød det og gav dem det.

³¹ Da bleve deres Øjne åbnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem.

³² Og de sagde til hinanden: “Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte til os på Vejen og oplod os Skrifterne?”

³³ Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt forsamlede de elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde:

³⁴ “Herren er virkelig opstanden og set af Simon.”

³⁵ Og de fortalte, hvad der var sket på Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han brød Brødet.

³⁶ Men medens de talte dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: “Fred være med eder!”

³⁷ Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de så en Ånd.

³⁸ Og han sagde til dem: “Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter?

24:39

24:50

³⁹ Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler på mig og ser; thi en Ånd har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har.”

⁴⁰ Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fødder.

⁴¹ Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: “Have I her noget at spise?”

⁴² Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk*.

{Honningkage.}[⁴³*NogleOg
hanHåtogndskrifter}det og
spistetilføjedether:forogderesaf enØjne.

⁴⁴ Men han sagde til dem: “Dette er mine Ord, som jeg talte til eder, medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør alle sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i Mose Lov og Profeterne og Salmerne.”

⁴⁵ Da oplod han deres Forstand til at forstå Skrifterne.

⁴⁶ Og han sagde til dem: “Således er der skrevet, at Kristus skulde lide og opstå fra de døde på den tredje Dag,

⁴⁷ og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og begyndes fra Jerusalem.

⁴⁸ I ere Vidner om disse Ting.

⁴⁹ Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive iførte Kraft fra det høje.”

⁵⁰ Men han førte dem ud til hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem.

24:51

24:53

⁵¹ Og det skete, idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen.

⁵² Og efter at have tilbedt ham vendte de tilbage til Jerusalem med stor Glæde. ⁵³ Og de vare stedse i Helligdommen og priste Gud.

JOHANNES

¹ I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

² Dette var i Begyndelsen hos Gud.

³ Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det blev end ikke én Ting til af det, som er.

⁴ I det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys.

⁵ Og Lyset skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke.

⁶ Der kom et Menneske, udsendt fra Gud, hans Navn var Johannes.

⁷ Denne kom til et Vidnesbyrd, for at han skulde vidne om Lyset, for at alle skulde tro ved ham.

⁸ Han var ikke Lyset, men han skulde vidne om Lyset.

⁹ Det sande Lys, der oplyser hvert Menneske, var ved at komme til Verden.

¹⁰ Han var i Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden kendte ham ikke.

¹¹ Han kom til sit eget, og hans egne toge ikke imod ham.

¹² Men så mange, som toge imod ham, dem gav han Magt til at vorde Guds Børn, dem, som tro på hans Navn;

¹³ hvilke ikke bleve fødte af Blod, ej heller af Køds Villie, ej heller af Mands Villie, men af Gud.

¹⁴ Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi så hans Herlighed, en Herlighed, som en
^{1:15} ^{1:25} enbåren Søn har den fra sin Fader, fuld af Nåde og Sandhed.

¹⁵ Johannes vidner om ham og råber og siger: “Ham var det, om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, er kommen foran mig; thi han var før mig.”

¹⁶ Thi af hans Fylde have vi alle modtaget, og det Nåde over Nåde.

¹⁷ Thi Loven blev given ved Moses; Nåden og Sandheden er kommen ved Jesus Kristus.

¹⁸ Ingen har nogen Sinde set Gud; den enbårne Søn*, som er i Faderens Skød, han har

kundgjort¹⁹ Og dette ham.er

Johannes's{_{se:[*NogleGud.] af}}Vidnesbyrd,de ældste da

Håndskrifter læ

Jøderne sendte Præster og Leviter ud fra Jerusalem, for at de skulde spørge ham: “Hvem er du?”

²⁰ Og han bekendte og nægtede ikke, og han bekendte: “Jeg er ikke Kristus.”

²¹ Og de spurgte ham: “Hvad da? Er du Elias?” Han siger: “Det er jeg ikke.” “Er du Profeten?” Og han svarede: “Nej.”

²² Da sagde de til ham: “Hvem er du? For at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?”

²³ Han sagde: “Jeg er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Jævner Herrens Vej, som Profeten Esajas har sagt.”

²⁴ Og de vare udsendte fra Farisæerne, ²⁵ og de spurgte ham og sagde til ham: “Hvorfor døber du da, dersom du ikke er Kristus, ej heller Elias, ej heller Profeten?”

1:26

1:38

²⁶ Johannes svarede dem og sagde: “Jeg døber med Vand; midt iblandt eder står den, I ikke kende,

²⁷ han som kommer efter mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse.”

²⁸ Dette skete i Bethania hinsides Jordan, hvor Johannes døpte.

²⁹ Den næste Dag ser han Jesus komme til sig, og han siger: “Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!

³⁰ Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som er kommen foran mig; thi han var før mig.

³¹ Og jeg kendte ham ikke; men for at han skulde åbenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.”

³² Og Johannes vidnede og sagde: “Jeg har set Ånden dale ned som en Due fra Himmelen, og den blev over ham.

³³ Og jeg kendte ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Den, som du ser Ånden dale ned over og blive over, han er den, som døber med den Helligånd.

³⁴ Og jeg har set det og har vidnet, at denne er Guds Søn.”

³⁵ Den næste Dag stod Johannes der atter og to af hans Disciple.

³⁶ Og idet han så på Jesus, som gik der, siger han: “Se det Guds Lam!”

³⁷ Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.

³⁸ Men Jesus vendte sig om, og da han så dem

1:39

1:47

fø“Hvad lge sig, søgesiger I efter? han
”til Mendum: de { sagde [Dansk til 31: ham: 39]

“Rabbi! (hvilket udlagt betyder Mester) hvor

opholder³⁹ [Danskdu31:dig?40]” Han} siger til dem: “Kommer og ser!” De kom da og så, hvor han opholdt sig, og de bleve hos ham den Dag; det var ved den Tiende Time.

⁴⁰ [Dansk31: 41] Den ene af de to, som havde hørt Johannes's Ord og havde fulgt ham, var Andreas, Simon Peters Broder.

⁴¹ [Dansk31: 42] Denne finder først sin egen Broder Simon og siger til ham: “Vi have fundet Messias” (hvilket er udlagt: Kristus*). { [*Den salvede,⁴² [DansksmIgn.31: 43]Ps.Og2,

2.]han}førte ham til Jesus.

Jesus så på ham og sagde: “Du er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde Kefas”* (det er

udlagt:⁴³ [DanskPetrus).31: 44]{ [*Klippe.Den næsteMatth.Dag vilde16, 18.]han}

drage derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus siger til ham: “Følg mig!”

⁴⁴ [Dansk31: 45] Men Filip var fra Bethsaida, fra Andreas's og Peters By.

⁴⁵ [Dansk31: 46] Filip finder Nathanael og siger til ham: “Vi have fundet ham, hvem Moses i Loven og ligeså Profeterne have skrevet om, Jesus, Josefs Søn, fra Nazareth.”

⁴⁶ [Dansk31: 47] Og Nathanael sagde til ham: “Kan noget godt være fra Nazareth?” Filip siger til ham: “Kom og se!”

⁴⁷ [Dansk31: 48] Jesus så Nathanael komme til sig, og han siger om ham: “Se, det er sandelig

en Israelit, i hvem der ikke er Svig.”

⁴⁸ [Dansk31: 49] Nathanael siger til ham: “Hvorfra kender du mig?” Jesus svarede og sagde til ham: “Førend Filip kaldte dig, så jeg dig, medens du var under Figentræet.”

⁴⁹ [Dansk31: 50] Nathanael svarede ham: “Rabbi! du er Guds Søn, du er Israels Konge.”

⁵⁰ [Dansk31: 51] Jesus svarede og sagde til ham: “Tror du, fordi jeg sagde dig, at jeg så dig under Figentræet? Du skal se større Ting end disse.”

⁵¹ [Dansk31: 52] Og han siger til ham: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle fra nu af se Himmelen åbnet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.”

2

¹ Og på den tredje Dag var der et Bryllup i Kana i Galilæa; og Jesu Moder var der.

² Men også Jesus og hans Disciple bleve budne til Brylluppet.

³ Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: “De have ikke Vin.”

⁴ Jesus siger til hende: “Kvinde! hvad vil du mig? min Time er endnu ikke kommen.”

⁵ Hans Moder siger til Tjenerne: “Hvad som han siger eder, det skulle I gøre.”

⁶ Men der var der efter Jødernes Renselsesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som rummede hvert to eller tre Spande.

⁷ Jesus siger til dem: “Fylder Vandkarrene med Vand;” og de fyldte dem indtil det øverste.

2:8

2:18

⁸ Og han siger til dem: “Øser nu og bærer til Køgemesteren;” og de bare det til ham.

⁹ Men da Køgemesteren smagte Vandet, som var blevet Vin, og ikke vidste, hvorfra det kom (men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kalder Køgemesteren på Brudgommen og siger til ham:

¹⁰ “Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem, og når de ere blevne drukne, da den ringere; du har gemt den gode Vin indtil nu.”

¹¹ Denne Begyndelse på sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han åbenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede på ham.

¹² Derefter drog han ned til Kapernaum, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple, og de bleve der ikke mange Dage.

¹³ Og Jødernes Påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

¹⁴ Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som solgte Okser og Får og Duer, og Vekselerne.

¹⁵ Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud af Helligdommen, både Fårene og Okserne, og han spredte Vekselerernes Småpenge og væltede Bordene.

¹⁶ Og han sagde til dem, som solgte duer: “Tager dette bort herfra; gør ikke min Faders Hus til en Købmandsbod!”

¹⁷ Hans Disciple kom i Hu, at der er skrevet: “Nidkærheden for dit Hus vil fortære mig.”

¹⁸ Da svarede Jøderne og sagde til ham: “Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gør

2:19

JOHANNES 3:4

dette?”

¹⁹ Jesus svarede og sagde til dem: “Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det.”

²⁰ Da sagde Jøderne: “I seks og fyrretyve År

¹ Men der var en Mand af Farisæerne, han hed Nikodemus, en Rådsherre iblandt Jøderne.

² Denne kom til ham om Natten og sagde til ham: “Rabbi! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud er med ham.”

er der bygget på dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage?”

²¹ Men han talte om sit Legemes Tempel.

²² Da han så var oprejst fra de døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette; og de troede Skriften og det Ord, som Jesus havde sagt.

²¹ Men da han var i Jerusalem i Påsken på Højtiden, troede mange på hans Navn, da de så hans Tegn, som han gjorde.

²² Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kendte alle,

²⁵ og fordi han ikke havde nødig, at nogen skulde vidne om Mennesket; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket.

3

^{3:5} ^{3:16} kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?”

¹ Jesus svarede og sagde til ham: “Sandelig, sandelig, siger jeg dig. uden nogen bliver født på ny, kan han ikke se Guds Rige.”

² Nikodemus siger til ham: “Hvorledes kan et

Menneske fødes, når han er gammel? Mon han

⁵ Jesus svarede: “Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Ånd, kan han ikke komme ind i Guds Rige.

⁶ Hvad der er født af Kød, er Kød; og hvad der er født af Ånden, er Ånd.

⁷ Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny.

⁸ Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører

dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; således er det med hver den, som er født af Ånden.”

⁹ Nikodemus svarede og sagde til ham: “Hvorledes kan dette ske?”

¹⁰ Jesus svarede og sagde til ham: “Er du Israels Lærer og forstår ikke dette?

¹¹ Sandelig, sandelig, siger jeg dig vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set; og I modtage ikke vort Vidnesbyrd.

¹² Når jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, når jeg siger eder de himmelske?

¹³ Og ingen er faren op til Himmelen, uden han, som for ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen.

¹⁴ Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, således bør Menneskesønnen ophøjes,

¹⁵ for at hver den, som tror, skal have et evigt Liv i ham.

¹⁶ Thi således elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at hver den, som tror

på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.

¹⁷ Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham.

¹⁸ Den, som tror på ham, dømmes ikke; men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns Navn.

¹⁹ Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gerninger vare onde.

²⁰ Thi hver den, som øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans Gerninger ikke skulle revses.

²¹ Men den, som gør Sandheden, kommer til Lyset, for at hans Gerninger må blive åbenbare; thi de ere gjorte i Gud.”

²² Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte.

²³ Men også Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand der; og man kom derhen og lod sig døbe. ²⁴ Thi Johannes var endnu ikke kastet i Fængsel.

²⁵ Da opkom der en Strid imellem Johannes's Disciple og en Jøde om Renselse.

²⁶ Og de kom til Johannes og sagde til ham: “Rabbi! han, som var hos dig hinsides Jordan, han, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og alle komme til ham.”

²⁷ Johannes svarede og sagde: “Et Menneske kan slet intet tage, uden det er ham givet fra

3:28

JOHANNES 4:4

Himmelen.

²⁸ I ere selv mine Vidner på, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt foran ham. ²⁹ Den, som har Bruden, er Brudgom; men Brudgommens Ven, som står og hører på ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Så er da denne min Glæde bleven fuldkommen. ³⁰ Han bør vokse, men jeg forringes.

³¹ Den, som kommer ovenfra, er over alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer fra Himmelen, er over alle.

³² Og det, som han har set og hørt, vidner

¹ Da Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt, at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end Johannes

² (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple):

han; og ingen modtager hans Vidnesbyrd.

³¹ Den, som har modtaget hans Vidnesbyrd, har beseget, at Gud er sanddru.

³² Thi han, hvem Gud udsendte, taler Guds Ord; Gud giver nemlig ikke Ånden efter Mål.

³⁵ Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans Hånd.

³⁶ Den, som tror på Sønnen, har et evigt Liv; men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham.”

4

4:5

4:15

⁵ Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes Sykar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin Søn Josef.

⁶ Og der var Jakobs Brønd. Jesus satte sig da, træet af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved den sjette Time.

⁷ En samaritansk Kvinde kommer for at drage Vand op. Jesus siger til hende: “Giv mig noget at drikke!”

¹ da forlod han Judæa og drog atter bort til Galilæa.

² Men han måtte rejse igennem Samaria.

⁸ Hans Disciple vare nemlig gåede bort til Byen for at købe Mad.

⁹ Da siger den samaritanske Kvinde til ham:

“Hvorledes kan dog du, som er en Jøde, bede mig, som er en samaritansk Kvinde, om noget at drikke?” Thi Jøder holde ikke Samkvem med Samaritanere.

¹⁰ Jesus svarede og sagde til hende: “Dersom du kendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand.”

¹¹ Kvinden siger til ham: “Herre! du har jo intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand?”

¹² Mon du er større end vor Fader Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?”

¹³ Jesus svarede og sagde til hende: “Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen.

¹⁴ Men den, som drikker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt Liv.”

¹⁵ Kvinden siger til ham: “Herre! giv mig

dette Vand, for at jeg ikke skal tørste og ikke komme hid for at drage op.”

¹⁶ Jesus siger til hende: “Gå bort, kald på din Mand, og kom hid!”

¹⁷ Kvinden svarede og sagde: “Jeg har ingen Mand.” Jesus siger til hende: “Med Rette sagde du: Jeg har ingen Mand.

¹⁸ Thi du har haft fem Mænd; og han, som du nu har, er ikke din Mand. Det har du sagt sandt.”

¹⁹ Kvinden siger til ham: “Herre! jeg ser, at du er en Profet.

²⁰ Vore Fædre have tilbedt på dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør tilbede.”

²¹ Jesus siger til hende: “Tro mig, Kvinde, at den Time kommer, da det hverken skal være på dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede Faderen.

²² I tilbede det, I ikke kende; vi tilbede det, vi kende; thi Frelsen kommer fra Jøderne.

²³ Men den Time kommer, ja, den er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen i Ånd og Sandhed; thi det er sådanne Tilbedere, Faderen vil have.

²⁴ Gud er Ånd, og de, som tilbede ham, bør tilbede i Ånd og Sandhed.”

²⁵ Kvinden siger til ham: “Jeg ved, at Messias kommer (hvilket betyder Kristus); når han kommer, skal han kundgøre os alle Ting.”

²⁶ Jesus siger til hende: “Det er mig, jeg, som taler med dig.”

²⁷ Og i det samme kom hans Disciple, og de

4:28

4:39

undrede sig over, at han talte med en Kvinde; dog sagde ingen: “Hvad søger du?” eller: “Hvorfor taler du med hende?”

²⁸ Da lod Kvinden sin Vandkrukke stå og gik bort til Byen og siger til Menneskene der:

²⁹ “Kommer og ser en Mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon han skulde være Kristus?”

³⁰ De gik ud af Byen og kom gående til ham.

³¹ Imidlertid bade Disciplene ham og sagde: “Rabbi, spis!”

³² Men han sagde til dem: “Jeg har Mad at spise, som I ikke kende.”

³³ Da sagde Disciplene til hverandre: “Mon nogen har bragt ham noget at spise?”

³⁴ Jesus siger til dem: “Min Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte mig, og fuldbyrder hans Gerning.

³⁵ Sige I ikke: Der er endnu fire Måneder, så kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øjne og ser Markene; de ere allerede hvide til Høsten.

³⁶ Den, som høster, får Løn og samler Frugt til et evigt Liv, så at de kunne glæde sig tilsammen, både den, som sår, og den, som høster.

³⁷ Thi her er det Ord sandt: En sår, og en anden høster.

³⁸ Jeg har udsendt eder at høste det, som I ikke have arbejdet på; andre have arbejdet, og I ere gåede ind i deres Arbejde.”

³⁹ Men mange af Samaritanerne fra den By troede på ham på Grund af Kvindens Ord, da hun vidnede: “Han har sagt mig alt det, jeg har

4:40

4:51

gjort.”

⁴⁰ Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham om at blive hos dem; og han blev der to Dage.

⁴¹ Og mange flere troede for hans Ords Skyld.

⁴² Og til Kvinden sagde de: “Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vi vide, at denne er sandelig Verdens Frelser.”

⁴³ Men efter de to Dage gik han derfra til Galilæa.

⁴⁴ Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreland.

⁴⁵ Da han nu kom til Galilæa, toge Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det, som han gjorde i Jerusalem på Højtiden; thi også de vare komne til Højtiden.

⁴⁶ Han kom da atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin. Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn lå syg i Kapernaum.

⁴⁷ Da denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var Døden nær.

⁴⁸ Da sagde Jesus til ham: “Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke tro.”

⁴⁹ Embedsmanden siger til ham: “Herre! kom, før mit Barn dør.”

⁵⁰ Jesus siger til ham: “Gå bort, din Søn lever.” Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort.

⁵¹ Men allerede medens han var på

4:52 JOHANNES 5:5 Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og meldte, at hans Barn levede.

⁵² Da udspurgte han dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: "I Går ved den syvende time forlod Feberen ham."

⁵³ Da skønnede Faderen, at det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham: "Din Søn lever;" og han troede selv og hele hans Hus.

⁵⁴ Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde, da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5

¹ Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik op til Jerusalem.

² Men der er i Jerusalem ved Fåreporten en Dam, som på Hebraisk kaldes Bethesda*, og den

har Hus.]fem³ Sølåjlegange. der en Mæ{ ngde[*d. e. syge, Barmhjertighedsblinde,

³ I dem lamme, visne, [som ventede på, at Vandet skulde røres.]

⁴ [Thi på visse Tider for en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da,

efter at Vandet var blevet oprørt, steg først
ned, blev

rask, hvilken SygdomOrd i V.han3-4 mangleend
lediaf.]*de vigtigste{ [*De

indklammede

Håndskrifter og ældste Oversættelser og synes

at⁵væMenre endersenerevar

enTilføMand,jelse.}som}havde været syg i otte og

tredivet År.

5:6

5:17

⁶ Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: “Vil du blive rask?”

⁷ Den syge svarede ham: “Herre! jeg har ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, når Vandet bliver oprørt; men når jeg kommer, stiger en anden ned før mig.”

⁸ Jesus siger til ham: “Stå op, tag din Seng og gå!”

⁹ Og straks blev Manden rask, og han tog sin

Seng og gik. Men det var Sabbat på den Dag;

¹⁰ derfor sagde Jøderne til ham, som var

bleven helbredt: “Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt af bære Sengen.”

¹¹ Han svarede dem: “Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din Seng og gå!”

¹² Da spurgte de ham: “Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og gå?”

¹³ Men han; som var blevet helbredt, vidste ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig, da der var mange Mennesker på Stedet.

¹⁴ Derefter finder Jesus ham i Helligdommen, og han sagde til ham: “Se, du er blevet rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal times dig!”

¹⁵ Manden gik bort og sagde til Jøderne, at det var Jesus, som havde gjort ham rask.

¹⁶ Og derfor forfulgte Jøderne Jesus, fordi han havde gjort dette på en Sabbat.

¹⁷ Men Jesus svarede dem: “Min Fader arbejder indtil nu; også jeg arbejder.”

5:18

JOHANNES 5:27

¹⁸ Derfor tragtede da Jøderne end mere efter at slå ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men også kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig.

¹⁹ Så svarede Jesus og sagde til dem: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, Sønnen kan

slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser
Faderen gøre; thi hvad han gør, det gør også
Sønnen ligeså.

20 Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt
det, han selv gør, og han skal vise ham større
Gerninger end disse, for at I skulle undre eder.

21 Thi ligesom Faderen oprejser de døde og
gør levende, således gør også Sønnen levende,
hvem han vil.

22 Thi heller ikke dømmer Faderen nogen,
men har givet Sønnen hele Dommen,

23 for at alle skulle ære Sønnen, ligesom de
ære Faderen. Den, som ikke ærer Sønnen, ærer
ikke Faderen, som udsendte ham.

24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den,
som hører mit Ord og tror den, som sendte mig,
har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er
gået over fra Døden til Livet.

25 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den
Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle
høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle
leve.

26 Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv,
således har han også givet Sønnen at have Liv i sig
selv.

27 Og han har givet ham Magt til at holde
Dom, efterdi han er Menneskesøn.

28 Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, på hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst,

29 og de skulle gå frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.

30 Jeg kan slet intet gøre af mig selv; således som jeg hører, dømmes jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men hans Villie, som sendte mig.

31 Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt*. { [vidner*gyldigt.om] } mig, og jeg

32 Det er en anden, som ved, at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.

33 I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet for sandheden.

34 Dog, jeg henter ikke Vidnesbyrdet fra et Menneske; men dette siger jeg, for at I skulle frelses.

35 Han var det brændende og skinnende Lys, og I have til en Tid villet fryde eder ved hans Lys.

36 Men det Vidnesbyrd, som jeg har, er større end Johannes's; thi de Gerninger, som Faderen har givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger,

som jeg gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig.

³⁷ Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet om mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set hans skikkelse,

³⁸ og hans Ord have I ikke blivende i eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke.

5:39

JOHANNES 6:5

³⁹ I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig.

⁴⁰ Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne have Liv.

⁴¹ Jeg tager ikke Ære af Mennesker;
⁴² men jeg kender eder, at I have ikke Guds Kærlighed i eder.

⁴³ Jeg er kommen i min Faders Navn, og I modtage mig ikke; dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham ville I modtage.

¹ Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas Sø, Tiberias Søen.

² Og en stor Skare fulgte ham, fordi de så de Tegn, som han gjorde på de syge.

³ Men Jesus gik op på Bjerget og satte sig der med sine Disciple.

⁴¹ Hvorledes kunne I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er fra den eneste Gud, søge I ikke?

⁴² Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en, som anklager eder, Moses, til hvem I have sat eders Håb.

⁴⁶ Thi dersom I troede Moses. troede I mig; thi han har skrevet om mig,

⁴⁷ Men tro I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?”

6

6:6

6:17

“Hvor skulle vi købe Brød, for at disse kunne få noget at spise?”

⁶ Men dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gøre.

⁷ Filip svarede ham: “Brød for to Hundrede Denarer* er ikke nok for dem, til at hver kan få noget lidet.” { [Disciple, se Matth. Andreas, 18, 28.] Simon} Peters

¹ Men Påsken, Jødernes Højtid, var nær.

² Da Jesus nu opløftede sine Øjne og så, at en stor Skare kom til ham, sagde han til Filip:

8 En af hans
Broder, siger til ham:

9 “Her er en lille Dreng, som har fem
Bygbrød og to Småfisk; men hvad er dette til så
mange?”

10 Jesus sagde: “Lader Folkene sætte sig ned;”
og der var meget Græs på Stedet. Da satte
Mændene sig ned, omtrent fem Tusinde i Tallet.

11 Så tog Jesus Brødene og takkede og uddelte
dem til dem, som havde sat sig ned; ligeledes
også af Småfiskene så meget, de vilde.

12 Men da de vare blevne mætte, siger han til
sine Disciple: “Samler de tiloversblevne Stykker
sammen, for at intet skal gå til Spilde.”

13 Da samlede de og fyldte tolv Kurve med
Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød
fra dem, som havde fået Mad.

14 Da nu Folkene så det Tegn, som han
havde gjort, sagde de: “Denne er i Sandhed
Profeten, som kommer til Verden.”

15 Da Jesus nu skønnede, at de vilde komme
og tage ham med Magt for at gøre ham til Konge,
gik han atter op på Bjerget, ganske alene.

16 Men da det var blevet Aften, gik hans
Disciple ned til Søen.

17 Og de gik om Bord i et Skib og vilde sætte

over til hin Side af Søen til Kapernaum. Og det var allerede blevet mørkt, og Jesus var endnu ikke kommen til dem.

18 Og Søen rejste sig, da der blæste en stærk Vind.

19 Da de nu havde roet omtrent fem og tyve eller tredive Stadier, se de Jesus vandre på Søen og komme nær til Skibet, og de forfærdedes.

20 Men han siger til dem: “Det er mig; frygter ikke!”

21 Da vilde de tage ham op i Skibet; og straks kom Skibet til Landet, som de sejlede til.

22 Den næste dag så Skaren, som stod på hin Side af Søen, at der ikke havde været mere end ét Skib der, og at Jesus ikke var gået om Bord med sine Disciple, men at hans Disciple vare dragne bort alene,

23 (men der var kommet Skibe fra Tiberias nær til det Sted, hvor de spiste Brødet, efter at Herren havde gjort Taksigelse):

24 da Skaren nu så, at Jesus ikke var der, ej heller hans Disciple, gik de om Bord i Skibene og kom til Kapernaum for at søge efter Jesus.

25 Og da de fandt ham på hin Side af Søen, sagde de til ham: “Rabbi! når er du kommen hid?”

26 Jesus svarede dem og sagde: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I søge mig, ikke fordi I så Tegn, men fordi I spiste af Brødene og bleve mætte.

27 Arbejder ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskesønnen vil give

6:28

6:39

eder; thi ham har Faderen, Gud selv, beseglet.”

28 Da sagde de til ham: “Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne arbejde på Guds Gerninger?”

29 Jesus svarede og sagde til dem: “Dette er Guds Gerning, at I tro på den, som han udsendte.”

30 Da sagde de til ham: “Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se det og tro dig? Hvad Arbejde gør du?

31 Vore Fædre åde Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav dem Brød fra Himmelen at æde.”

32 Da sagde Jesus til dem: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen.

33 Thi Guds Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv.”

34 Da sagde de til ham: “Herre! giv os altid dette Brød!”

35 Jesus sagde til dem: “Jeg er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.

36 Men jeg har sagt eder, at I have set mig og dog ikke tro.

37 Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud.

38 Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som sendte mig.

39 Men dette er hans Villie, som sendte mig, at jeg skal intet miste af alt det, som han har givet

6:40

6:51

mig, men jeg skal oprejse det på den yderste Dag.

40 Thi dette er min Faders Villie, at hver den, som ser Sønnen og tror på ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.”

41 Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde: “Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen,”

42 og de sagde: “Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kende? Hvorledes kan han da sige: Jeg er kommen ned fra Himmelen?”

43 Jesus svarede og sagde til dem: “Knurrer ikke indbyrdes!

44 Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.

45 Der er skrevet hos Profeterne: “Og de skulle alle være oplærte af Gud.” Hver den, som har hørt af Faderen og lært, kommer til mig.

46 Ikke at nogen har set Faderen, kun den, som er fra Gud, han har set Faderen.

47 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror på mig, har et evigt Liv.

48 Jeg er Livets Brød.

49 Eders Fædre åde Manna i Ørkenen og døde.

50 Dette er det Brød, som kommer ned fra Himmelen, at man skal æde af det og ikke dø.

51 Jeg er det levende Brød, som kom ned fra Himmelen; om nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil

6:52

6:63

give, er mit Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv.”

52 Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde:

“Hvorledes kan han give os sit Kød at æde?”

53 Jesus sagde da til dem: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke hans Blod, have I ikke Liv i eder.

54 Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.

55 Thi mit Kød er sand Mad, og mit Blod er sand Drikke.

56 Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham.

57 Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i Kraft af Faderen, ligeså skal også den, som æder mig, leve i Kraft af mig.

58 dette er det Brød, som er kommet ned fra Himmelen; ikke som eders Fædre åde og døde. Den, som æder dette Brød, skal leve evindeligt.”

59 Dette sagde han, da han lærte i en Synagoge i Kapernaum.

60 Da sagde mange af hans Disciple, som havde hørt ham: “Dette er en hård Tale; hvem kan høre den?”

61 Men da Jesus vidste hos sig selv, at hans Disciple knurrede derover, sagde han til dem: “Forarger dette eder?

62 Hvad om I da få at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var før?

JOHANNES

cdv

JOHANNES

63 Det er Ånden, som levendegør, Kødets
gavner intet; de Ord, som jeg har talt til eder,

6:64 JOHANNES 7:3 ere Ånd og ere Liv.

64 Men der er nogle af eder, som ikke tro.”
Thi Jesus vidste fra Begyndelsen, hvem det var,
der ikke troede, og hvem den var, der skulde
forråde ham.

65 Og han sagde: “Derfor har jeg sagt eder, at
ingen kan komme til mig, uden det er givet ham
af Faderen.”

66 Fra den Tid trådte mange af hans Disciple
tilbage og vandrede ikke mere med ham.

67 Jesus sagde da til de tolv: “Mon også I ville
gå bort?”

68 Simon Peter svarede ham: “Herre! til
hvem
skulle vi gå hen? Du har det evige Livs Ord;

69 og vi have troet og erkendt, at du er Guds
Hellige.”

70 Jesus svarede dem: “Har jeg ikke udvalgt
mig eder tolv, og en af eder er en Djævel?”

71 Men han talte om Judas, Simon Iskariots
Søn; thi det var ham, som siden skulde forråde
ham, skønt han var en af de tolv.

¹ Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at slå ham ihjel.

² Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten, var nær.

³ Da sagde hans Brødre til ham: “Drag bort herfra og gå til Judæa, for at også dine Disciple kunne se dine Gerninger, som du gør.

7:4

7:16

⁴ Thi ingen gør noget i Løndom, når han selv ønsker at være åbenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!”

⁵ Thi heller ikke hans Brødre troede på ham.

⁶ Da siger Jesus til dem: “Min Tid er endnu ikke kommen; men eders Tid er stedse for Hånden.

⁷ Verden kan ikke hade eder; men mig hader den, fordi jeg vidner om den, at dens Gerninger ere onde.

⁸ Drager I op til Højtiden; jeg drager endnu ikke op til denne Højtid, thi min Tid er endnu ikke fuldkommet.”

⁹ Da han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa.

¹⁰ Men da hans Brødre vare dragne op til Højtiden, da drog han også selv op, ikke åbenlyst, men lønligt.

¹¹ Da ledte Jøderne efter ham på Højtiden og sagde: “Hvor er han?”

¹² Og der blev mumlet meget om ham iblandt Skarerne; nogle sagde: “Han er en god Mand;” men andre sagde: “Nej, han forfører Mængden.”

¹³ Dog talte ingen frit om ham af Frygt for Jøderne.

¹⁴ Men da det allerede var midt i Højtiden, gik Jesus op i Helligdommen og lærte.

¹⁵ Jøderne undrede sig nu og sagde: “Hvorledes kan denne have Lærdom, da han ikke er oplært?”

¹⁶ Da svarede Jesus dem og sagde: “Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig.

7:17

7:28

¹⁷ Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv.

¹⁸ Den, der taler af sig selv, søger sin egen Ære; men den, som søger hans Ære, der sendte ham, han er sanddru, og der er ikke Uret i ham.

¹⁹ Har ikke Moses givet eder Loven? Og ingen af eder holder Loven. Hvorfor søge I at slå mig ihjel?”

²⁰ Mængden svarede: “Du er besat; hvem søger at slå dig ihjel?”

²¹ Jesus svarede og sagde til dem: “Én Gerning gjorde jeg, og I undre eder alle derover.

²² Moses har givet eder Omskærelsen, (ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene) og I omskære et Menneske på en Sabbat.

²³ Dersom et Menneske får Omskærelse på en Sabbat, for at Mose Lov ikke skal brydes, ere I da vrede på mig, fordi jeg har gjort et helt Menneske rask på en Sabbat?

²⁴ Dømmer ikke efter Skinnet, men dømmer en retfærdig Dom!”

²⁵ Da sagde nogle af dem fra Jerusalem: “Er det ikke ham, som de søge at slå ihjel?

²⁶ Og se, han taler frit, og de sige intet til ham; mon Rådsherrerne virkelig skulde have erkendt, at han er Kristus?

²⁷ Dog vi vide, hvorfra denne er; men når Kristus kommer, kender ingen, hvorfra han er.”

²⁸ Derfor råbte Jesus, idet han lærte i Helligdommen, og sagde: “Både kende I mig og vide, hvorfra jeg er! Og af mig selv er jeg ikke

7:29

7:39

kommen, men han, som sendte mig, er sand, han, hvem I ikke kende.

²⁹ Jeg kender ham; thi jeg er fra ham, og han har udsendt mig.”

³⁰ De søgte da at gribe ham; og ingen lagde Hånd på ham, thi hans Time var endnu ikke kommen.

³¹ Men mange af Folket troede på ham, og de sagde: “Når Kristus kommer, mon han da skal gøre flere Tegn, end denne har gjort?”

³² Farisæerne hørte, at Mængden mumlede dette om ham; og Ypperstepræsterne og Farisæerne sendte Tjenere ud for at gribe ham.

³³ Da sagde Jesus: “Endnu en liden Tid er jeg hos eder, så går jeg bort til den, som sendte mig.

³⁴ I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme.”

³⁵ Da sagde Jøderne til hverandre: “Hvor vil han gå hen, siden vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gå til dem, som ere adspredte iblandt Grækerne, og lære Grækerne?

³⁶ Hvad er det for et Ord, han siger: I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?”

³⁷ Men på den sidste, den store Højtidsdag stod Jesus og råbte og sagde: “Om nogen tørster, han komme til mig og drikke!

³⁸ Den, som tror på mig, af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde levende Vandstrømme.”

³⁹ Men dette sagde han om den Ånd, som de, der troede på ham, skulde få; thi den Helligånd

var der ikke endnu, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort.

⁴⁰ Nogle af Mængden, som hørte disse Ord, sagde nu: “Dette er sandelig Profeten.”

⁴¹ Andre sagde: “Dette er Kristus;” men andre sagde: “Mon da Kristus kommer fra Galilæa?”

⁴² Har ikke Skriften sagt, at Kristus kommer af Davids Sæd og fra Bethlehem, den Landsby, hvor David var?”

⁴³ Således blev der Splid iblandt Mængden om ham.

⁴⁴ Men nogle af dem vilde gribe ham; dog lagde ingen Hånd på ham.

⁴⁵ Tjenerne kom nu til Ypperstepræsterne og Farisæerne, og disse sagde til dem: “Hvorfor have I ikke ført ham herhen?”

⁴⁶ Tjenerne svarede: “Aldrig har noget Menneske talt således som dette Menneske.”

⁴⁷ Da svarede Farisæerne dem: “Ere også I forførte?”

⁴⁸ Mon nogen af Rådsherrerne har troet på ham, eller nogen af Farisæerne?

⁴⁹ Men denne Hob, som ikke kender Loven, er forbandet.”

⁵⁰ Nikodemus, han, som var kommen til ham

om Natten og var en af dem, sagde til dem:

⁵¹ “Mon vor Lov dømmes et Menneske, uden at man først forhører ham og får at vide, hvad han gør?”

⁵² De svarede og sagde til ham: “Er også du fra Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstår nogen Profet fra Galilæa.”

⁵³ [Og de gik hver til sit Hus.]

8:1

8:11

¹ [Men Jesus gik til Oliebjerget.] **8**

² [Og årle om Morgenen kom han igen i Helligdommen, og hele Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem.]

³ [Men de skriftkloge og Farisæerne føre en Kvinde til ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten.]

⁴ [Og de sige til ham: “Mester! denne Kvinde er greben i Hor på fersk Gerning.]

⁵ [Men Moses bød os i Loven, at sådanne skulle stenes; hvad siger nu du?”]

⁶ [Men dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig ned og skrev med Fingeren på Jorden.]

⁷ [Men da de bleve ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde til dem: “Den iblandt eder, som er uden Synd, kaste først Stenen på hende!”]

⁸ [Og han bøjede sig atter ned og skrev på Jorden.]

⁹ [Men da de hørte det, gik de bort, den ene efter den anden, fra de ældste til de yngste, og Jesus blev alene tilbage med Kvinden, som stod der i Midten.]

¹⁰ [Men da Jesus rettede sig op og ingen så uden Kvinden, sagde han til hende: “Kvinde! hvor ere de henne? Var der ingen, som fordømte dig?”]

¹¹ [Men hun sagde: “Herre! ingen.” Da sagde Jesus: “Heller ikke jeg fordømmer dig; gå bort, og synd ikke mere!”]* { [*Stykket 7, 53-8, 11

8:12

8:21

hørte oprindeligt ikke med til
Johannesevangeliet, men blev allerede tidligt

føjet¹² Jesusind påtaltesindanuvæatterrendetil
demPlads.]og sagde:}

“Jeg er

Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys.”

¹³ Da sagde Farisæerne til ham: “Du vidner

om[*gyldigt.¹⁴digJesusselv;]svarede} dit

Vidnesbyrdog sagde tilerdem:ikke sandt*.“Om jeg” {

end vidner om mig selv. er mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg går hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg går hen.

¹⁵ I dømme efter Kødet+; jeg dømmes ingen.

{ [+¹⁶efterMendetomudvortes.]jeg også dø}mmer, er min Dom sand; thi det er ikke mig alene, men mig og Faderen, han, som sendte mig.

¹⁷ Men også i eders Lov er der skrevet, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt.

¹⁸ Jeg er den, der vidner om mig selv, og Faderen, som sendte mig, vidner om mig.”

¹⁹ Derfor sagde de til ham: “Hvor er din Fader?” Jesus svarede: “I kende hverken mig eller min Fader; dersom I kendte mig, kendte I også min Fader.”

²⁰ Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken, da han lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi hans Time endnu ikke var kommen.

²¹ Da sagde han atter til dem: "Jeg går bort, og I skulle lede efter mig, og I skulle dø i eders
8:22 8:33

Synd; hvor jeg går hen, kunne I ikke komme."

²² Da sagde Jøderne: "Mon han vil slå sig selv ihjel, siden han siger: Hvor jeg går hen, kunne I ikke komme?"

²³ Og han sagde til dem: "I ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden, jeg er ikke af denne Verden.

²⁴ Derfor har jeg sagt eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke tro, at det er mig, skulle I dø i eders Synder."

²⁵ De sagde da til ham: "Hvem er du?" Og Jesus sagde til dem: "Just det, som jeg siger eder.

²⁶ Jeg har meget at tale og dømme om eder; men den, som sendte mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det taler jeg til Verden."

²⁷ De forstode ikke, at han talte til dem om Faderen.

²⁸ Da sagde Jesus til dem: "Når I få ophøjet Menneskesønnen, da skulle I kende, at det er mig, og at jeg gør intet af mig selv; men som min Fader har lært mig, således taler jeg.

29 Og han, som sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene, fordi jeg; gør altid det, som er ham til Behag.”

30 Da han talte dette, troede mange på ham.

31 Jesus sagde da til de Jøder, som vare komne til Tro på ham: “Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple,

32 og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.”

33 De svarede ham: “Vi ere Abrahams Sæd og have aldrig været nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde frie?”

8:34

8:44

34 Jesus svarede dem: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør Synden, er Syndens Træl.

35 Men Trællen bliver ikke i Huset til evig Tid, Sønnen bliver der til evig Tid.

36 Dersom da Sønnen får frigjort eder, skulle I være virkelig frie.

37 Jeg ved, at I ere Abrahams Sæd; men I søge at slå mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum hos eder.

38 Jeg taler det, som jeg har set hos min Fader; så gøre også I det, som I have hørt af eders Fader.”

³⁹ De svarede og sagde til ham: “Vor Fader er Abraham.” Jesus sagde til dem: “Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger.

⁴⁰ Men nu søge I at slå mig ihjel, et Menneske, der har sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette gjorde Abraham ikke.

⁴¹ I gøre eders Faders Gerninger.” De sagde til ham: “Vi ere ikke avlede i Hor; vi have én Fader, Gud.”

⁴² Jesus sagde til dem: “Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgået og kommen fra Gud; thi jeg er heller ikke kommen af mig selv, men han har udsendt mig.

⁴³ Hvorfor forstå I ikke min Tale? fordi I ikke kunne høre mit Ord.

⁴⁴ I ere af den Fader Djævelen, og eders Faders Begæringer ville I gøre. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og han står ikke i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham. Når han taler Løgn, taler han af sit eget; thi han ^{8:45} ^{8:56} er en Løgner og Løgnens Fader. ⁴⁵ Men mig tro I ikke, fordi jeg siger Sandheden.

⁴⁶ Hvem af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Siger jeg Sandhed, hvorfor tro I mig da ikke?

⁴⁷ Den, som er af Gud, hører Guds Ord;
derfor

høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud.”

⁴⁸ Jøderne svarede og sagde til ham: “Sige vi ikke med Rette, at du er en Samaritan og er besat?”

⁴⁹ Jesus svarede: “Jeg er ikke besat, men jeg ærer min Fader, og I vanære mig.

⁵⁰ Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den og dømmes.

⁵¹ Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom nogen holder mit Ord, skal han i al Evighed ikke se Døden.”

⁵² Jøderne sagde til ham: “Nu vide vi, at du et besat; Abraham døde og Profeterne, og du siger: Dersom nogen holder mit Ord, han skal i al Evighed ikke smage Døden.

⁵³ Mon du er større end vor Fader Abraham, som jo døde? også Profeterne døde; hvem gør du dig selv til?”

⁵⁴ Jesus svarede: “Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige, at han er eders Gud.

⁵⁵ Og I have ikke kendt ham, men jeg kender ham. Og dersom jeg siger: “Jeg kender ham ikke,” da bliver jeg en Løgner ligesom I; men jeg kender ham og holder hans Ord.

⁵⁶ Abraham, eders Fader, frydede sig til at se

min Dag, og han så den og glædede sig.”

¹²³ Da sagde Jøderne til ham: “Du er endnu ikke halvtredsindstyve År gammel, og du har set Abraham?”

⁵⁴ Jesus sagde til dem: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har jeg været.”

⁵⁹ Så toge de Sten for at kaste på ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af Helligdommen.

9

¹ Og da han gik forbi så han et Menneske, som var blindt fra Fødselen.

² Og hans Disciple spurgte ham og sagde:

¹ Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys.”

² Da han havde sagt dette, spyttede han på Jorden og gjorde Dynd af Spyttet og smurte Dyndet på hans Øjne.

³ Og han sagde til ham: “Gå hen, to dig i Dammen Siloam” (hvilket er udlagt: udsendt). Da gik han bort og toede sig, og han kom seende tilbage.

⁴ Da sagde Naboerne og de, som før vare vante til at se ham som Tigger: “Er det ikke ham, som sad og tiggede?”

“Rabbi, hvem har syndet, denne eller hans Forældre, så han skulde fødes blind?”

³ Jesus svarede: “Hverken han eller hans Forældre have syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger skulle åbenbares på ham.

⁴ Jeg må gøre hans Gerninger, som sendte mig, så længe det er Dag; der kommer en Nat, da ingen kan arbejde.

9:9

9:19

⁹ Nogle sagde: “Det er ham;” men andre sagde: “Nej, han ligner ham.” Han selv sagde: “Det er mig.”

¹⁰ Da sagde de til ham: “Hvorledes bleve dine Øjne åbne?”

¹¹ Han svarede: “En Mand, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte det på mine Øjne og sagde til mig: Gå hen til Siloam og to dig! Da jeg så gik hen og toede mig, blev jeg seende.”

¹² Da sagde de til ham: “Hvor er han?” Han siger: “Det ved jeg ikke.”

¹³ De føre ham, som før var blind, til Farisæerne.

¹⁴ Men det var Sabbat den Dag, da Jesus gjorde Dyndet og åbnede hans Øjne.

¹⁵ Atter spurgte nu også Farisæerne ham,

hvorledes han var bleven seende. Men han sagde til dem: "Han lagde Dynd på mine Øjne, og jeg toede mig, og nu ser jeg."

¹⁶ Nogle af Farisæerne sagde da: "Dette Menneske er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten." Andre sagde: "Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre sådanne Tegn?" Og der var Splid imellem dem.

¹⁷ de sige da atter til den blinde: "Hvad siger du om ham, efterdi han åbnede dine Øjne?" Men han sagde: "Han er en Profet."

¹⁸ Så troede Jøderne ikke om ham, at han havde været blind og var bleven seende, førend de fik kaldt på Forældrene til ham, som havde fået sit Syn.

¹⁹ Og de spurgte dem og sagde: "Er denne

9:20

9:30

eders Søn, om hvem I sige, at han var født blind? Hvorledes er han da nu seende?"

²⁰ Hans Forældre svarede dem og sagde; "Vi vide, at denne er vor Søn, og at han, var født blind.

²¹ Men hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har åbnet hans Øjne, vide vi ikke heller; spørger ham; han er gammel nok; han må selv tale for sig."

²² Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overens om, at dersom nogen bekendte ham som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen.

²³ Derfor sagde hans Forældre: “Han er gammel nok, spørger ham selv!”

²⁴ Da hidkaldte de anden Gang Manden, som havde været blind, og sagde til ham: “Giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en Synder.”

²⁵ Da svarede han: “Om han er en Synder, ved jeg ikke; én Ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser.”

²⁶ De sagde da til ham igen: “Hvad gjorde han ved dig? Hvorledes åbnede han dine Øjne?”

²⁷ Han svarede dem: “Jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville også I blive hans Disciple?”

²⁸ Da udskældte de ham og sagde: “Du er hans Discipel; men vi ere Mose Disciple.

²⁹ Vi vide, at Gud har talt til Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er.”

³⁰ Manden svarede og sagde til dem: “Det er dog underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og
^{9:31} ^{10:1} han har åbnet mine Øjne.

³¹ Vi vide, at Syndere bønholder Gud ikke;

men dersom nogen er gudfrygtig og gør hans Villie, ham hører han.

³² Aldrig er det hørt, at nogen har åbnet Øjnene på en blindfødt.

³³ Var denne ikke fra Gud, da kunde han intet gøre.”

³⁴ De svarede og sagde til ham: “Du er hel og holden født i Synder, og du vil lære os?” Og de stødte ham ud.

³⁵ Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han traf ham sagde han til ham: “Tror du på Guds Søn?”

³⁶ Han svarede og sagde: “Hvem er han, Herre? for at jeg kan tro på ham.”

³⁷ Jesus sagde til ham: “Både har du set ham, og den, som taler med dig, ham er det.”

³⁸ Men han sagde: “Jeg tror Herre!” og han kastede sig ned for ham.

³⁹ Og Jesus sagde: “Til Dom er jeg kommen til denne Verden, for at de, som ikke se, skulle blive seende, og de, som se, skulle blive blinde.”

⁴⁰ Nogle af Farisæerne, som vare hos. ham, hørte dette, og de sagde til ham: “Mon også vi ere blinde?”

⁴¹ Jesus sagde til dem: “Vare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver.”

10

¹ “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den,
som ikke går ind i Fårefolden gennem Døren, men

stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver.

2 Men den, som går ind igennem Døren, er Fårenes Hyrde.

3 For ham lukker Dørvogteren op, og Fårene høre hans Røst; og han kalder sine egne Får ved Navn og fører dem ud.

4 Og når han har ført alle sine egne Får ud, går han foran dem; og Fårene følge ham, fordi de kende hans Røst.

5 Men en fremmed ville de ikke følge, men de ville fly fra ham, fordi de ikke kende de fremmedes Røst.”

6 Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talte til dem.

7 Jesus sagde da atter til dem: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, jeg er Fårenes Dør. ⁸ Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Fårene hørte dem ikke.

⁹ Jeg er Døren; dersom nogen går ind igennem mig, han skal frelses; og han skal gå ind og gå ud og finde Føde.

¹⁰ Tyven kommer ikke uden for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod.

¹¹ Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Fårene.

¹² Men Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Fårene ikke høre til ser Ulven komme og forlader Fårene og flyr, og Ulven røver dem og adspredrer dem,

¹³ fordi han er en Lejesvend og ikke bryder

10:14 JOHANNES 10:25 sig om Fårene.

¹⁴ Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine kende mig,

¹⁵ ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Fårene.

¹⁶ Og jeg har andre Får, som ikke høre til denne Fold; også dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst; og der skal blive én Hjord, én Hyrde.

¹⁷ Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen.

¹⁸ Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader.”

¹⁹ Der blev atter Splid iblandt Jøderne for

disse Ords Skyld.

²⁰ Og mange af dem sagde: “Han er besat og raser, hvorfor høre I ham?”

²¹ Andre sagde: “Dette er ikke Ord af en besat; mon en ond Ånd kan åbne blindes Øjne?” ²² Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det var Vinter;

²³ og Jesus gik omkring i Helligdommen, i Salomons Søjlegang.

²⁴ Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: “Hvor længe holder du vor Sjæl i Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent ud!”

²⁵ Jesus svarede dem: “Jeg har sagt eder det, og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn, de vidne om mig;

10:26

10:39

²⁶ men I tro ikke, fordi I ikke ere af mine Får.

²⁷ Mine Får høre min Røst, og jeg kender dem, og de følge mig,

²⁸ og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min Hånd.

²⁹ Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders Hånd.

³⁰ Jeg og Faderen, vi ere ét.”

³¹ Da toge Jøderne atter Sten op for at stene

ham.

³² Jesus svarede dem: “Mange gode Gerninger har jeg vist eder fra min Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?”

³³ Jøderne svarede ham: “For en god Gerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gør dig selv til Gud.”

³⁴ Jesus svarede dem: “Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder?”

³⁵ Når den nu har kaldt dem Guder, til hvem Guds Ord kom (og Skriften kan ikke rokkes),

³⁶ sig I da til den, hvem Faderen har Helliget og sendt til Verden: Du taler bespotteligt, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn?

³⁷ Dersom jeg ikke gør min Faders Gerninger, så tror mig ikke!

³⁸ Men dersom jeg gør dem, så tror Gerningerne, om I end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende, at Faderen er i mig, og jeg i Faderen.”

³⁹ De søgte da atter at gribe ham; og han

10:40 JOHANNES 11:8 undslap af deres Hånd.

⁴⁰ Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og han blev der.

⁴¹ Og mange kom til ham, og de sagde:

“Johannes gjorde vel intet Tegn; men alt, hvad Johannes sagde om denne, var sandt.” ⁴²

Og mange troede på ham der.

11

¹ Men der lå en Mand syg, Lazarus fra Bethania, den Landsby, hvor Maria og hendes Søster Martha boede.

² Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Hår; hendes Broder Lazarus var syg.

³ Da sendte Søstrene Bud til ham og lod sige: “Herre! se, den, du elsker, er syg.”

⁴ Men da Jesus hørte dette, sagde han: “Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Herligheds Skyld, for at Guds Søn skal herliggøres ved den.”

⁵ Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus.

⁶ Da han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage på det Sted, hvor han var.

⁷ Derefter siger han så til Disciplene: “Lader os gå til Judæa igen!”

⁸ Disciplene sige til ham: “Rabbi! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen?”

⁹ Jesus svarede: “Har Dagen ikke tolv Timer? Vandrer nogen om Dagen, da støder han ikke an; thi han ser denne Verdens Lys.

¹⁰ Men vandrer nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke i ham.”

¹¹ Dette sagde han, og derefter siger han til dem: “Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg går hen for at vække ham af Søvnne.”

¹² Da sagde Disciplene til ham: “Herre! sover han, da bliver han helbredt.”

¹³ Men Jesus havde talt om hans Død; de derimod mente, at han talte om Søvnens Hvile. ¹⁴ Derfor sagde da Jesus dem rent ud: “Lazarus er død!

¹⁵ Og for eders Skyld er jeg glad over, at jeg ikke var der, for at I skulle tro; men lader os gå til ham!”

¹⁶ Da sagde Thomas (hvilket betyder Tvilling), til sine Meddisciple: “Lader os også gå, for at vi kunne dø med ham!”

¹⁷ Da Jesus nu kom, fandt han, at han havde ligget i Graven allerede fire Dage.

¹⁸ Men Bethania var nær ved Jerusalem,

omtrent halvanden¹⁹ Og
mangefemten Fjerdingvej, af Stadier* Jøderne Luk. d
er fra. vare 24, komne 18.]{ [*omtrent} til

Martha og Maria for at trøste dem over deres
Broder.

²⁰ Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun
ham i Møde; men Maria blev siddende i Huset.

²¹ Da sagde Martha til Jesus: "Herre! havde
du været her, da var min Broder ikke død.

²² Men også nu ved jeg, at hvad som helst du

beder Gud om, vil Gud give dig.”

²³ Jesus siger til hende: “Din Broder skal opstå.”

²⁴ Martha siger til ham: “Jeg ved at han skal opstå i Opstandelsen på den yderste Dag.”

²⁵ Jesus sagde til hende: “Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

²⁶ Og hver den, som lever og tror på mig, skal i al Evighed ikke dø. Tror du dette?”

²⁷ Hun siger til ham: “Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til Verden.”

²⁸ Og da hun havde sagt dette, gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster Maria og sagde: “Mesteren er her og kalder ad dig.”

²⁹ Da hun hørte det, rejste hun sig hastigt og gik til ham.

³⁰ Men Jesus var endnu ikke kommen til Landsbyen, men var på det Sted, hvor Martha havde mødt ham.

³¹ Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og trøstede hende, så, at Maria stod hastigt op og gik ud, fulgte de hende, idet de mente, at hun gik ud til Graven for at græde der.

³² Da Maria nu kom derhen, hvor Jesus var, og så ham, faldt hun ned for hans Fødder og sagde til ham: “Herre! havde du været her da var min Broder ikke død.”

³³ Da nu Jesus så hende græde og så Jøderne, som vare komne med hende, græde, harmedes han i Ånden og blev heftig bevæget i sit Indre; og han sagde:

11:34

11:45

³⁴ “Hvor have I lagt ham?” De sige til ham: “Herre! kom og se!” ³⁵

Jesus græd.

³⁶ Da sagde Jøderne: “Se, hvor han elskede ham!”

³⁷ Men nogle af dem sagde: “Kunde ikke han, som åbnede den blindes Øjne, have gjort, at også denne ikke var død?”

³⁸ Da harmes Jesus atter i sit Indre og går hen til Graven. Men det var en Hule, og en Sten lå for den.

³⁹ Jesus siger: “Tager Stenen bort!” Martha, den dødes Søster, siger til ham: “Herre! han stinker allerede; thi han har ligget der fire Dage.”

⁴⁰ Jesus siger til hende: “Sagde jeg ikke, at dersom du tror, skal du se Guds Herlighed?”

⁴¹ Da toge de Stenen bort. Men Jesus opløftede sine Øjne og sagde: “Fader! jeg takker dig, fordi du har hørt mig.

⁴² Jeg vidste vel, at du altid hører mig; men for Skarens Skyld, som står omkring, sagde jeg det, for at de skulle tro, at du har udsendt mig.”

⁴³ Og da han havde sagt dette, råbte han med høj Røst: “Lazarus, kom herud!”

⁴⁴ Og den døde kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødder og Hænder, og et Tørklæde var bundet om hans Ansigt, Jesus siger til dem: “Løser ham, og lader ham gå!”

⁴⁵ Mange af de Jøder, som vare komne til Maria og havde set, hvad han havde gjort, troede nu på ham;

11:46

11:56

⁴⁶ men nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde dem, hvad Jesus, havde gjort.

⁴⁷ Ypperstepræsterne og Farisæerne sammenkaldte da et Møde af Rådet og sagde: “Hvad gøre vi? thi dette Menneske gør mange Tegn.

⁴⁸ Dersom vi lade ham således blive ved, ville alle tro på ham, og Romerne ville komme og tage både vort Land og Folk.”

⁴⁹ Men en af dem, Kajfas, som var Ypperstepræst i det År, sagde til dem:

⁵⁰ “I vide intet; ej heller betænke I, at det er os gavnligt, at ét Menneske dør for Folket, og at ikke det hele Folk skal gå til Grunde.”

⁵¹ Men dette sagde han ikke af sig selv; men da han var Ypperstepræst i det År, profeterede han at Jesus skulde dø for Folket;

⁵² og ikke for Folket alene, men for at han også kunde samle Guds adspredte Børn sammen til ét.

⁵³ Fra den Dag af rådsloge de derfor om at ihjelslå ham.

⁵⁴ Derfor vandrede Jesus ikke mere frit om iblandt jøderne, men gik bort derfra ud på Landet, nær ved Ørkenen, til en By, som kaldes Efraim; og han blev der med sine Disciple.

⁵⁵ Men Jødernes Påske var nær; og mange fra Landet gik op til Jerusalem før Påsken for at rense sig.

⁵⁶ Da ledte de efter Jesus og sagde mellem hverandre, da de stode i Helligdommen: “Hvad mene I? Mon han ikke kommer til Højtiden?”

⁵⁷ Men Ypperstepræsterne og Farisæerne havde givet Befaling om at dersom nogen vidste, hvor han var, skulde han give det til Kende for at de kunde gribe ham.

12

¹ Seks Dage før Påske kom Jesus nu til Bethania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejt fra de døde.

² Der gjorde de da et Aftensmåltid for ham, og Martha vartede op; men Lazarus var en af dem, som sad til Bords med ham.

³ Da tog Maria et Pund af ægte, såre kostbar Nardussalve og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Hår; og Huset blev fuldt af Salvens Duft.

⁴ Da siger en af hans Disciple, Judas, Simons Søn, Iskariot, han, som siden forrådte ham:

⁵ “Hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre

HundredeMatth.6 Men18dette,

Denarer*28.]sagde¹ han,og
givenikketilfordifattige?han”brøf [d*sesig

om de fattige, men fordi han var en Tyv og
havde Pungen og bar, hvad der blev lagt deri.

⁷ Da sagde Jesus: “Lad hende med Fred,
hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag!

⁸ De fattige have I jo altid hos eder; men
mig have I ikke altid.”

⁹ En stor Skare af Jøderne fik nu at vide, at
han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld
alene, men også for at se Lazarus, hvem han
havde oprejst fra de døde.

12:10

12:21

¹⁰ Men Ypperstepræsterne rådsloge om også
at slå Lazarus ihjel:

¹¹ thi for hans Skyld gik mange af Jøderne
hen og troede på Jesus.

¹² Den følgende Dag, da den store Skare, som
var kommen til Højtiden, hørte, at Jesus kom til
Jerusalem,

¹³ toge de Palmegrene og gik ud imod ham
og råbte: “Hosanna! velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!”

¹⁴ Men Jesus fandt et ungt Æsel og satte sig derpå, som der er skrevet:

¹⁵ “Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge kommer, siddende på en Asenindes Føl.”

¹⁶ Dette forstode hans Disciple ikke først; men da Jesus var herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham.

¹⁷ Skaren, som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde.

¹⁸ Det var også derfor, at Skaren gik ham i Møde, fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.

¹⁹ Da sagde Farisæerne til hverandre: “I se, at I udrette ikke noget; se, Alverden går efter ham.”

²⁰ Men der var nogle Grækere af dem, som plejede at gå op for at tilbede på Højtiden.

²¹ Disse gik nu til Filip, som var fra Bethsaida i Galilæa, og bade ham og sagde: “Herre! vi ønske at se Jesus.”

12:22

JOHANNES 12:34

²² Filip kommer og siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og sige det til Jesus.

²³ Men Jesus svarede dem og sagde: “Timen er kommen, til at Menneskesønnen skal herliggøres.

²⁴ Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen Frugt.

²⁵ Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv.

²⁶ Om nogen tjener mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal også min Tjener være; om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.

²⁷ Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time? Dog, derfor er jeg kommen til denne Time.

²⁸ Fader herliggør dit Navn!” Da kom der en Røst fra Himmelen: “Både har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggøre det.”

²⁹ Da sagde Skaren, som stod og hørte det, at det havde tordnet; andre sagde: “En Engel har talt til ham.”

³⁰ Jesus svarede og sagde: “Ikke for min Skyld er denne Røst kommen, men for eders Skyld.

³¹ Nu går der Dom over denne Verden, nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud,

³² og jeg skal, når jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig.”

³³ Men dette sagde han for at betegne, hvilken Død han skulde dø.

³⁴ Skaren svarede ham: "Vi have hørt af

12:35

12:44

Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjjes? Hvem er denne Menneskesøn?"

³⁵ Da sagde Jesus til dem: "Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandrer, medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han går hen.

³⁶ Medens I have Lyset, tror på Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!" Dette talte Jesus, og han gik bort og blev skjult for dem.

³⁷ Men endskønt han havde gjort så mange Tegn for deres Øjne, troede de dog ikke på ham,

³⁸ for at Profeten Esajas's Ord skulde opfyldes, som han har sagt: "Herre! hvem troede det, han hørte af os, og for hvem blev Herrens Arm åbenbaret?"

³⁹ Derfor kunde de ikke tro, fordi Esajas har atter sagt:

⁴⁰ "Han har blindet deres Øjne og forhærdet deres Hjerter, for at de ikke skulle se med Øjnene og forstå med Hjertet og omvende sig, så jeg kunde helbrede dem."

⁴¹ Dette sagde Esajas, fordi han så hans Herlighed og talte om ham.

⁴² Alligevel var der dog mange, endogså af Rådsherrerne, som troede på ham; men for Farisæernes Skyld bekendte de det ikke, for at de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen;

⁴³ thi de elskede Menneskenes Ære mere end Guds Ære.

⁴⁴ Men Jesus råbte og sagde: “Den, som tror på mig, tror ikke på mig, men på ham, som

12:45

JOHANNES 13:2

sendte mig,

⁴⁵ og den, som ser mig, ser den, som sendte mig.

⁴⁶ Jeg er kommen som et Lys til Verden, for at hver den, som tror på mig, ikke skal blive i Mørket.

⁴⁷ Og om nogen hører mine Ord og ikke vogter på dem, ham dømmer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden.

⁴⁸ Den, som foragter mig og ikke modtager mine Ord, har den, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste Dag.

⁴⁹ Thi jeg har ikke talt af mig selv; men

Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale.

⁵⁰ Og jeg ved, at hans Befaling er evigt Liv. Altså, hvad jeg taler, taler jeg således, som Faderen har sagt mig.”

13

¹ Men før Påskehøjtiden, da Jesus vidste, at hans Time var kommen, til at han skulde gå bort fra denne Verden til Faderen, da, ligesom han havde elsket sine egne, som vare i Verden, så elskede han dem indtil Enden.

² Og medens der holdtes Aftensmåltid, da Djævelen allerede havde indskudt i Judas's, Simons Søns, Iskariots Hjerte, at han skulde forråde ham;

13:3

13:13

³ da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænde, og at han var udgået fra Gud og gik hen til Gud:

⁴ så rejser han sig fra Måltidet og lægger sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt det om sig.

⁵ Derefter hælder han Vand i Vaskefadet og begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden med.

⁶ Han kommer da til Simon Peter; og denne siger til ham: “Herre! tor du mine Fødder?”

⁷ Jesus svarede og sagde til ham: “Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal forstå det siden efter.”

⁸ Peter siger til ham: “Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder.” Jesus svarede ham: “Dersom jeg ikke tor dig, har du ikke Lod sammen med mig.”

⁹ Simon Peter siger til ham: “Herre! ikke mine Fødder alene, men også Hænderne og Hovedet.”

¹⁰ Jesus siger til ham: “Den, som er tvættet, har ikke nødig at to andet end Fødderne, men er ren over det hele; og I ere rene, men ikke alle.”

¹¹ Thi han kendte den, som forrådde ham; derfor sagde han: “I ere ikke alle rene.”

¹² Da han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem: “Vide I, hvad jeg har gjort ved eder?”

¹³ I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret,

13:14 13:24 thi jeg er det.

¹⁴ Når da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder, så ere også I skyldige at to hverandres Fødder.

¹⁵ Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at, ligesom jeg gjorde ved eder, skulle også I gøre.

¹⁶ Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke større end sin Herre, ikke heller et Sendebud større end den, som har sendt ham.

¹⁷ Når I vide dette, ere I salige, om I gøre det.

¹⁸ Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved, hvilke jeg har udvalgt; men Skriften måtte opfyldes: Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl imod mig.

¹⁹ Fra nu af siger jeg eder det, førend det sker, for at I, når det er sket, skulle tro, at det er mig.

²⁰ Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men den, som modtager mig, modtager ham, som har sendt mig.”

²¹ Da Jesus havde sagt dette, blev han heftigt bevæget i Ånden og vidnede og sagde: “Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forråde mig.”

²² Da så Disciplene på hverandre, tvivlrådige om, hvem han talte om.

²³ Men der var en iblandt hans Disciple, som sad* til Bords ved Jesu Side, han, hvem Jesus elskede. Bords {Luk.[*egl.7:, lå37) ved med Jesus til Bryst; Hoved man ud for lå til (se

Sidemandens²⁴ Til denne Bryst.]nikker } da
Simon Peter og siger til

13:25

13:35

ham: “Sig, hvem det er, han taler om?”

²⁵ Men denne bøjer sig op til Jesu Bryst og siger til ham: “Herre! hvem er det?”

²⁶ Jesus svarer: “Det er den, hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dypper.” Så dypper han Stykket og tager og giver det til Judas, Simons Søn, Iskariot.

²⁷ Og efter at han havde fået Stykket, da gik Satan ind i ham. Så siger Jesus til ham: “Hvad du gør, gør det snart!”

²⁸ Men ingen af dem, som sad til Bords, forstod, hvorfor han sagde ham dette.

²⁹ Thi nogle mente, efterdi Judas havde Pungen, at Jesus sagde til ham: “Køb, hvad vi have nødig til Højtiden;” eller at han skulde give noget til de fattige.

³⁰ Da han nu havde fået Stykket, gik han

straks ud. Men det var Nat.

³¹ Da han nu var gået ud, siger Jesus: “Nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

³² Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud også herliggøre ham i sig, og han skal snart herliggøre ham.

³³ Børnlille! endnu en liden Stund er jeg hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg sagde til Jøderne: “Hvor jeg går hen, kunne I ikke komme,” siger jeg nu også til eder.

³⁴ Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, at ligesom jeg elskede eder, skulle også I elske hverandre.

³⁵ Derpå skulle alle kende, at I ere mine

13:36

JOHANNES 14:7

Disciple, om I have indbyrdes Kærlighed.”

³⁶ Simon Peter siger til ham: “Herre! hvor går du hen?” Jesus svarede ham: “Hvor jeg går hen, kan du ikke nu følge mig, men siden skal du følge mig.”

³⁷ Peter siger til ham: “Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for dig?”

³⁸ Jesus svarer: “Vil du sætte dit Liv til for mig? Sandelig, sandelig, siger jeg dig, Hanen

skal ikke gale, førend du har fornægtet mig tre Gange.”

14

¹ “Eders Hjerter forfærdes ikke! Tror på Gud, og tror på mig!

² I min Faders Hus er der mange Boliger. Dersom det ikke var så, havde jeg sagt eder det; thi jeg går bort for at berede eder Sted.

³ Og når jeg er gået bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle også I være.

⁴ Og hvor jeg går hen, derhen vide I Vejen.”

⁵ Thomas siger til ham: “Herre! vi vide ikke, hvor du går hen; og hvorledes kunne vi vide Vejen?”

⁶ Jesus siger til ham: “Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.

⁷ Havde I kendt mig, da havde I også kendt min Fader; og fra nu af kende I ham og have set ham.”

14:8

14:18

⁸ Filip siger til ham: “Herre! vis os Faderen, og det er os nok.”

⁹ Jesus siger til ham: “Så lang en Tid har jeg været hos eder, og du kender mig ikke, Filip?

Den, som har set mig, har set Faderen;
hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen?

¹⁰ Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør sine Gerninger.

¹¹ Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, så tror mig dog for selve Gerningernes Skyld!

¹² Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror på mig, de Gerninger, som jeg gør, skal også han gøre, og han skal gøre større Gerninger end disse; thi jeg går til Faderen,

¹³ og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må herliggøres ved Sønnen.

¹⁴ Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det.

¹⁵ Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger!

¹⁶ Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindeligt,

¹⁷ den Sandhedens Ånd, som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kender den ikke; men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være i eder.

JOHANNES

cdxlix

¹⁸ Jeg vil ikke efterlade eder faderløse; jeg kommer til eder.

¹⁹ Endnu en liden Stund, og Verden ser mig ikke mere, men I se mig; thi jeg lever, og I skulle leve.

²⁰ På den Dag skulle I erkende, at jeg er i min Fader, og I i mig, og jeg i eder.

²¹ Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; men den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.”

²² Judas (ikke Iskariot) siger til ham: “Herre! hvor kommer det, at du vil åbenbare dig for os og ikke for verden?”

²³ Jesus svarede og sagde til ham: “Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham.

²⁴ Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte mig.

²⁵ Dette har jeg talt til eder, medens jeg blev hos eder.

²⁶ Men Talsmanden, den Helligånd, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder.

JOHANNES

cdli

JOHANNES

²⁷ Fred efterlader jeg eder, min Fred giver jeg eder; jeg giver eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke!

²⁸ I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg går bort og kommer til eder igen. Dersom I elskede mig, da glædede I eder over, at jeg går til Faderen; thi Faderen er større end jeg.

²⁹ Og nu har jeg sagt eder det, før det sker, for [14:30](#) [JOHANNES 15:8](#) at I skulle tro, når det er sket.

³⁰ Jeg skal herefter ikke tale meget med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har slet intet i mig;

³¹ men for at verden skal kende, at jeg elsker Faderen og gør således, som Faderen har befaleet mig: så står nu op, lader os gå herfra!”

15

¹ “Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er Vingårdsmanden.

² Hver Gren på mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt, renser han, for at den skal bære mere Frugt.

³ I ere allerede rene på Grund af det Ord, som jeg har talt til eder.

⁴ Bliver i mig, da bliver også jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver på Vintræet, således kunne I ikke heller, uden I blive i mig.

⁵ Jeg er Vintræet, I ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet gøre.

⁶ Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og kaster dem i Ilden, og de brændes.

⁷ Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som helst I ville, og det skal blive eder til Del.

⁸ Derved er min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I skulle blive mine Disciple.

15:9

15:20

⁹ Ligesom Faderen har elsket mig, så har også jeg elsket eder; bliver i min Kærlighed!

¹⁰ Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed.

¹¹ Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen.

¹² Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.

¹³ Større Kærlighed har ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner.

¹⁴ I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder.

¹⁵ Jeg kalder eder ikke længere Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gør; men eder har jeg kaldt Venner; thi alt det, som jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder.

¹⁶ I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gå hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder, hvad som helst I bede ham om i mit Navn.

¹⁷ Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre.

¹⁸ Når Verden hader eder, da vid, at den har hadet mig førend eder.

¹⁹ Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden eder.

²⁰ Kommer det Ord i Hu, som jeg har sagt eder: En Tjener er ikke større end sin Herre. [15:21](#)

[JOHANNES 16:4](#) Have de forfulgt mig, ville de også forfølge eder; have de holdt mit Ord, ville de også holde eders.

¹¹ Men alt dette ville de gøre imod eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kende den, som sendte mig.

²² Dersom jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for deres Synd.

²² Den, som hader mig, hader også min Fader.

²³ Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd; men nu have de set dem og dog hadet både mig og min Fader.

²⁵ Dog, det Ord, som er skrevet i deres Lov, må opfyldes: De hadede mig uforskyldt.

²⁶ Men når Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, da skal han vidne om mig.

¹ De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den, som slår eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en Dyrkelse.

² Og dette skulle de gøre, fordi de hverken kende Faderen eller mig.

³ Men dette har jeg talt til eder, for at I, når Timen kommer, skulle komme i Hu, at jeg har

²⁷ Men også I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen.”

16

¹ “Dette har jeg talt til eder, for at I ikke skulle forarges.

16:5

16:17

sagt eder det; men dette sagde jeg eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder.

⁵ Men nu går jeg hen til ham, som sendte mig, og ingen af eder spørger mig: Hvor går du hen? ⁶

Men fordi jeg har talt dette til eder, har Bedrøvelsen opfyldt eders Hjerte.

⁷ Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg går bort, thi går jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men går jeg bort, så vil jeg sende ham til eder.

⁸ Og når han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom.

⁹ Om Synd, fordi de ikke tro på mig;

¹⁰ men om Retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I se mig ikke længer;

¹¹ men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt.

¹² Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu.

¹³ Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder.

¹⁴ Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder.

¹⁵ Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.

¹⁶ Om en liden Stund skulle I ikke se mig længer, og atter om en liden Stund skulle I se mig.”

¹⁷ Da sagde nogle af hans Disciple til

16:18 16:25 hverandre: “Hvad er dette, som han siger os: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig, og: Jeg går hen til Faderen?”

18 De sagde altså: “Hvad er dette, han siger: Om en liden Stund? Vi forstå ikke, hvad han taler.”

19 Jesus vidste, at de vilde spørge ham, og han sagde til dem: “I spørge hverandre om dette, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig.

20 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle græde og jamre, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal blive til Glæde.

21 Når Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men når hun har født Barnet, kommer hun ikke mere sin Trængsel i Hu af Glæde over, at et Menneske er født til Verden.

22 Også I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders Hjerter skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra eder.

23 Og på den Dag skulle I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I bede Faderen om, skal han give eder i mit Navn.

²⁴ Hidindtil have I ikke bedt om noget i mit Navn; beder, og I skulle få, for at eders Glæde må blive fuldkommen.

²⁵ Dette har jeg talt til eder i Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om Faderen.

16:26

JOHANNES 17:3

²⁶ På den Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder;

²⁷ thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgået fra Gud. ²⁸ Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og går til Faderen.”

²⁹ Hans Disciple sige til ham: “Se, nu taler du frit ud og siger ingen Lignelse.

³⁰ Nu vide vi, at du ved alle Ting og ikke har nødig, at nogen spørger dig; desårsag tro vi, at du er udgået fra Gud.”

³¹ Jesus svarede dem: “Nu tro I!

¹ Dette talte Jesus; og **17** han opløftede sine Øjne til Himmelen og sagde: “Fader! Timen er kommen; herliggør din Søn, for at Sønnen må herliggøre dig,

³¹ Se, den Time kommer, og den er kommen, da I skulle adspredes hver til sit og lade mig alene; dog, jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig.

³ ² Dette har jeg talt til eder, for at I skulle have Fred i mig. I Verden have I Trængsel; men værer frimodige, jeg har overvundet Verden.”

17:4

17:13

⁴ Jeg har herliggjort dig på Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har givet mig at gøre.

⁵ Og Fader! herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var.

⁶ Jeg har åbenbaret dit Navn for de Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de vare dine, og du gav mig dem. og de have holdt dit Ord.

⁷ Nu vide de, at alt det, som du har givet mig, er fra dig.

⁸ Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg givet dem; og de have modtaget dem og erkendt

¹ ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv.

² Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.

i Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have troet, at du har udsendt mig.

⁹ Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig; thi de ere dine.

¹⁰ Og alt mit er dit, og dit er mit; og jeg er herliggjort i dem.

¹¹ Og jeg er ikke mere i Verden, men disse ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, for at de må være et ligesom vi.

¹² Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, og jeg vogtede dem, og ingen af dem blev fortabt, uden Fortabelsens Søn, for at Skriften skulde opfyldes.

¹³ Men nu kommer jeg til dig, og dette taler jeg i Verden, for at de må have min Glæde fuldkommet i sig.

¹⁴ Jeg har givet dem dit Ord; og Verden har hadet dem, fordi de ikke ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.

¹⁵ Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af Verden, men at du vil bevare dem fra det onde. ¹⁶ De ere ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.

¹⁷ Hellige dem i Sandheden; dit Ord er Sandhed.

¹⁸ Ligesom du har udsendt mig til Verden, så har også jeg udsendt dem til Verden.

¹⁹ Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de skulle være helligede i Sandheden.

²⁰ Men jeg beder ikke alene for disse, men også for dem, som ved deres Ord tro på mig,

²¹ at de må alle være ét; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de skulle være ét i os, for at Verden må tro, at du har udsendt mig.

²² Og den Herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skulle være ét, ligesom vi ere ét,

²³ jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommede til ét, for at Verden må erkende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.

²⁴ Fader! jeg vil, at, hvor jeg er, skulle også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de må skue min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse.

²⁵ Retfærdige Fader! og Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse have kendt, at du har udsendt mig.

17:26

18:10

²⁶ Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre dem det, for at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem.”

¹ Da Jesus havde sagt **18** dette, gik han ud med sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple.

² Men også Judas, som forrådte ham, kendte Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple.

³ Så tager Judas Vagtafdelingen og Svende fra Ypperstepræsterne og Farisæerne og kommer derhen med Fakler og Lamper og Våben.

⁴ Da nu Jesus vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han frem og sagde til dem: "Hvem lede I efter?"

⁵ De svarede ham: "Jesus af Nazareth." Jesus siger til dem: "Det er mig." Men også Judas, som forrådte ham, stod hos dem.

⁶ Som han da sagde til dem: "Det er mig," vege de tilbage og faldt til Jorden.

⁷ Han spurgte dem nu atter: "Hvem lede I efter?" Men de sagde: "Jesus af Nazareth."

⁸ Jesus svarede: "Jeg har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, så lader disse gå!"

⁹ for at det Ord skulde opfyldes, som han havde sagt: "Jeg mistede ingen af dem, som du har givet mig."

¹⁰ Simon Peter, som havde et Sværd, drog det nu og slog Ypperstepræstens Tjener og

18:11

18:20

afhuggede hans højre Øre. Men Tjeneren hed Malkus.

¹¹ Da sagde Jesus til Peter: "Stik dit Sværd i Skeden! Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?"

¹² Vagtafdelingen og Krigsøversten og Jødernes Svende grebe da Jesus og bandt ham.

¹³ Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigerfader til Kajfas, som var Ypperstepræst i det År.

¹⁴ Men det var Kajfas, som havde givet Jøderne det Råd, at det var gavnligt, at ét Menneske døde for Folket.

¹⁵ Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus, og den Discipel var kendt med Ypperstepræsten, og han gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Gård.

¹⁶ Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var kendt med Ypperstepræsten, ud og sagde det til Dørvogtersken og førte Peter ind.

¹⁷ Pigen, som var Dørvogterske, siger da til Peter: "Er også du af dette Menneskes Disciple?" Han siger: "Nej, jeg er ikke."

¹⁸ Men Tjenerne og Svendene stode og havde gjort en Kulild (thi det var koldt) og varmede sig; men også Peter stod hos dem og varmede sig.

¹⁹ Ypperstepræsten spurgte nu Jesus om hans Disciple og om hans Lære.

²⁰ Jesus svarede ham: "Jeg har talt frit ud til Verden; jeg har altid lært i Synagoger og i Helligdommen, der, hvor alle Jøderne komme [18:21](#)

[18:31](#) sammen, og i Løndom har jeg intet talt.

²¹ Hvorfor spørger du mig? Spørg dem, som have hørt, hvad jeg talte til dem; se, de vide, hvad jeg har sagt.”

²² Men som han sagde dette, gav en af Svendene, som stode hos, Jesus et Slag i Ansigtet og sagde: “Svarer du Ypperstepræsten således?”

²³ Jesus svarede ham: “Har jeg talt ilde, da bevis, at det er ondt: men har jeg talt ret, hvorfor slår du mig da?”

²⁴ Annas sendte ham nu bunden til Ypperstepræsten Kajfas.

²⁵ Men Simon Peter stod og varmede sig. Da sagde de til ham: “Er også du af hans Disciple?” Han nægtede det og sagde: “Nej, jeg er ikke.”

²⁶ En af Ypperstepræstens Tjenere, som var en Frænde af ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: “Så jeg dig ikke i Haven med ham?”

²⁷ Da nægtede Peter det atter, og straks galede Hanen.

²⁸ De føre nu Jesus fra Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det var årle. Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke skulde besmittes, men kunde spise Påske,

²⁹ Pilatus gik da ud til dem, og han siger: “Hvad Klagemål føre I mod dette Menneske?”

³⁰ De svarede og sagde til ham: “Var han ikke en Ugerningsmand, da havde vi ikke overgivet ham til dig.”

³¹ Da sagde Pilatus til dem: “Tager I ham og dømmer ham efter eders Lov!” Da sagde

18:32

18:40

Jøderne til ham: “Det er os ikke tilladt at aflive nogen;”

³² for at Jesu Ord skulde opfyldes, det, som han sagde, da han gav til Kende, hvilken Død han skulde dø.

³³ Da gik Pilatus igen ind i Borgen og kaldte på Jesus og sagde til ham: “Er du Jødernes Konge?”

³⁴ Jesus svarede: “Siger du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det om mig?”

³⁵ Pilatus svarede: “Mon jeg er en Jøde? dit Folk og Ypperstepræsterne have overgivet dig til mig; hvad har du gjort?”

³⁶ Jesus svarede: “Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne verden, havde mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var bleven overgivet til Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf.”

³⁷ Da sagde Pilatus til ham: “Du er altså dog en Konge?” Jesus svarede: “Du siger det, jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til

Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.”

³⁸ Pilatus siger til ham: “Hvad er Sandhed?” Og da han havde sagt dette, gik han igen ud til Jøderne, og han siger til dem: “Jeg finder ingen Skyld hos ham.

³⁹ Men I have den Skik, at jeg løslade eder en om Påsken; ville I da, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?”

⁴⁰ Da råbte de alle igen og sagde: “Ikke ham, men Barabbas;” og Barabbas var en Røver.

19:1

19:11

19

¹ Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge.

² Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og satte den på hans Hoved og kastede en Purpurkappe om ham, og de gik hen til ham og sagde:

³ “Hil være dig, du Jødernes Konge!” og de sloge ham i Ansigtet.

⁴ Og Pilatus gik atter ud, og han siger til dem:
“Se, jeg fører ham ud til eder, for at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham.” ⁵ Da gik Jesus ud med Tornekronen og

Purpurkappen på. Og han siger til dem: “Se, hvilket Menneske!”

⁶ Da nu Ypperstepræsterne og Svendene så ham, råbte de og sagde: “Korsfæst! korsfæst!” Pilatus siger til dem: “Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke Skyld hos ham.”

⁷ Jøderne svarede ham: “Vi have en Lov, og efter denne Lov er han skyldig at dø, fordi han har gjort sig selv til Guds Søn.”

⁸ Da Pilatus nu hørte dette Ord, blev han endnu mere bange.

⁹ Og han gik ind igen i Borgen og siger til Jesus: “Hvorfra er du?” Men Jesus gav ham intet Svar.

¹⁰ Pilatus siger da til ham: “Taler du ikke til mig? Ved du ikke, at jeg har Magt til at løslade dig, og at jeg har Magt til at korsfæste dig?”

¹¹ Jesus svarede: “Du havde aldeles ingen Magt over mig, dersom den ikke var givet dig

19:12

19:20

ovenfra; derfor har den, som overgav mig til dig, større Synd.”

¹² Derefter forsøgte Pilatus at løslade ham. Men Jøderne råbte og sagde: “Dersom du løslader denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver den, som gør sig selv til Konge, sætter sig op imod Kejseren.”

¹³ Da Pilatus hørte disse Ord, førte han Jesus ud og satte sig på Dommersædet, på det Sted, som kaldes Stenlagt, men på Hebraisk Gabbatha;

¹⁴ men det var Beredelsens dag i Påsken, ved den sjette Time. Og han siger til Jøderne: “Se, eders Konge!”

¹⁵ De råbte nu: “Bort, bort med ham! korsfæst ham!” Pilatus siger til dem: “Skal jeg korsfæste eders Konge?” Ypperstepræsterne svarede: “Vi have ingen Konge uden Kejseren.”

¹⁶ Så overgav han ham da til dem til at korsfæstes. De toge nu Jesus;

¹⁷ og han bar selv sit Kors og gik ud til det såkaldte “Hovedskalsted”, som hedder på Hebraisk Golgatha,

¹⁸ hvor de korsfæstede ham og to andre med ham, en på hver Side, men Jesus midt imellem.

¹⁹ Men Pilatus havde også skrevet en Overskrift og sat den på Korset. Men der var skrevet: “Jesus af Nazareth, Jødernes Konge.” ²⁰ Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skreven på Hebraisk, Latin og Græsk.

²¹ Da sagde Jødernes Ypperstepræster til Pilatus: "Skriv ikke: Jødernes Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge."

²² Pilatus svarede: "Hvad jeg skrev, det skrev jeg."

²³ Da nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder og gjorde fire Dele, én Del for hver Stridsmand, og ligeledes Kjortelen; men Kjortelen var usyet, vævet fra øverst helt igennem.

²⁴ Da sagde de til hverandre: "Lader os ikke sønderskære den, men kaste Lod om den, hvis den skal være;" for at Skriften skulde opfyldes, som siger: "De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon." Dette gjorde da Stridsmændene.

²⁵ Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Klopas's Hustru, og Maria Magdalene.

²⁶ Da Jesus nu så sin Moder og den Discipel, han elskede, stå hos, siger han til sin Moder: "Kvinde! se, det er din Søn."

²⁷ Derefter siger han til Disciplen: "Se, det er din Moder." Og fra den time tog Disciplen hende hjem til sit.

²⁸ Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han: "Jeg tørster."

²⁹ Der stod et Kar fuldt af Eddike; de satte da en Svamp fuld af Eddike på en Isopstængel og holdt den til hans Mund.

³⁰ Da nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: “Det er fuldbragt;” og han bøjede Hovedet

^{19:31} ^{19:40} og opgav Ånden.

³¹ Da det nu var Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene måtte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de ikke skulde blive på Korset Sabbaten over; thi denne Sabbatsdag var stor.

³² Da kom Stridsmændene og knuste Benene på den første og på den anden; som vare korsfæstede med ham.

³³ Men da de kom til Jesus og så, at han allerede var død, knuste de ikke hans Ben.

³⁴ Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og straks flød der Blod og Vand ud.

³⁵ Og den, der har set det, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han siger sandt, for at også I skulle tro.

³⁶ Thi disse Ting skete, for at Skriften skulde opfyldes: “Intet Ben skal sønderbrydes

derpå³⁷ Og.”*atter{ [*d.et e.andetpå
PåSkriftordskelammet.]siger: }“De skulle

se hen til ham, hvem de have gennemstunget.”

³⁸ Men Josef fra Arimathæa, som var en Jesu Discipel, dog lønligt, af Frygt for Jøderne, bad derefter Pilatus om, at han måtte tage Jesu Legeme, og Pilatus tillod det. Da kom han og tog Jesu Legeme.

³⁹ Men også Nikodemus, som første Gang var kommen til Jesus om Natten, kom og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omtrent hundrede Pund.

⁴⁰ De toge da Jesu Legeme og bandt det i Linklæder med de vellugtende Urter, som Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde.

⁴¹ Men der var på det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Have, og i Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig nogen var lagt.

⁴² Der lagde de da Jesus, for Jødernes Beredelses dags Skyld, efterdi Graven var nær.

20

¹ Men på den første Dag; i Ugen kommer Maria Magdalene årlø, medens det endnu er mørkt, til Graven og ser Stenen borttagen fra Graven,

² Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem: "De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham."

³ Da gik Peter og den anden Discipel ud, og de kom til Graven.

⁴ Men de to løb sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven.

⁵ Og da han kiggede ind, ser han Linklæderne ligge der, men gik dog ikke ind.

⁶ Da kommer Simon Peter, som fulgte ham, og han gik ind i Graven og så Linklæderne ligge der

⁷ og Tørklædet, som han havde haft på sit Hoved, ikke liggende ved Linklæderne, men sammenrullet på et Sted for sig selv.

⁸ Nu gik da også den anden Discipel, som var kommen først til Graven, ind, og han så og troede.

⁹ Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han skulde opstå fra de døde.

20:10

JOHANNES 20:19

¹⁰ Da gik Disciplene atter bort til deres Hjem.

¹¹ Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun ind i Graven,

¹² og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget.

¹³ Og de sige til hende: "Kvinde! hvorfor græder du?" Hun siger til dem: "Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham."

¹⁴ Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus stå der, og hun vidste ikke, at det var Jesus.

¹⁵ Jesus siger til hende: “Kvinde: hvorfor græder du? hvem leder du efter?” Hun mente, det var Havemanden, og siger til ham: “Herre! dersom du har båret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg tage ham.”

¹⁶ Jesus siger til hende: “Maria!” Hun vender sig om og siger til ham på Hebraisk: “Rabbuni!” hvilket betyder Mester.

¹⁷ Jesus siger til hende: “Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gå til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.”

¹⁸ Maria Magdalene kommer og forkynnder Disciplene: “Jeg har set Herren,” og at han havde sagt hende dette.

¹⁹ Da det nu var Aften på den samme Dag, den første Dag i Ugen, og Dørene der, hvor

20:20

20:28

Disciplene opholdt sig, vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: “Fred være med eder!”

²⁰ Og som han sagde dette, viste han dem sine Hænder og sin Side. Så bleve Disciplene glade, da de så Herren.

²¹ Jesus sagde da atter til dem: “Fred være

med eder! Ligesom Faderen har udsendt mig, således sender også jeg eder.”

²² Og da han havde sagt dette, åndede han på dem, og han siger til dem: “Modtager den Helligånd!

²³ Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I nægte Forladelse, dem er den nægtet.”

²⁴ Men Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke hos dem, da Jesus kom.

²⁵ De andre Disciple sagde da til ham: “Vi have set Herren.” Men han sagde til dem: “Uden jeg får set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Hånd i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.”

²⁶ Og otte Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: “Fred være med eder!”

²⁷ Derefter siger han til Thomas: “Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Hånd hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende!”

²⁸ Thomas svarede og sagde til ham: “Min Herre og min Gud!”

²⁹ Jesus siger til ham: “Fordi du har set mig, har du troet; salige ere de, som ikke have set og dog troet.”

³⁰ Desuden gjorde Jesus mange andre Tegn for sine Disciples Åsyn, som ikke ere skrevne i denne Bog.

³¹ Men dette er skrevet, for at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, når I tro, skulle have Livet i hans Navn.

¹ Siden åbenbarede **21** Jesus sige atter for Disciplene ved Tiberias Søen; men han åbenbarede sig således.

² Simon Peter og Thomas, hvilket betyder Tvilling, og Nathanael fra Kana i Galilæa og Zebedæus's Sønner og to andre af hans, Disciple vare sammen.

³ Simon Peter siger til dem: “Jeg går ud at fiske.” De sige til ham: “Også vi gå med dig.” De gik ud og gik om Bord i Skibet, og den Nat fangede de intet.

⁴ Men da det nu blev Morgen, stod Jesus ved Søbredden; dog vidste Disciplene ikke, at det var Jesus.

⁵ Jesus siger da til dem: “Børnlille! have I noget at spise?” De svarede ham: “Nej.”

⁶ Men han sagde til dem: “Kaster Garnet ud på højre Side af Skibet, så skulle I finde.” Da kastede de det ud, og de formåede ikke mere at drage det for Fiskenes Mængde.

⁷ Den Discipel, som Jesus elskede, siger da til Peter: “Det er Herren.” Da Simon Peter nu

21:8

21:16

hørte, at det var Herren, bandt han sin Fiskerkjortel om sig (thi han var nøgen), og kastede sig i Søen.

⁸ Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de vare ikke langt fra Land, kun omtrent to Hundrede Alen, og de slæbte efter sig Garnet med Fiskene.

⁹ Da de nu kom i Land, se de der en Kulild og Fisk ligge derpå og Brød.

¹⁰ Jesus siger til dem: “Bringer hid af de Fisk, som I nu fangede.”

¹¹ Simon Peter steg op og trak Garnet på Land, fuldt af store Fisk, et Hundrede og tre og halvtredsindstyve, og skønt de vare så mange, sønderreves Garnet ikke.

¹² Jesus siger til dem: “Kommer og holder

Måltid!” Men, ingen af Disciplene vovede at spørge ham: “Hvem er du?” thi de vidste, at det var Herren.

¹³ Jesus kommer og tager Brødet og giver dem det, ligeledes også Fiskene.

¹⁴ Dette var allerede den tredje Gang, at Jesus åbenbarede sig for sine Disciple, efter at han var oprejst fra de døde.

¹⁵ Da de nu havde holdt Måltid, siger Jesus til Simon Peter: “Simon, Johannes's Søn, elsker du mig mere end disse?” Han siger til ham: “Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.” Han siger til ham: “Vogt mine Lam!”

¹⁶ Han siger atter anden Gang til ham: “Simon, Johannes's Søn, elsker du mig?” Han siger til ham: “Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.” Han siger til ham: “Vær Hyrde for mine

21:17

21:24

Får!”

¹⁷ Han siger tredje Gang til ham: “Simon, Johannes's Søn, har du mig kær?” Peter blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham: “Har du mig kær?” Og han sagde til ham: “Herre! du kender alle Ting, du ved, at jeg har dig kær.” Jesus siger til ham: “Vogt mine Får!

18 Sandelig, sandelig, siger jeg dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde; men når du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.”

19 Men dette sagde han for at betegne, med hvilken Død* han skulde herliggøre Gud. Og da han havde sagt dette, siger han til ham: “Følg

mig!” { [*nemligvendte på sig Korset.og så den2 Pet.Discipel1, 14.]fø}lge,

20 Peter som Jesus elskede, og som også lå op til hans Bryst ved Nadveren og sagde: “Herre! hvem er den, som forråder dig?”

21 Da nu Peter så ham, siger han til Jesus: “Herre! men hvorledes skal det gå denne?”

22 Jesus siger til ham: “Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig? Følg du mig!”

23 Så kom da dette Ord ud iblandt Brødrene: “Denne Discipel dør ikke;” og Jesus havde dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø, men: “Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig?”

²⁴ Dette er den Discipel, som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og vi vide, at hans

21:25

21:25

Vidnesbyrd er sandt.

²⁵ Men der er også mange andre Ting, som Jesus har gjort, og dersom de skulde skrives enkeltvis. mener jeg, at ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som da bleve skrevne.

9d1c